

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ
СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БРОЈ 109 ГОДИНА VII

БЕОГРАД
ОД 15. ДО 30. ЈУНА 1996.
ЦЕНА 5 ДИНАРА

Др Војислав Шешелъ

Томислав Николић

Маја Гојковић

Аним Вишњић

Александар Вучић

Др Никола Поплашен

Ранко Вујић

Драган Ђодоровић

Стево Драгишић

ТИМ КОЈИ ПОБЕЂУЈЕ!

ЧЕТВРТИ ОТАЏБИНСКИ КОНГРЕС СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

ЧЕТВРТИ ОТАЦБИНСКИ КОНГРЕС

Свештеници Српске православне цркве благосиљају Конгрес

Председник Странке др Шешелј отвара
Четврти отаџбински конгрес

Делегати одају почаст националној химни Боже правде

Радио председништво

ке управе

ВЕЛИКА СРБИЈА

Београд
Француска 31

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач
др Војислав Шешел

Генерални директор
Александар Стефановић

Главни и одговорни уредник
Синиша Аксентијевић

Помоћник главног
и одговорног уредника
Огњен Михајловић

Редакција
Рајко Горановић, Момир Марковић,
Мирослав Васиљевић,
Наташа Јовановић,
Јадранка Шешел, Дејан Анђус,
Александар Вучић, Рајко Ђурђевић,
Коста Димитријевић
Марина Јочић

Председник Издавачког савета
Др Ђорђе Николић

Потпредседник Издавачког савета
Петар Димовић

Издавачки савет
Томислав Николић, Маја Гојковић,
Ахим Вишњић, Драган Јовановић,
Ранко Вујић, Драган Годоровић,
Драго Бакрач, Мирко Благојевић,
Бранко Војница, Ратко Гонди,
Милинко Газдић,
др Никола Поплашен,
Стево Драгишић, Миодраг Ракић,
Зоран Красић, Милован Радовановић,
Јоргованка Табаковић, Ратко Марчетић,
Владимир Башкот

Секретар Редакције
Љиљана Мијковић

Шеф дистрибуције
Зоран Дражиловић

Техничко уређење
НИГП "АБЦ-ГРАФИКА" д.д.

Штампа
НИГП "АБЦ-ГРАФИКА" д.д.
Влајковићева 8, 11000 Београд

Тираж: 20.000 примерака

Редакција прима пошту на адресу:
"Велика Србија", Француска 31,
11000 Београд

Рукописи се не враћају

Новине "Велика Србија" уписане су у
Регистар средстава јавног
информисања Министарства за
информације под бројем 1104. од 5. јуна
1991. године. Министарство за
информације Републике Србије 19.
августа 1991. године дало је мишљење
број 413-01-551/91-01 да се "Велика
Србија" сматра производом из
Тарифног броја 8. став 1. тачка 1.
алинеја 10. за чији промет се плаћа
основни порез по стопи од 3%.

У овом броју:

Четврти отаџбински конгрес	2
Наш пут	21
Посета Републици Српској	22
Делегације ЛДРП и НФФ у Србији	25
Разговор са Домиником Шабошом и Жаком Дором	30
Проглас руском народу	34
Напад ИФОР-а на војводу Алексића	35
Оловка пише срцем	39
Пензије Солунцима	40
Мирко – state	41
Рели до последњег возача	44
Пљачкашка блок-тарифа	46
Осврти Петра Димовића	49
Посланици савезног ресторана	51
Јулске панике	52
Четници на Тресибаби	53
Есеј о толеранцији	54
Све за националне интересе	56
Вила Вука Драшковића	63

ЦЕНА ОГЛАСНОГ ПРОСТОРА

Последња колор страна корица
5000 динара

Унутрашња колор страна корица
4000 динара

Цела унутрашња страна
2000 динара

Пола унутрашње стране
1000 динара

Четвртина унутрашње стране
500 динара

Уплате се врше на жиро-рачун
Српске радикалне странке број:
40801-670-3-93490 СПН Стари Град
Све информације могу се добити
на телефон 011/625-231

Српска радикална странка
купује све бројеве
"Велике Србије" објављене
у другој половини XIX
и првој половини XX века.
Понуде слати на
тел. (011)625-231
или на адресу
Српска радикална странка,
Француска 31, 11000 Београд

ЧЕТВРТИ ОТАЏБИНСКИ КОНГРЕС

Четврти конгрес Српске радикалне странке одржан је 18. маја 1996. године у Београду, у великој сали Дома синдиката.

Поред делегата из Србије, Црне Горе, Републике Српске и Републике Српске Крајине био је присутан и велики број гостију из земље и иностранства. Специјални гости Конгреса, чији су се представници налазили и у радном председништву, биле су делегације Либерално-демократске партије Русије и Националног фронта Француске. У руској делегацији налазили су се Леонтиј Архипов, најближи сарадник Владимира Жириновског, председник Одељења за међународне послове ЛДРП и депутат у Државној думи Русије Виталиј Витаљевич Максимов, члан Вишег савета Либерално-демократске партије Русије. Делегацију Националног фронта Француске предводио је Доминик Шабош, такође, најближи сарадник свог председника, Жан Мари ле Пена. У делегацији Националног фронта

био је и ветеран француског Покрета отпора из Другог светског рата, адмирал Француске флоте Жак Дор, сарадник и саборац прослављеног генерала Шарла де Гола.

Гости Конгреса били су и Габор Ерцеи, први секретар амбасаде Републике Мађарске, представници Демократске странке Србије, потпредседник Странке Владан Батић и председник Извршног одбора Мирко Петровић, као и велики број личности из јавног живота.

Домаћин Конгреса био је председник Странке др Војислав Шешељ, чији су долазак у салу објавиле четничке трубе из села Дренова. После интонирања националне химне Боже правде, ђакон Момир Лечић, шеф кабинета Његове светости Патријарха српског господина Павла и парох цркве Светог Александра Невског, свештеник Ваја Јовић, пригодним богослужењем благосиљали су рад Четвртог отаџбинског конгреса.

Радно председништво и дневни ред

Конгрес је започео рад избором радног председништва у које су ушли:

Чедомир Васиљевић, Ахим Вишњић, Ранко Вујић, Александар Вучић, Милинко Газдић, Маја Гојковић, Зоран Красић, Томислав Николић, Др Никола Поплашен, Александар Стефановић, Јоргованка Табаковић, Драган Годоровић, Др Војислав Шешељ

За почасне чланове радног председништва предложени су, а то је акламацијом прихваћено, Леонтиј Архипов, као лични изасланик Владимира Жириновског и Доминик Шабош, лични изасланик Жан Мари ле Пена.

Када је радно председништво конституисано, предложен је следећи дневни ред који је без примедби усвојен.

1. Избор радних тела Конгреса
 - Радног председништва
 - Верификационе комисије
 - Изборне комисије
2. Извештај о раду Српске радикалне странке у периоду између два конгреса.
3. Генерална дебата о Извештају и о актуелној политичкој ситуацији.
4. Усвајање Статута
5. Усвајање Програма
6. Избор председника
7. Избор заменика председника
8. Избор чланова Централне отаџбинске управе
9. Завршна реч новоизабраног председника

Избор комисија

Централна отаџбинска управа предложила је Верификациону комисију у следећем саставу: Милован Радовановић, Јовица Стојменовић, Војин

Председник Странке др Војислав Шешељ отвара Четврти отаџбински конгрес

Вељковић, Игор Мировић и Новак Савић, и Изборну комисију у саставу: Стево Драгишић, Милорад Мирчић, Ратко Марчетић, Огњен Михајловић, Филип Стојановић и Драган Тодоровић.

Обе комисије изабране су једногласно.

Извештај о раду – Говор председника др Војислава Шешеља

Пошто је потврђен избор комисија, рад Конгреса настављен је другом тачком дневног реда.

Будући да се у периоду између два Конгреса десило мноштво историјски значајних догађаја, у којима је непосредно учествовала Српска радикална странка, или била њихов сведок и најгласнији критичар, извештај о раду Странке очекивао се са посебном пажњом.

Као што је и ред, поднео га је најпозванији и најодговорнији члан Странке, њен актуелни председник др Војислав Шешељ. Као и увек пажљиво слушан и често прекидан аплаузима одобравања, председник др Шешељ је у свом стилу, јасно и гласно, рекао следеће:

Даме и господо, браћо Срби и сестре Српкиње,

Српски радикали свој Четврти отаџбински конгрес држе у време у коме смо доживели најтеже историјске поразе, као народ и као држава. У времену у коме смо, ми српски радикали смо уверени – привремено, изгубили многе територије на којима српски народ вековима живи. У времену у коме је актуелни режим Слободана Милошевића и Социјалистичке партије Србије исхитрено, непромишљено и издајнички погазио резултате ослободилачких ратова српског народа у XIX и XX веку.

Трагедија коју смо доживели не сме да нас баца у очајање. Ми се морамо усправити и морамо се спремати да садашњи пораз заменимо победом!

Изгубили смо скоро целу Српску Крајину, а над остатком се надвијају тамни облаци. Изгубили смо једну трећину Републике Српске. Изгубили смо српску Македонију. У новијој историји српског народа није било човека коме се указала прилика, попут оне која се указала Слободану Милошевићу, да усправи Србију, да обједини српске земље, да испуни сан вековних генерација и генерација најбољих и најхрабријих Срба. Цела Србија је кренула за њим на Газиместан, 1989. године, у милионској колони.

Рушили смо војвођанске аутономаше, црногорске зеленаше. Србија му је указала поверење и 1991. и 1992. године, кад се заклињао да се Србија сагињати неће, да ће сви Срби живети у једној држави. Подигао је западне Србе на устанак, наоружао их и храбрио, а онда када су они у јуначкој

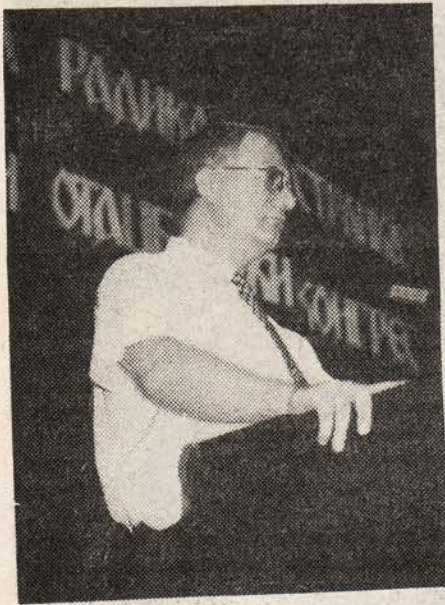

Радно председништво за време интонирања химне Боже правде

Свештеници Момир Лечић и Влаја Јовић благосиљају Конгрес

"Српска радикална странка ће остварити националне интересе"

борби извојевали велику победу и ослободили готово све што је српско – оставио их је на цедилу.

Поразео, прегазио и предао традиционалним српским непријатељима. Све је то учинио за љубав сопствене власти. Она најмрачнија сила која се данас усправила у целој свету и која жели да прегази и прогута српски народ – Сједињене Америчке Државе, обећале су Милошевићу да ће га оставити за управитеља Србије уколико преда Српску Крајину, одрекне се Републике Српске, омогући отцепљење Црне Горе, преда без борбе Македонију. Милошевић је кренуо да испуњава њихове налоге. Договорио се са Туђманом да му преда западни део Српске Крајине, Туђман му обећао Превлаку и да се неће мешати у Источну Славонију и Барању. Милошевић испуни свој део обећања, а онда га Туђман превари. Договорио се Слободан Милошевић са Американцима да им без отпора омогући бомбардовање Републике Српске, у коме су тоне и тоне авионских бомби и навођених ракета, најмрачнијег војног пакта који је свет икад видео, истресане на српске школе, болнице, цркве, српска села и градове.

Слободан Милошевић је наредио да се преда једна трећина Републике Српске, а Американци су му онда обећали да неће дирати Црну Гору, Косово и Метохију, Војводину. Чим је Слободан Милошевић испунио свој део обећања испоставило се да су га и Американци преварили.

Сад су кренули на Косово и Метохију. Сад Централна америчка обавештајна служба организује терористичке нападе на српску полицију, на српски народ на Косову и Метохији, сад траже новират на Балкану. Нареду је стара српска Рашка област, на реду је српска Војводина. Српски радикали су још деведесет и друге године објашњавали, упозоравали да се вели-

ким силама не сме попуштати. Чим су нам завели санкције, ми смо тражили да се обуставе сви преговори. Ако сте нам завели санкције – везали сте нам руке, немамо о чему да разговарамо! Док смо везаних руку, нећемо да разговарамо!

Али, руководство Социјалистичке партије и Слободан Милошевић, мислили су да ће својим сталним попуштањем умилостивити велике силе. Милошевић је мислио да ће постати главни амерички човек на Балкану. И, грдно се преварио. Није нама криво што се Милошевић преварио, него што је жртвовао Србију и српске земље, за љубав лажних обећања. Чим су, на Западу, Американци и њихови савезници, остварили своје циљеве кренули су на самог Милошевића. За њих је обавио посао и сад га одбацују као исцеђен лимун. Они исти који су, по америчком налогу, хтели да сруше режим на улици, деведесетпрве и деведесетдруге године, две године су подржавали Милошевића на сваком кораку, док је Милошевић предавао Српску Крајину и Републику Српску.

Посебно Српски покрет обнове, као америчка агентура у Србији. А, кад је Милошевић испунио шта су Американци од њега тражили – ево сада квислинга да руше Милошевића и обаве посао за своје газде на Западу. Нека га руше, и ми хоћемо да срушимо Милошевића, али нећемо дозволити да америчке слуге овладају Србијом и Србију сведу на Београдски пашалук. Срушићемо Милошевића и Социјалистичку партију, а до ногу ћемо поразити издајничку коалицију Српског покрета обнове и Демократске странке!

Србија неће трпети издајничку и криминализовану власт, али Србија неће трпети ни стране плаћенике на своме челу! Србија хоће искрене српске патриоте и поштене људе и

такве препознаје у српским радикалима.

Припрема се предаја Источне Славоније и Барање. Та српска територија је већ под окупацијом. Одлуком режима из Београда формално је укинута Република Српска Крајина. Проглашавају некакве области. Доводе најгоре издајнике на чело те области, попут Горана Хацића. Покушавају да сруше народним и демократским путем успостављени режим у Републици Српској. Покушавају да оно најбоље што је српска мајка родила и српска колевка одњихала у двадесетом веку – испоруче пред Хашки трибунал!

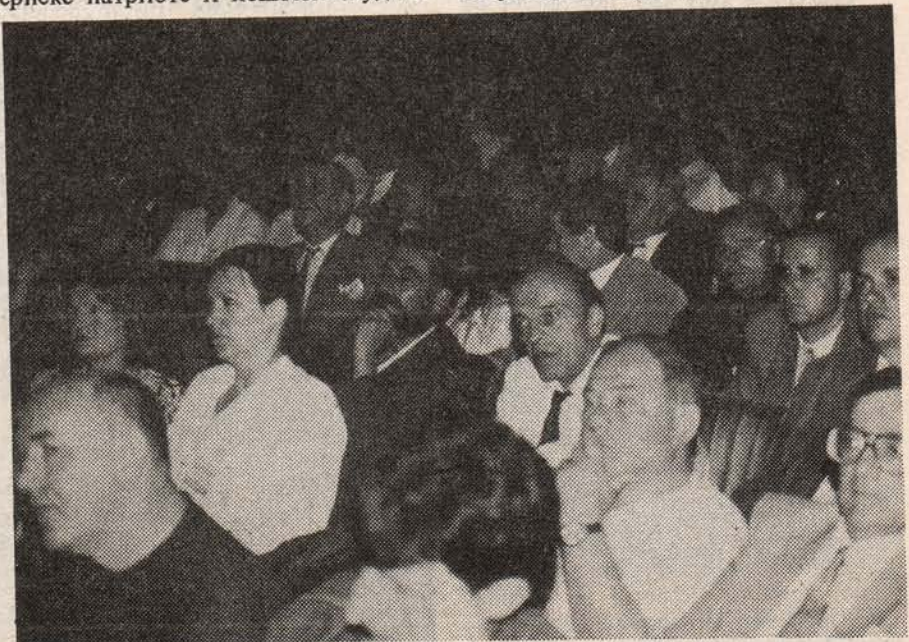
Републици Српској се спрема судбина Републике Српске Крајине, по истом сценарију. Издајничку улогу у Републици Српској Крајини одиграли су Горан Хацић и Борислав Микелић. Издајничка улога у Републици Српској намењена је Рајку Касагићу.

Како ми Срби најбоље препознајемо издајнике? По томе што те издајнике из наших редова читав Запад свесрдно подржава!

Лично Хавијер Солана, генерални секретар НАТО пакта, тражи да Рајко Касагић остане председник Владе Републике Српске. Отворено америчка Влада каже да признаје само њега. Па, ако им је толико драг и леп Рајко Касагић, нека га воде за гувернера Калифорније!

Ми српски радикали не дамо да се у Републици Српској успоставља режим по вољи НАТО пакта!

Овде у Србији народ грца у беди, у очају, у понижењу. Чегга год су се Социјалистичка партија и Слободан Милошевић својом руком дохватили у њиховој се руци сасушило. Нема те фабрике која успешно послује, нема тог радника који може да живи од своје плате. Пензионери гладују. Нема тог радника или пензионера који може од својих примања децу да школује. Више

Делегати са пажњом прате извештај о раду Странке

од милион незапослених у очајању лута улицама градова и села. Уништавају приватни сектор из идеолошких разлога. Јер, они не трпе било кога економски независног. Уништавају сељаштво, из године у годину га варају, отимају пољопривредне производе, до неба дижу порезе.

Све што ради Социјалистичка партија противно је интересима српског народа.

Ипак, ми српски радикали знамо да у Социјалистичкој партији има још понеки поштен и частан човек.

Ми га позивамо да напусти Социјалистичку партију.

Тако су и кренули – верујући Милошевићу, не као социјалисти или неокомунисти, него као патриоте и националисти. Он их је изневерио, врата Српске радикалне странке су им отворена.

Али, постоји једна цела политичка партија која заслужује хапшење и осуду. Цела политичка партија саздана од голих криминалаца!

Она не може да освоји ни једно посланичко место, не може ништа на изборима да оствари, али та политичка партија се већ ставила на чело Србије! Зове се Југословенска левица или Савез комуниста – покрет за Југославију.

Та партија, као рак рана, нагриза здраво ткиво српског народа! Нема тог криминалца у Србији коме неће опростити било какву казну, било какво кривично дело, само да потпише приступницу ЈУЛ-у. Нема тог бизнисмена коме неће опростити било какво плаћање царина, пореза, таксе – само ако се прикључи ЈУЛ-у.

Тај ЈУЛ се спрема да заведе отворену диктатуру. Тај ЈУЛ, као рак рана, делује и унутар Социјалистичке партије!

Социјалистичка партија, као странка која је реално освајала мандате на изборима и ЈУЛ, који не може да освоји ништа – у симбиози су. Попут диносауруса – Социјалистичка партија, која је дала огромну телесину, а ЈУЛ – сувише мали мозак! И, изумреће попут диносауруса! У ове две године, од Трећег отаџбинског конгреса, Српска радикална странка је издржала оно што, сигурно, ниједна друга политичка партија није у стању. Атомски удар Слободана Милошевића и Социјалистичке партије Србије и Демократске партије социјалиста Црне Горе. Нема тог незаконитог поступка, облика тортуре, облика понижавања, јавног дисквалификовања, сатанизације – коме владајући социјалисти у Србији и Црној Гори нису прибегли, да би уништили Српску радикалну странку.

Већ две и по године нема нас уопште на државној Телевизији. Нема нас више ни у другим медијима, медијима "Политикине" куће – листу "Политика", "Експрес", нема нас ни у "Новостима", и у другим медијима, наше присуство је смањено до безначајних граница.

Гости из Русије – Леонтиј Архипов и Виталиј Виталевич Максимов

Мислили су социјалисти да ће нас српски народ заборавити. Међутим, Србија нам верује, више него што је икада веровала. Србија и српски народ препознају алтернативу садашњем режиму у српским радикалима.

Хапсе нас, а ми их убедимо да у Србији нема довољно затвора у које могу сместити све српске радикале. Шиканирају нас, пребијају нас без злога, прогоне са јавне сцене. Ми истрајавамо. Отимају нам посланичке мандате. У Црној Гори су све посланике Српске радикалне странке брутално протерали из Народне скупштине и довели полицијске протуве да глуме српске радикале. Али, ми ћемо победити. Победићемо зато што нас не могу уплашити, зато што нас не могу поткупити, не могу нас уценити. Победићемо, јер верујемо у оно за шта се боримо. Победићемо, јер је српски народ свестан да га никад нисмо обману-

ли, јер је свестан да заслужујемо његово поверење. Јер, код нас српских радикала никада није било разлике између онога што мислимо и онога што говоримо, и онога што говоримо и онога што радимо. Наравно, ми смо хтели што пре да се сруши председник Србије. Хтели смо сарадњу са другим опозиционим странкама, док смо држали протестне митинге, поводом пада Крајине, поводом социјалне беде, поводом блокаде на реци Дрини, а неке друге странке су позивале народ да не излази на наше демонстрације. И, упркос томе, кад ми сазовемо митинге, дође између двадесет и педесет хиљада грађана. А, кад они сазову митинг, као неки дан – да бране некога ко им је повољи у самој структури режима, дође петсто до хиљаду људи. То је најбољи знак да наш народ разуме политику.

Кад смо тим другим странкама понудили споразум о сарадњи, споразум

Делегати и гости Конгреса

у десет тачака, неке су прихватиле – попут Демократске странке Србије, неке су се онако, колебале, попут Ђинђићеве Демократске странке, јер они увек рачунају и прерачунавају – ко понуди више, где су веће шансе да нешто профитирају: а права лавина оптужби и клевета стигла је из редова Српског покрета обнове. Зашто? Због прве две тачке предложеног споразума. А, тражили смо да потпишемо споразум, да се обавежмо и да се пред патријархом српским господином Павлом закунемо, да ниједна од наших странака, после избора, неће у коалицију са социјалистима. И, да нећемо у Скупштини подржати ниједан пројекат са којим изађу социјалисти.

стигао је онда и Драшковићев одговор: "А, шта ако социјалисти предложе смену Слободана Милошевића?" Наравно, социјалисти само то чекају! Али, то није смешно, колико је трагично. То наговештава будуће трговине! Може ли то неко да упери прстом у српског радикала, члана најужег руководства Српске радикалне странке, који се обогатио за ових четири-пет или шест година?

Ко је од нас добио кућу на Дедињу или Кошутњаку? Нико. Кога је куповао режим? Оне који им служе, оне који су спремни и сутра да им служе. Наравно, који су против режима само онда када главни газда тако одлучи. А, тај газда је у Вашингтону и Бону.

Видели смо да са таквима није могућа никаква сарадња. Ми српски радикали и даље пружамо руку сарадње, међутим само онима који неће да служе страним газдама и својим приватним џеповима. Ми нудимо руку сарадње само онима који ће служити отаџбини, који ће служити своме народу.

У протекле две године, паралелно са жестоким супротстављањем режимским настрјајима, ми смо даље изграђивали своју страначку инфраструктуру. Ми смо и даље највећа и најснажнија политичка партија у Србији, Црној Гори, Републици Српској и Републици Српској Крајини. И, никада нећемо признати предају Српске Крајине! Никада нећемо признати предају једне трећине Републике Српске.

Стотине наших добровољаца, оно најбоље што је имала Српска радикална странка, што је имао српски народ, изгинуло је за одбрану западних српских земаља. Ми њихову крв никада погизати нећемо! За нас је завет да останемо до краја одани отаџбини и српству.

Српска радикална странка је спремна и на нова искушења. Имамо општинске одборе у скоро свим местима у српским земаљама. Имамо одано чланство, чланство навикло на сва искушења. Људе који су спремни да поднесу сваку полицијску тортуру и свако режимско малтретирање.

Имамо људе којима се Србија поноси! Упоредите, рецимо, данас посла-

нике Српске радикалне странке са посланицима владајуће партије, са активистима ове аждаје која се усправља, у облику ЈУЛ-а, над Србијом или са посланицима и функционерима ових странака које дневно одлазе по своје мишљење у амбасаде НАТО пакта. Разлика је, као између неба и земље. Увек је разлика огромна између оних који служе своме народу и оних који се продају. Који продају веру за вечеру. То је извор наше снаге. Ми немамо финансијске моћнике који би поткрепили нашу политичку активност, ми немамо огромна средства на страним рачунима, ми никад не рачунамо на помоћ споља. Али, ми имамо духовну снагу која је непобедива.

Ми смо врло захвални социјалистима или Служби државне безбедности на ове две и по године тортуре и прогона. Прочистили су нам странку. Захваљујући Милошевићевом режиму из наше странке је изашло све оно што је било ситношифарцијско, што је било компромисерско, што је из користољубља приступало српским радикалима. Остали су само они који су спремни на страшном месту постојати, који су спремни да иду до краја, који ће на крају тријумфовати.

Данас, браћо Срби и сестре Српкиње, ми треба да усвојимо нови Статут и нови Програм Српске радикалне странке. Шта се мења у нашем Статуту и нашем Програму? Ништа битно. Нашим Статутом смо само боље регулисали унутарстраначке односе које већ шест година развијамо на изразито демократским принципима. Погледајте како социјалисти бирају свог председника и своје руководство. Не смеју ни за реч да се јаве на свом Конгресу. Погледајте како то раде оне странке чији су челници абоненти страних амбасада. Увек једног кандидата истурају на челне функције, јер се боје и гласа свог чланства. Боје се и своје странке, нечиста им је савест. Српски радикали то увек раде на најдемократскији начин – тајним гласањем, са више кандидата. Регулисали смо новим Статутом и односе између појединих органа од Месних, Општинских, Окружних одбора до Извршних одбора и Централне отаџбинске управе. Све смо прецизно утврдили, да не би било никаквих неразумевања, имамо велико искуство и били смо спремни да тај велики посао обавимо.

Данас треба да усвојимо и Програм српских радикала у 100 тачака. Најавили смо то пре осам месеци. Осам месеци интензивног рада је уложено у тај Програм који смо штампали у стодвадесет хиљада примерака на српском језику, и посебна издања на руском и енглеском. Ми, српски радикали смо поносни на то што смо урадили. Показујемо српском народу у целом свету да нисмо одустали ни од једног циља који смо прокламовали још 1990. године, када смо кренули у политику. Ни од чега одустали нисмо, али смо Програм разрадили темељно. Да можемо

да конкуришемо и режиму и опозицији. Када се наш Програм упореди с Програмом владајућег режима, види се да радикали знају шта хоће и како ће то постићи, а да режим не зна. Режим живи од данас до сутра и његова природа је искључиво криминална. Овај режим има једну једину сврху и један једини циљ – да што више отме од народа, да натра у џепове режимских моћника, мафије која влада Србијом и пренесе то на Кипар и у друге стране банке.

Српски радикали показују да су спремни и способни да се ухвате у коштац са свим проблемима. Ми овим нашим Програмом данас треба да посведочимо да Србија има наде, да за Србију и српски народ није све изгубљено, да се над Србијом усправља једна моћна политичка снага, да постоји једна јака политичка партија, која је у стању да спасе западне српске земље, да оствари српске националне интересе, да створи јединствену Србију. Да постоји једна политичка партија која је у стању да српски народ изведе из економске кризе и социјалне беде.

Та политичка снага зове се СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА!

Извештај о раду који је поднео председник Шешел а који је био значајки приказ актуелне политичке ситуације и анализа учинка Странке, оставио је снажан утисак на присутне. Прихваћен је без резерве и верификован дуготрајним аплаузом.

Писмо Жириновског

Председник Либерално-демократске партије Русије Владимир Жириновски, осведочени пријатељ српског народа и Српске радикалне странке, који је, због заузетости у предизборној кампањи у Русији, био спречен да присуствује Конгресу, упутио је поздравно писмо које је прочитао Леонтиј Архипов.

Гости из Русије у Текеришу, на путу за Републику Српску

ЛЕОНТИЈ АРХИПОВ: Драги пријатељи, дозволите ми да прочитам поздравно писмо Владимира Волфовича Жириновског, председника Либерално демократске партије Русије:

"Драга српска браћо и сестре, драги брате Војиславе, ми у ЛДПР смо задивљени хероизмом и снагом којима ви браните независност свога народа и целовитост своје домовине, и којима се борите за срећу и просперитет свога, српског народа.

Данас у свету постоје читаве банде непријатеља словенства и православља, на челу са САД, Немачком и Саудијском Арабијом. Трагедију ваше државе Југославије, која се распала на неколико мини држава, ми Руси смо доживели као сопствену трагедију.

Много руских момака се борило у Босни, као добровољци, као помоћ српској браћи и православљу. Многи су и погинули.

Данас се њихови гробови, заједно са српским гробовима руше и скрнавe, зато што се налазе на територији која је сада под окупацијом муслимана и Хрвата.

Време не може избрисати из сећања зверства и злочине против наших православних народа и злочине против мира, и доћи ће време

када ћемо до последњег сантиметра ослободити све наше територије.

Посланичка група ЛДПР у Руској државној думи је натерала руску Владу и Министарство иностраних послова да се окрену српским патриотама. Тиме смо покушали да обновимо вековни ауторитет и част Русије, као историјског пријатеља Велике Србије.

Данас и ми и ви преживљавамо тешке тренутке. И овде и тамо, осим спољашњих постоје и бројни унутрашњи непријатељи – агенти Запада у Југославији и Русији.

Ускоро ће у Русији бити председнички избори. Од тога ко ће доћи на власт зависиће и унутрашња, али и спољна политика Русије, а самим тим и однос према Србији.

Ако ја postanем председник, ви – српска браћо, добићете сву неопходну помоћ. Ја верујем у то да ће руске и српске патриоте – СРС и ЛДПР, срушити планове антируске светске владе.

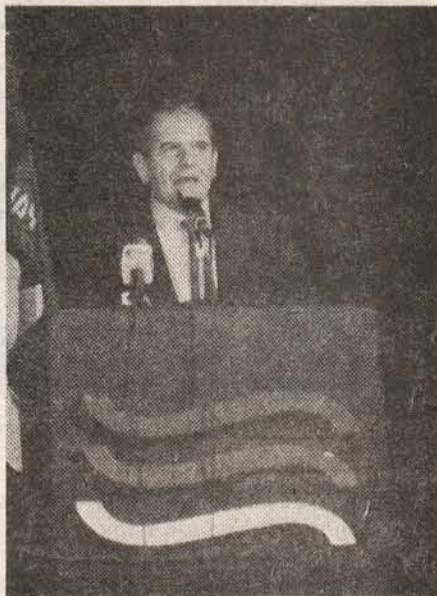
Живеле Велика Русија и Велика Србија!

Живеле братске партије – Српска радикална странка и Либерално демократска партија Русије!

Владимир Жириновски

Поздрав Жан Мари ле Пена

Када се утишала експлозија одушевљена искрене демонстрације српско-руског пријатељства и када су сви у сали који су то проpratили на ногама, сели на своја места говорници је при-

Доминик Шабон, изасланик Жан Мари ле Пена

ступио гост из Француске, Доминик Шабон, који је делегатима Конгреса пренео поздраве француског националистичког фронта Жан Мари ле Пена, лидера Националног фронта Француске.

Његов говор подигао је, такође, све присутне на ноге а гласним повицима Србија-Француска, обнављано је традиционално пријатељство, које још увек тиња у српским успоменама. Српски и француски националисти повезивали су нити савезништва које су покидали интернационалисти двеју земаља. Били су то дивни тренуци у великој, и у том часу, узаврелој сали Дома синдиката. Француски пријатељ Доминик Шабон рекао је следеће:

Драги пријатељи, на самом почетку желео бих да вам пренесем срдачне поздраве председника Националног фронта Француске, Жан Мари ле Пена.

Желео бих, најпре, да захвалим на позиву вашем председнику др Војиславу Шешелу, позиву који ја лично сматрам великом почасти.

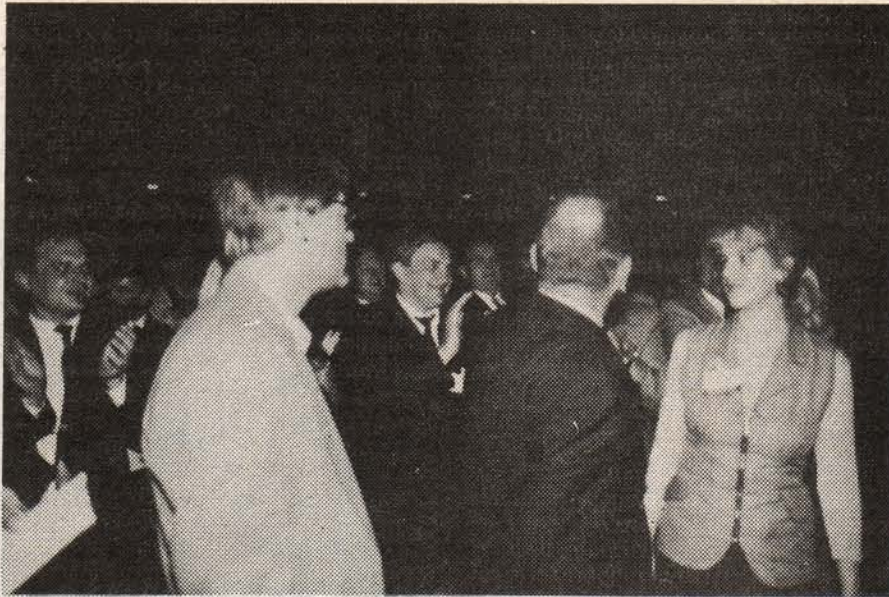
Дозволите ми да прво представим своју партију – Национални фронт Француске.

Национални фронт настао је пре двадесет и четири године, а више од десет година били смо у немилости. На својим првим изборима Жан Мари Ле Пен освојио је само 0,6% гласова, али ми смо наставили да се боримо и на последњим изборима наш председник је освојио 15% гласова Француза.

Тај резултат је утолико значајнији стога што је постигнут у условима тоталне медијске блокаде, јер се у француским медијима непрекидно спроводи сатанизација Националног фронта.

Др Шешел, Николић и Архипов у радном редседништву

Манифестација пријатељства – делегати Конгреса поздрављају госте из иностранства

Најжешћа сатанизација започела је 1990. године. Те године, на југу Француске, догодило се да буде уништено једно Јеврејско гробље. Морам да вам објасним да то није никакав изузетак, у Француској свакога месеца страда по неко гробље. Међутим, те године, без икакве истраге, тај је чин приписан Националном фронту. Тадашњи социјалистички министар унутрашњих послова нас је без доказа окривио. Све радио станице, све телевизије, сви медији били су против нас! У Паризу је чак, била организована и једна велика манифестација на којој су се, руку под руку, појавили кардинал, председник Републике и велики број министара, а сви они марширали су иза Израелске заставе и окривљавали Ле Пена и Национални фронт.

Све ово испричао сам вам да бих вам, још једном, показао како су у њиховој борби против националиста сва средства дозвољена. И, није важно да ли је то Француска или нека друга земља, свуда је ситуација иста.

Зашто се то спроводи нада нама? Зато што смо ми последња баријера наспрам космополита који желе да успоставе нови светски поредак. Ми се сматрамо наследницима оних који су одувек настојали да повежу прошлост и садашњост. Ми смо наставак наших предака и њихова веза са још нерођеним генерацијама. Сматрамо да управо тим – будућим генерацијама треба да дамо сву нашу снагу и да њима посветимо нашу борбу.

И, ми се сматрамо највећим непријатељима оних који настоје да успоставе нови светски поредак.

Наша највећа жеља је да двадесет и први век буде век националиста, да двадесет и први век буде век наших традиција, наших култура и наших нација.

Због тога ће године које следе бити од велике важности за будућност наших народа.

И, то је разлог због кога сам ја данас овде – да бих вам пренео подршку националиста Француске, Националног фронта Француске и самог Жан Мари Ле Пена.

Цитираћу овом приликом нашег председника Ле Пена: "Националисти свих земаља уједините се!"

Живела Србија! Живела Француска!

Председник радикала Републике Српске др Никола Поплашен, чији је говор очекиван са великим интересовањем, због збивања у тој српској држави која води очајничку борбу за опстанак, није изневерио очекивања. Мирним, аналитичким и аргументованим излагањем, др Поплашен је дао приказ правог стања, разјаснио неке политичке недоумице и понудио адекватна решења.

Многима, који нису имали потпуни увид у актуелну политичку ситуацију у Републици Српској, проширио је гледишта. Говор др Поплашена био је један од запаженијих на Конгресу.

др Никола Поплашен:

"Цењени делегати, поштовани гости, даме и господо, браћо Срби и стране Српкиње,

Од Трећег отаџбинског конгреса Српске радикалне странке до данас, српски радикали су чинили све да се очува српско јединство и да се постигне историјски успех у афирмацији државности Срба западно од Дрине. То је један од главних разлога због којих је Српска радикална странка Републике Српске у протеклом периоду деловала у, такорећи, полузамрзнутом стању. Сви чланови Српске радикалне странке укључујући и руководство, повремено или континуирано, били

су на првим борбеним линијама или непрекидно у радној обавези, с оне стране Дрине. Разуме се да је СРС преузимала и значајније политичке акције, нарочито у периодима када смо ценили да су угрожени стратегијски национални интереси српског народа и у том смислу, више пута, на одговарајуће начине обраћали смо се јавности, нашем чланству и симпатизерима, али и државном руководству Републике Српске и Републике Српске Крајине.

А, национални стратегијски интерес био је угрожен више пута. Дуго смо веровали у коначан историјски успех српског народа западно од Дрине, који смо ценили не само као успех оног дела нашег народа, него успех Срба и српства у целини.

Међутим, негде од марта деведесетреће, до тзв. "Дејтонског неспоразума" многе ствари одвијају се неочекивано, па и трагично. Дозволите ми да у неколико реченица потсетим на тај контекст.

До деведесетреће године сви смо били учесници и сведоци околности у којима је Србија била уз своју браћу западно од Дрине. Имали смо помоћ која нам је била потребна. Могло би се рећи и да су најважнији државни медији у Југославији били објективни. Због тога смо били на прагу онога што сам већ нагласио. Држали смо у руци, још је то требало преточити на папир, верификовати у међународним односима, историјско решење које Срби ве-

Др Никола Поплашен председник Српске радикалне странке за Републику Српску

ковима нису остварили. Међутим, од марта деведесетреће, од првог предлога Венс-Овеновог плана, дешавају се необичне ствари. Пре свега, наше државно руководство, руководство Републике Српске, бива изложено нечувеним притисцима. Долази до најсрамније блокаде у историји српског народа. Објективно, из Републике Србије, од Социјалистичке пар-

тије и друга Милошевића, води се политика која из дана у дан, из месеца у месец бива видљива као продаја, предаја и коначно, као – издаја, која се у пуном смислу може означити као веллеиздаја. Заиста је посебно питање улазити у разлоге због чега је до тога дошло. Сасвим је извесно да страх, који је произведен претњама и притисцима према Слободану Милошевићу, из земаља Запада, а потом и притисак који је извршен према нашем државном руководству, јесте имао одређену улогу. Одређену улогу је сигурно имала и болшевичка традиција Републике Србије и вођства Социјалистичке партије која је у једном времену била прекривена хаљинама друге боје. Сасвим је извесно да одређену улогу у свему има и особа непознатог биолошког порекла, која спава у другом делу Милошевићеве постеле.

Но, на несрећу, извесно је да за овакву политику постоје и разлике који би морали да се објасне и психијатријским, а не политичким терминима. Било како било, ова мучна и трагична политика заокружила се тзв. "дејтонским мировним споразумом".

Даме и господо, дозволите да кажем неколико реченица о том споразуму, не због тога што ћу рећи нешто ново, него пре свега због тога што је укупна јавност у Југославији, а најалост, добрим делом и у Републици Српској, неинформисана и дезинформисана о томе шта је учињено у Дејтону.

Мислим да ће тај споразум у историји бити једнога дана изучаван, као интересантан документ, који се зове мировни споразум о Босни и Херцеговини, а у коме нису афирмисани интереси ниједног народа са Балкана, нити бивше Босне и Херцеговине.

Тај мировни споразум није писан ни у интересу Срба, ни у интересу Хрвата, ни у интересу припадника муслиманске конфесије.

Мислим да овај споразум изражава пре свега разлике, сукоб, па и конфронтацију америчког и европског приступа проблему. То је видљиво не само на папиру већ и у конкретним понашањима ИФОРА, кога пре свега контролише Америка и НАТО, и цивилног сектора, који је под контролом европских институција и покушава да пружи неки отпор решењу које се увек изводи војним средствима, под директном војном контролом Америке. Но, морам да поменем, поред ових карактеристика и неке дејтонске падавине, које се директно односе на положај народа из бивше Босне и Херцеговине.

Пре свега, тај такозвани, мировни споразум регулише и санкционише пуно војну окупацију. То је видљиво и из папира и из оног што се догађа на улицама села и градова. Ниједан војник не може у униформи изићи, а камоли поседовати оружје. Свака цев, било какав војни потенцијал, под непосредном је контролом оних који кажу да су дошли успоставити мир.

Друга карактеристика односи се на пуно политичку доминацију странаца. Нема озбиљног политичког решења које може донети било који орган власти у тзв. ентитетима у бившој БиХ, а да то не може бити измењено по слову дејтонског папира. Трећа карактеристика односи се на пуно економску доминацију западних сила. Регулисана је, а тиме и отворен пут, пуне доминације страних компанија и интереса великих сила и ово се подручје претвара у подручје јефтине радне снаге, прљавих технологија и простора за складиштење радиоактивног отпада. Следеће је оно што бисмо могли назвати историјском надомезаном за позицију Срба западно од Дрине.

Ипак се први пут у историји помиње Република Српска. Додуше, тамо пише да је РС ентитет. То "ентитет" у државно-правној историји и пракси, не значи баш ништа. Али, тој се одредби додају важни елементи државности. Помиње се војска, помиње се полиција, помињу се органи власти: законодавни, судски, извршни. Помиње се и територија која припада ентитету. Друге одредбе које се односе на међународно признање БиХ искључују се са одредбама везаним за опис надлежности ентитета. Због тога се, даме и господо, једноставно ради о неостварљивом документу.

Ми смо уверења да су дејтонски папири, као и низ докумената који су писани под диктатом највећих светских сила, пре свега САД и писани због тога да се не би остварили. Да би се дириговало оним што се збива на терену и коначно ушло у завршницу са војним решењем. Но, у свему овоме постоји и тренд да се сукобљавају две тенденције. Прва је наша потреба и наш захтев да јачамо самосталност РС, а други је онај који се односи на реинтеграцију БиХ. То очигледно, опет није посао или задатак који се врши глатко уз сагласност свих великих сила. Постоје разлике у њиховом приступу. За разлику од Срба, постоји огромна мржња између Хрвата и припадника муслиманске вероисповести. Ми оче-

кујемо да ће се, на терену бивше БиХ, наредних недеља и месеци десити серија значајних догађаја, која ће одредити да ли ће тамо бити Срба или их уопште неће бити, не само западно од Дрине, него на Балкану и земаљској кугли уопште. Мислим да долазимо пред судбоносни момент.

Због тога су српски радикали у РС рекли да прихватају Дејтонски споразум. Ми смо то рекли и из других разлога. Пре свега зато што смо признали легитимитет Српској демократској странци и државној власти РС. Та државна власт начинила је катастрофалну грешку дајући овлашћења ономе за кога је требало да се претпостави да ће издати до краја и да при томе неће заступати оно што је био налог Народне скупштине РС. Следећи разлог је услов иза којег стоји, очигледно читава војна сила запада. Тај услов је да онај ко хоће да учествује на изборима мора потписати признање Дејтонског споразума.

Ми смо уверени да треба у овом тренутку искористити све моделе политичке оштре борбе, да би се дошло до реализације стратегијског интереса српског народа. Треба причекати и утицати на то да се појави и буде жив и делотворан повољнији светски контекст. Нас нема уколико буду владали комунисти у Србији. Али нема ни Србије, ни српског народа уколико на власт у Србији не дођу патриотске снаге.

Те снаге, у целини, не морају бити продукт СРС, али у овом тренутку, браћо и сестре, не видим политичку снагу која потпуније и темељитије заступа националне и патриотске интересе српског народа у целини.

Морам да приметим да је СРС једина странка, на свим српским просторима која још увек има план декларација, и у практичном понашању наступа сходно потреби уједињења свих српских земаља у једну државу.

То је странка која просперитет види у несоцијалистичким, односно капиталистичким односима. То је странка која модел демократије не види у својој пуној владавини, него у законич-

Радикали долазе – препуна сала Дома синдиката

Детаљи са Конгреса – оптимизам радикала у изборној години

тој и уставној регулацији вишестраначког парламентарног система.

Са овог становишта, српски радикали су у РС нашли много разлога да делују као опозиција. Али нисмо деловали као незрела, недовршена и иритирана деца, него смо подржавали све оно што је прихватљиво и што води афирмацији српског народа у политици државе и државног руководства РС. А, оно се није изјаснило против стратегијских интереса српског народа и оно је још увек за уједињење свих српских земаља. Међутим у начину су учињене озбиљне грешке. Није нам јасно зашто државна руководства РС и РСК, када су околности биле прихватљиве нису озбиљно уједињење РС и РСК. Штете су огромне. РСК више нема, резултат те грешке је и губитак једне трећине РС. Као опозиционој странци није нам јасно зашто се државно руководство РС није ослобо-

дило зависности од црвеног тиранина са Дедиња. Па, чак ни онда када је постало видљиво да овај води издајничку политику. Није требало имитирати модел пуне зависности Слободана Милошевића од земаља Запада и преносити га на државно руководство РС.

Учињен је и висок степен криминализације. Чули сте више пута, чак и детаљна и аргументована образложења, како је процесом криминализације Милошевић разбио, деморалисао и уништио РСК. Тај модел се понавља и у РС. Не само да се ради о криминализацији, него о вештој, да искористим њихов термин – имплементацији, сукоба између српских држава различитих идеологија и различитих региона.

Оно што тренутно ради група око бившег премијера Рајка Касагића, није ништа друго него вешто подметање

сукоба међу регионима. Нама је познато ко нас је и како бомбардовао. Онај ко сарађује са онима који су нас бомбардовали, у историји постоји термин, то се зову квислинзи и око њих су квислиншке формације.

На жалост, имамо и тога, али не толико да би се одредила будућност народа западно од Дрине.

На прошлом отаџбинском Конгресу утврдили смо да свачија позиција у странци зависи од његових политичких способности и резултата у раду.

СРС у РС иде на следеће изборе, ако Бог да мира, и ако они буду могући, са пуним листама на свим нивоима. Ми смо странку организовали у свим општинама, будно смо пратили шта се збива у странци и око ње. Морам да кажем да су неки људи изгубили живце, неки су због замора погрешно процењивали, понеки су подлегли различитим притисцима и уценама, али је због тога странка кадровски јачала и постајала способнија.

У овом тренутку Српска радикална странка у Републици Српској представља најозбиљнију патриотску странку.

Уколико не би било великих фалсификата, уколико би се обезбедио минимум демократичности и слободе у изборима, велика је вероватноћа да нам, након пребројавања гласова, не би требао ни коалициони партнер.

На жалост, судећи по ономе шта се збива и шта се наговештава, ми ћемо се са нашом снажном инфраструктуром на терену супротставити свим фалсификатима, учинићемо све да они буду што мањи и у сваком случају ја сам уверен да ће на нашем следећем Конгресу, кога ћемо одржати овде, седети највећи број српских посланика, представника СРС и РС, или нас оштеће неће бити."

Ранко Вујић је дошао са последњег крајка српске земље из Републике Српске Крајине, над коју се надвио облак слутњи, због будућности коју јој у овом тренутку одређују моћна међународна заједница и београдски режим уз помоћ локалних реактивних криминалаца. Његов говор пун гнева и горчине, био је осуда дедињских издајника и апел да се не напуштају куће и имања, да се Република Српска Крајина не изручи Хрватима а преостали Срби, Буби Морини.

Ранко Вујић:

"Браћо Срби и сестре Српкиње, да ме и господо, уважени и драги гости – Помоз Бог!

Поздрављам вас у име свих радикала и свих оних који верују да Република Српска Крајина није мртва.

Када је српски народ на рушевинама Југославије морао да потражи спас од усташа с једне, а муслимана с друге стране, једини одговор је био да нађемо свој државни простор да бисмо

себе организовали, а одговор је био да то буде Република Српска Крајина.

Први одговор на изазов који је Србима постављен. Он је био изнуђен, ми Срби нисмо смели остати заједно са Хрватима. На њихову рационализовану, свакодневну, генетску мржњу према нама могли смо одговорити само тако што ћемо се оградити од њих. Ништа њихово нисмо хтели, хтели смо само оно што је нама припадало по Уставу у бившој Социјалистичкој Републици Хрватској. Створили смо државу и мислили смо да је то српски простор у коме ће владати демократија. Увели смо је изборима деведесет-треће године, али никада до ње нисмо дошли.

Ранко Вујић

Све оно што је било позитивно, што смо створили изборима, где су српски радикали заузели високо место, где су узели високо поверење народа није ни једним јединим даном заживело, зато што је гушено одавде.

Све оно што је било позитивно све оно што смо институционално уоквирили, у Београду и режиму овдашњем је гушено и оспоравано на најгори могући начин. Интриганци они који су свађали војску и полицију. Који су свађали председника државе и председника владе, који су странке завалили. Наставили су да раде свој прљави посао. Одавде су слали своје емисаре угледа на Микелића човека који је дошао само да нас пљачка и свађа. Увели су нам све оно што је труло да бисмо на крају завршили онако како смо завршили. Завршили смо у бесконачним колонама, несретних, ојађених Срба. Срба који овим вашим цестама крећу се без циља. Срба који не знају ни куда ће ни шта ће са собом. Нуде им повратак сада. Повратак у нигде. Они који им то нуде нека оду први. Нека оду да виде како Хрвати милост деле Србима. Нека дођу они који наговарају сада да се потписом својим изјасне да су избегли из српских простора, у Србији у земљи која је једина светлост нас Срба ван Србије била.

Браћо Срби и сестре Српкиње, Србија и српски народ и јесте једини наш спас. И ми у њему видимо своју будућност и своју перспективу уколико је уопште буде било.

Морам да вам кажем да повратак оних којима се обећава миран повратак не постоји. Он постоји само уколико дођу неке нове политичке снаге. озбиљне политичке снаге које ни у једном разговору политичком неће заобићи наше право на то постојање, на просторима где су наши дедови, где су наши гробови. Да знате како живи у човеку један феномен зова гроба свога. Како отац у мени живи, брат. Како не знамо ни кости где су нам тамо.

Браћо Срби и сестре Српкиње, имао сам несрећу да присуствујем и преговорима са хрватском страном. Ти преговори су вођени тако да смо ми инфериорни, да су они победници и да нам се ругају. Можда ћемо ми заборавити Банију, Лику, Кордун, Далмацију, Грахово. Можда ћемо заборавити. Можда ће неке наше генерације и говорити да им је отаџбина негде другде али никада нам се Хрвати неће престати ругати.

Да смо изгубили од Американаца, Руса никоме криво не би било, али ми смо изгубили од Хрвата. Али не од њих директно него од оних који су одавде помагали Хрватима да нас поразе. Они су нас поразили.

Браћо Срби и сестре Српкиње, ја знам да Српска радикална странка заклетву има српски национални интерес. Ми смо урадили све што смо могли. Председник Српске радикалне странке обишао је свако село и сваки град у Републици Српској Крајини предвиђајући, претпостављајући шта ће се десити. Бојали смо се тога и то се десило. Остао је један део источног дела Републике Српске Крајине. Он је био сукобљен и супротстављен западном делу да би се лакше разбио. И сада су тамо људи који одрађују онај део интереса који подразумева нашу пропаст и наш крајњи крах. Један опрост од Републике Српске Крајине..”

Стање у источном делу Републике Српске Крајине је такво да ми сада тражимо милост од УНТАЕСА, од снага које су дошле из вана. Тражимо милост од њих а они у сагласности са Хрватима деле нам то на кашичицу. Можете само замислити каква је та милост.

Међутим, питање се поставља да ли ићи или остати тамо.

Куда ићи? Опет у нигде.

Како остати?

Да ли отићи питање је и дилема на коју ми српски радикали не можемо званично да одговоримо. Ја ћу у своје лично име да кажем. Ја кажем да ћу остати. Остаћу само зато што хоћу да им пркосим, да живим. И хоћу само да чувам оно што је моје и хоћу да у ближој, даљој, у некој будућности одем поново у своју Далмацију и да

обиђем своје гробове. Хоћу да опстанем тамо, да ме не предају Буби Морини. Замислите ви господо ироније, ругања са нама Србима, Буби Морини предају нас, Комесаријату за избеглице Срба у Србији. Па када су задњи попис, када су задње ругање према нама исказали онда им је једна четвртина оних несретника који нису ни знали зашто долазе, одазвала се том попису.

Ни једна српска глава, ни један частан човек нема а да не осећа бол када му се ампутира део тела. Српски простори великим својим делом најздравији су ампутирани, предани су нашем непријатељу у руке. Не нашим поразом него поразом комуниста. Поразом оних који се додворавају зарад свог личног интереса. Поразу безбожних и безчасних људи. Људи којису једноставно подигли српски народ, мобилисали га на једној правди Бога, што каже, да би га касније оставили и препустили оним својим крвожедним непријатељима.

”... Браћо Срби и сестре Српкиње, ја знам, ја сам сигуран у то догод Српкиње буду рађале да ће рађати Србе којима ће интерес српског народа бити важнији од живота. Ја знам да ће Српкиње рађати српске радикале којима ће, тако ми Бог помогао, основни циљ бити заштита српског националног интереса преко политичких институција. Преко демократске борбе. Преко програма који ћемо часно, поштено према свом српском народу да понудимо и да одговарамо као одговорни људи да водимо српски народ у неку будућност. Која неће бити овако срамна и овако понижавајућа.”

Прва дама српске опозиције Маја Гојковић, описујући сјај и беду неких политичких куртизана, најавила је овогодишњу изборну победу Српске радикалне странке. Као алтернативу катастрофалним резултатима Милошевићевог режима, понудила је храброст, памет и поштење.

Маја Гојковић:

”Браћо Срби и сестре Српкиње, већ шест година на свим српским просторима лево од Дрине и десно од Дунава постоји и политички делује наша Српска радикална странка. Опасни смо нашим политичким противницима зато што из дана у дан, из године у годину опомињемо режим и такозвану удружену опозицију на то, шта је то заиста српски национални интерес. Мир није наш највећи национални интерес. И то наши чланови и симпатизери и гласачи већ веома добро знају. Мир је највећи национални интерес оних политичким снагама у Србији, једнако и удруженој опозицији и Југословенској удруженој левици, који на својим страначким скуповима немају српске заставе и знамење већ држе, истичу различите заставе. И чекају различите војске и будно пазе

Маја Гојковић

да не погреше у истицању тих страних барјака и застава.

Српска радикална странка сматра да је српски национални интерес ипак национална слобода. Зар није читава наша историја била стална борба за слободу. Историја је доказала да се може и у миру бити роб, али и у рату слободан. Када наши противници на ове речи одговоре да је ипак мир најважнији, ми постављамо њима питање: а шта је то Србији донела политика лажног мира, коју ја називам издајом српског националног интереса. Уместо да је свет попустио он нас све више стеже и навлачи нам као народу омчу око врата. Праведним светским миром режим Слободана Милошевића избрисао је Крајине, српску историју, културу и постојање нашег народа на овим вековним српским просторима. Неспособни и уплашени режим Слободана Милошевића подложен уценама, ових дана како видимо завршава издају Републике Српске и својим поступцима претвара Србију у београдски пашалук. Слободан Милошевић је заборавио пред притисцима Запада шта је права слобода и шта је права самосталност Србије, и баио је свој народ на колена.

Знам да се српски радикали и претерано не чуде овој и оваквој нашој судбини. Јер, свима је јасно да живимо у држави на кораку у XXI век, последњој у Европи у којој још увек влада дух комунизма. Плаћамо данак том комунизму, који у лику Мире Марковић последног марксисте, позива данас на погром медијске и нарочито националне опозиције. И то је одговор зашто Срби једини у Европи немају свој национални и државни циљ. Српска судбина препуштена је режиму који није у стању да подвуче прту испод које нећемо као народ, никада ићи.

Зато је ова година година избора српског народа. Ми, српски радикали и Српска радикална странка понудићемо српском народу излаз из политике без јасног циља. Понудићемо нашу храброст, памет и поштење у замену за катастрофалне резултате Милошевићевог режима. Победићемо режим у којем владају највећи криминалци, интернационална мафија, који су уништили нашу економију, националне, културне и друге интересе српског народа.

Српска радикална странка ће победити ове године застарелу и пропалу идеологију и комунистичку владавину од данас до сутра. Победићемо их и време је да их победимо."

Након Маје Гојковић скупу се обратио Аћим Вишњић:

Аћим Вишњић:

"Јединствена српска породица је носилац власти у будућој јединственој српској држави. Помоз Бог.

И данас ћу да вас поздравим српским вечним поздравом са гора Ловћена, мала ли је жертва сва Србија од Дунава до мора тињега и ко то данас каже да Црна Гора није српска земља. Кажу западне слуге Момир Хашки, Мило Татарстански и каже Светозар Фулбрајтовски. А када су то Црногорци, ти витезови српства и слободарства били скутоноше. И када су то били било чије слуге? Данас.

Аћим Вишњић

Данас ови прваци скутоноша Црне Горе које сам набројао и због тога им данас смета у Црној Гори тај пробуђени, тај никада заспали српски сој, српски радикали.

Ми смо данас овде са вама да осетите, а знам да то сви знате да никада Црна Гора неће одустати од свога косовског завета, јер је она заветована том козовском завету да се обнови пропало српско царство.

Данас су зле силе зинуле са свих страна на свеколико српство и уз помоћ издајника српског рода добро нас парчају. Али, ако Бог да, брзо ће српски радикали распарчати српске издајнике и ујединити српске земље.

Црна Гора им је посебно велика поластица. Јер треба отерати право-

славно словенство, треба отерати српски народ и руски народ са топлог Јадранског мора.

Комунизам.

Комунизам је та коњица новог светског поретка, а комунисти коњушари новог светског поретка који су то удесили за данас и она 1989. година је ништа него предаја брозовске палице овим данашњим белосветским измеђарима, који носе српска имена и презимена и ништа више.

Српски радикали су сасвим сигурно и без претеривања најпатриотскија снага Црне Горе данас. И ми смо једини који смо за јединствену српску државу са једним председником, једним парламентом и једном владом.

Овде су данас из Црне Горе представници радикалне странке из свих крајева Црне Горе од Ловћена до Дурмитора, Комовља, диљем Црне Горе су распоређени, и добро су распоређени и ја ћу због тога краће данас говорити, да би и они и сви ви узели ријеч.

За крај, смрт комунизму слобода српству.

Живела велика Србија!"

Извештај Верификационе комисије

Пошто су окончани говори најужег политичког врха Странке, Конгрес је наставио рад извештајем Верификационе комисије, који је у њено име поднео Милован Радовановић:

"IV отаџбински конгрес Српске радикалне странке изабрао је комисију за верификацију мандата изабраних делегата. Верификациона комисија у саставу:

- Милован Радовановић
- Јовица Стојменовић
- Војин Вељковић
- Игор Мирковић
- Новак Савић

утврдила је да од 709 изабраних, Конгресу присуствује 637 делегата, тако да у складу са Статутом Српске радикалне странке IV отаџбински конгрес може пуноважно одлучивати."

Усвајање Статута и Програма

Извештај је једногласно прихваћен а пре преласка на четврту тачку, усвајање Статута, председавајући, Томислав Николић дао је нека додатна објашњења

"Даме и господа нарт Статута Српске радикалне странке сачинила је Централна отаџбинска управа и упутила га на расправу у општинске одборе Српске радикалне странке. Нарт статута који је начинила Централна отаџбинска управа странке, био је на расправи у свим општинским одборима странке. После разматрања и усвајања примедби које су општински одбори имали на нарт Статута, Централна отаџбинска управа је сачинила коначан предлог Статута Српске

Статут и Програм усвојени су једногласно

радикалне странке и доставила га Конгресу на усвајање. Молим вас да се гласањем изјасните о Статуту Српске радикалне странке који је објављен у "Великој Србији."

Конгрес је великом већином прихватио Статут Странке, уз два гласа против.

Пре изјашњавања о Програму, Томислав Николић је, такође, дао кратко објашњење.

"Даме и господа делегати програм Српске радикалне странке је благовремено достављен на разматрање. Општински одбори који су учествовали у јавној расправи доставили су своје примедбе, која је у оквиру Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке сведена и сачињен је коначан предлог програма Српске радикалне странке у 100 тачака."

Извештај Изборне комисије

Комисија у саставу:

- Стево Драгишић
- Милорад Мирчић
- Огњен Михајловић
- Филип Стојановић,
- Ратко Марчетић

примила је једну листу кандидата за председника, и једну листу кандидата за заменика председника.

На листи кандидата за председника налазе се:

- Чедомир Васиљевић
- Аћим Вишњић
- Ранко Вујић
- Маја Гојковић
- Зоран Красић
- др Никола Поплашен, и
- др Војислав Шешељ

На листи кандидата за заменика председника налазе се:

- Драго Бакрач
- Мирко Благојевић
- Бранислав Блажић
- Боривоје Костић
- Томислав Николић
- Јоргованка Табаковић и
- Драган Тодоровић.

После једногласног усвајања листе кандидата, дата је пауза од 30 минута у којој су делегати у холу дворане обавили гласање.

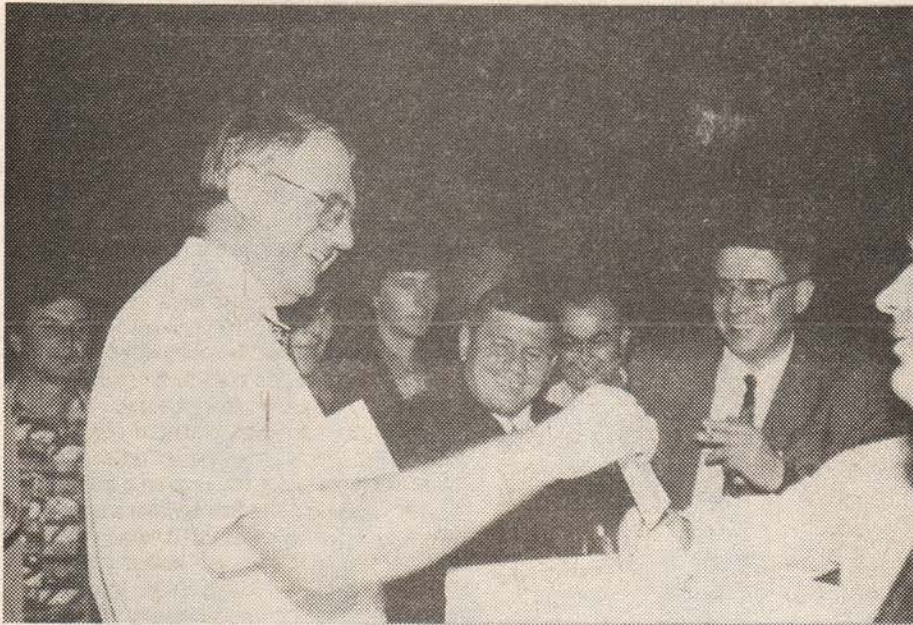
После паузе, делегатима се обратио Бранислав Вакић који је између осталог рекао:

"Браћо Срби и сестре Српкиње, господине председниче, господо чланови Централне отаџбинске управе, и уважени делегати Конгреса

Преносим најсрдачније поздраве од Нишлица и великог броја људи мога краја са једном једином у пар речи сроченом жељом и вољом тог народа, да с вером у Бога и др Војислава Шешеља све вас и програмска опредељења и залагања наше странке на предстојећим изборима победимо и Срби-

Стево Драгишић подноси извештај Изборне комисије

Председник Странке и његов заменик гласају у паузи Конгреса

ју, мати нашу милу, с колена подигнемо.

Дах слободе, родољубља, патриотизма и демократије да удахнемо. Нашу радикалну енергију у српско ткиво да убризгамо. Националну част и основно државно достојанство да јој повратимо. Да је од стране ових комунистичких одрода и најсрамнијих издајника нанешене на касапске ране извидимо. Да вековне српске земље ујединимо. Да велику Србију створимо, да је изградимо. Привредно развијемо и сврстамо тамо где јој је у демократском, економском погледу већ одавно било место. Односно у самом врху европске и светске заједнице.

Браћо и сестре, отаџбина нам је сада на парам парчад разбијена, комунистичким бајонетима искасапљена. Економски опљачкана, привредно сатрta и сатанизована, на колена је бачена. И нема више мора у које би

стигла крв наше рањене нам Србије. Ми припадамо странци пред којом је велики историјски изазов. Али и од Косовског боја на овамо по питању спаса српства и биолошког опстанка Срба на својим вековним просторима и прадедовским огњиштима највећа историјска одговорност. Тај значај и ту нашу улогу у овом по наш народ никада тежем времену, као свети национални задатак, најозбиљније схватити морамо и одбранили оно за шта су кроз историју преци наши храбро војевали пролеваном крвљу међе српства обележавали, и кости своје уместо граничних каменова на олтару отаџбине постављали. Њих не смејемо издати. Себе кукавицама направити нити национално потомство самоуништењу не смејемо препустити.

... Нама, српским радикалима Ниша посебна је част да вама оовременским

витезовима припадамо, да се раме уз раме за најсветлије и најузвишеније идеале свога народа заједно боримо. Сматрамо да смо то у сваком погледу до сада и доказали, уосталом славу српства и Српске радикалне странке широм западних српских земаља смо пронели. Это смо капље крви рањене нам отаџбине падом Крајине и дела Републике Српске поднели, али духом нисмо клонули нити смо у својој политичкој борби поклекнули.

Искрено верујемо да ћемо то на предстојећим изборима и доказати и образ странке на нашим просторима осветлити. Гладоваћемо да бисмо то постигли, у то господо делегати будите сигурни.

У Нишу је од социјалиста и земља којом газе од њих прокукала. Прокукала па се стиди што њоме још владају нашег народа најгори изроди, зато морамо победити.

С вером у Бога, све за српство а српство низашта!"

Говори делегата

А Наташа Јовановић из Крагујевца делегатима се обратила следећим речима:

"... За протеклих шест година Српска радикална странка је израсла у највећу опозициону странку у Србији и Савезној Републици Југославији на челу са нашим председником др Војиславом Шешељем, који је највећи опонент режиму и тренутном председнику Републике Србије. Наша странка је изузетно добро организована и кроз рад градских општинских и месних одбора, делује у свим српским земљама. Постоји само једна истинска и аутентична радикална странка. Српска радикална странка на челу са др Војиславом Шешељем која је најдоследнија у својој борби за српски национални интерес, и која следи најбоље традиције српских радикала и српских четника. Једино наша Српска радикална странка од свог оснивања са поносом негује традиције Пашићевих радикала..."

Станко Студен који је добио реч одмах потом, нагласно је

"... Српска радикална странка је странка која је свој углед и свој ауторитет стварала на првим линијама фронта у парламенту и у свакој другој прилици где су се бранили општи српски интереси. Моћни бели двоглави орао раширио је своја крила и покрио све просторе на којим шћућурена српска душа стрепи и нада се. У овим свечаним приликама као хришћани, као добри људи, као браћа сећамо се српских радикала и четника који своје животе положише на олтар отаџбине и који крвљу попрскаше заставе на којима су исписане најлепше речи "слобода или смрт". Њима дугујемо вечну захвалност јер су нас задужили својим непоклеком у најсудбоноснијим годинама за васколико српство. Задужили

Чланови радног председништва Зоран Красић и Чедомир Васиљевић

су нас својом борбом, својом храброшћу, својом жртвом, својом патњом и својом узвишеном жртвом. Захваљујући њима на крви и на херојству започело је ткање пламеним предивом саге о српским радикалима које ће трајати док је српског рода и српског племена..."

Зоран Красић из Ниша обратио се скупу, између осталог и овим речима: "... За пет година како кажу успешне владавине Социјалистичке партије Србије готово да на прстима једне руке не можемо набројати ни једно добро дело које су учинили. Замислите, 4. августа 1994. године поставили су границу на Дрини и на Дунаву управо на оном месту где 1000 година Ватикан, Хрвати, Немци и ко зна које све шупе белосветске, сањају о граници. Ми више нисмо у могућности да бирамо. Ми смо нашим програмом изабрали. Наш програм значи да желимо просперитетно друштво и просперитетан српски народ. А не желимо просперитетну власт или државу. То је велика разлика. Наш програм се заснива доследно на оним принципима који су постављени још 1881. године, слобода народно благостање, уједињење свих српских земаља. Народ који је уједињен он је способан да самостално се развија, живи напредује и у сваком погледу креће пуним корацима напред. Оно што је препознатљиво у том новом светском поретку то су два принципа. Први принцип тотална победа капиталистичког друштвеног уређења. У суштини то је прихватљиво са гледишта нашег програма..."

... Као опозициона странка ми смо постигли практично максимум који може да се постигне. Политички ставови су нам били у реду, средства која

смо могли да користимо искористили смо. Оно што је најзначајније као средство то су пре свега људи и народ. Ми имамо људи, имамо добар програм, са народом нисмо у свађи. Треба само кренути и завршити онај посао који смо почели. Изборна победа нам је близу али зависи пре свега од нас. Не треба се много радовати, хвалити неким резултатима. Треба много много више радити. Свако село, сваки засеок, сваки човек треба да се обиђе да се поразговара. Да се очува овај наш лист "Велика Србија" где се износе ставови Српске радикалне странке. Јер они временом постају општеприхваћени ставови српског народа..."

Из Пожаревца је дошао Иван Трубећић из чијег говора издвајамо овај део:

"... Могу да вам кажем да ово ново општинско руководство у Пожаревцу из дана у дан улаже максималне напоре да парирамо тој социјалистичкој власти. Ја могу да вам кажем познато је из историје да су се некада ратови водили и решавали тако што су две супротстављене војске истурале по једног свог јунака, па онда онај који победи та је војска победила, а она друга се повлачи, бежи са ратишта без обзира да ли је бројније јача или није. Ми смо себи поставили циљ да социјалисте бијемо у Пожаревцу. Да ту добијемо већину..."

Из говора Чедомира Васиљевића издвајамо:

"... Ми, српски радикали понудили смо писани програм у 100 тачака. Програм који нуди будућност српском народу. Будућност нашем поколењу. Ми се тога не стидимо. Ми хоћемо да оставимо трага записаног нашим поколењима. Да би могли сутра да нас крити-

кују када дођемо на власт, зашто нисмо остварили то што смо им обећали, записали. То се нама неће десити. Ја се надам ако Бог да, то што смо записали у програм унели, ја се надам да имамо и воље и храбрости, и снаге да то испоштујемо. И ми то морамо да испоштујемо, ми то морамо српском народу да кажемо, оно што смо записали ми то морамо да испоштујемо..."

Александар Стаматовић се обратио делегатима следећим речима

"... Овде смо сви истомишљеници и не треба једни другима да говоримо колико су штетни комунисти.

Ја ћу настојати да вам што реалније макар се неки и на мене наљутили због тога, да прикажем стање у Црној Гори. Јер овај Конгрес видим као унутрашње организационо јачање странке. Многи причају шта је било и шта би било када би било. Било је што је било, а ми на овом Конгресу треба да утврдимо стратегију за будућност. Моја је процена да је Српска радикална странка у Црној Гори доживела најјачи удар. За нас Црногорце кажу, уствари Србе из Црне Горе да много волимо да се хвалимо. Ја то с поносом истичем да су баш у Црној Гори српски радикали избачени из скупштине, једино у Црној Гори. Истина, хапсили су српске радикале и затварали и у Србији, али је ноторна чињеница коју нико не може да побие да су једино српске радикале у Црној Гори избацили из парламента зато што смо им ми најопаснији. Употребили су грубу силу јер нијесу имали ништа друго на располагању.

Браћо и сестре радикали, немојте пљескати ово није вријеме за пљескање. Наш је народ поклан, наш је народ расељен. Када га опет саставимо, када осветимо оне мртве онда ћемо пљескати и веселити се, а то ће бити дан победе Српске радикалне странке..."

Лука Митровић који је затим добио реч започео је говор личним примером:

"... Моја кћерка је донела пре неки дан новине и белешке – жене жабљег лика са питањем; "зар ову простоту и глупост пише професор универзитета? Нећу на такав универзитет. Нећу тата да живим у свету шверца, војника, полицајаца. Србија ме подсећа на депонију. Пусти ме да бежим. Хоћу ли и могу ли?"

Шта да јој кажем. Учио сам је да воли ову земљу. Да у себи носи чиста стања. Говорио сам да смо невини кроз историју били. Али она више не верује ништа. А народ који јој кроји будућност верује свакој лажи вође и глаасаће мом детету будућност. Хоћу ли да је пустим у свет да располучена хода улицама Париза, или да је оставим ту и да је учим да буде задовољна ако буде имала за хлеб и млеко, живећи на ивици беде у декору буди и пропадања..."

Петар Јојић из Панчева, осврнуо се на прогоне радикала:

"... Нико из владајуће странке до сада није одговарао зато што је много греха учинио према Српској радикалној странци. Хапсећи, малтретирајући, окривљујући српске радикале. Дакле, за њих је и то правна држава. Ко зна по који пут када загусти председник Републике најави борбу против криминала, али никада да каже одакле ти криминалци. Из које партије ти криминалци потичу. Да ли им се суди, да ли их полиција открива, да ли јавни тужилац подноси оптужнице против њих, да ли им се изричу казне, да ли су те казне адекватне закону и да ли и даље остају на веома високим, важним положајима. За њих је и то правна држава..."

Мира Мандић је цитирала генерала Драгољуба Дражу Михаиловића:

"... Пошто сам просветни радник надам се да ће српски радикали увести јединствен наставни план и програм за све Српске земље. Да ће се увести веронаука као обавезан предмет у школама. Да се никада више неће наћи у Буковару Његош и њушка на истој страници. Да просветни радници који су били рецензенти таквих књига буду уписани црним словима у историји својих потомака. Без прогреса у просвети нема државе.

И закључила бих док скакавци владају жетве нема.

Вашу пажњу ћу задржати још само са пар реченица из прогласа генерала Драже Михајловића, четницима у Црној Гори.

"Столећима су непријатељи слободу људске нападали наш народ, а ми увек остајали на бранику слободе своје и других. Столећима су паљени наши домови а ми смо увек бранили та згаришта и светили крв. Столећима смо били у борби и остајали слободни људи и нико у српству није био упоран за света права своје нације као ми. Никада у историји нијесмо били у већој опасности као сада. Јер никада у историји нијесмо имали толико непријатеља спољних и унутрашњих као сада. Никада ти наши непријатељи нису били толико крволични да све униште. Никада нам није било толико потребна слога, и умешност да сачувамо живот нације и да добијемо слободу своју колико је сада".

Ово је написао на Петровдан 1943. године, на Равној гори."

Резултати избора

Одмах после овог обраћања делегатима, Конгрес је наставио рад подношењем извештаја Изборне комисије.

Резултате избора прочитао је председник комисије Стево Драгишић:

"Изборна комисија у саставу Стева Драгишић председник комисије, и чланови Милорад Мирчић, Ратко Марчетић, Огњен Михајловић и Филип Стојановић пребројавањем гла-

сачких листића за избор председника странке и заменика председника странке, установила је следеће резултате:

За председника	
- Чедомир Васиљевић	10
- Аћим Вишњић	14
- Ранко Вујић	4
- Маја Гојковић	23
- Зоран Красић	4
- др Никола Поплашен	17
- др Војислав Шешел	514

За заменика председника	
- Драго Бакрач	39
- Мирко Благојевић	9
- Бранислав Блажић	3
- Боровоје Костић	0
- Томислав Николић	512
- Јоргованка Табаковић	15
- Драган Тодоровић	7

Комисија је констатовала да је подељено 637 гласачких листића и да је гласало 586 делегата, није гласао 51 делегат. Комисија констатује да је за заменика председника изабран Томислав Николић, а за председника др Војислав Шешел."

Поново је узео реч председавајући Томислав Николић:

"Стављам на гласање извештај изборне комисије, ко је "за" да се прихвати извештај нека подигне картон.

Ко је против нека подигне картон против.

Констатујем да је Конгрес једногласно одлучио да се прихвати извештај Изборне комисије. И на основу тога, на основу члана 38. Статута радно председништво објављује да је за председника Српске радикалне странке у мандату од четири године изабран др Војислав Шешел, а за заменика председника Томислав Николић."

После бурног аплауза изабраном председнику и његовом заменику, за говорницу је први изашао Раденко Радичић из Ваљева, који је после честитања, наставио:

"... Сада нам се међутим јавља нова фикција, нова политичка глупост која се зове ЈУЛ. Која пропагира два највећа српска политичка зла у овом веку, интернационализам и комунизам. И која за себе тврди да држи нож и погачу Србије, а која уствари почива на само једној јединој речи једног човека. Не верујем да би се наша странка угасила ни када би Војислав Шешел рекао да радикална идеја нема шансе ни будућност у Србији. Не ве-

Поверење делегата – председник др Шешел и заменик председника Томислав Николић водиће Странку и у следећем мандату

рујем, остало би чак и нешто демокра-та ако би Ђинђић отишао из политике и напустио та своја белосветска упо-ришта. Остало би нешто и од соц-левице ако би гром ударио у Слободанову кућу и он напрасно умро. Али, будите уверени да би у случају само једне је-дине негативне речи Слободаново све то што се зове ЈУЛ за само једну ноћ пало у воду, да би цела идеја била ухапшена и физички и психички, да би остало само неколико бесних паса и ништа више. То је њихова реална моћ. Таква је реална моћ многих поли-тичких партија у Србији..."

У сличном тону наставио је и Зоран Булајић:

"... Ситуација у привреди је у То-плици више него катастрофална. Ни један објекат привредни, ако можемо назвати и нешто од тих фабрика не ради. 7.000 – 8.000 до јуче запослених је већином на принудним одморима, део од њих и ради. Колико ради најбоље илуструје податак да су примања од мизерних 20 динара до негде 300. Тај просек од 300 динара побољшава део који прима непривреда, службе и љу-ди који су и тиме за свој тајрад, за своје ангажовање овој власти и плаћени. То су људи у МУП-у, људи у различитим општинским организацијама, у општинских и другим установама. Дру-гих привредних грана и делатности та-корети нема. Морам се запитати шта урадити. Ја и поред много пријавље-них говорника морао сам изаћи овде да вам кажем макар толико, макар оволи-ко јер других могућности доле нема-мо. Макар толико рачунамо да ће се са ове говорнице ипак нешто чути о том југу. О југу Србије који је сада не у овој земљи, не у скраћеној Југослави-ји, ја мислим на просеку, по раду негде на нивоу неких градова у Анголи итд. У неким афричким земљама где су до јуче људи били и живели на дрвећу. Тако живимо ми доле у Топлици..."

Видо Мишељић из Херцеговине го-ворио је о радикалима у Републици Српској:

"... Усуђујем се рећи надајући се да ћу делимично поделити мишљење са вама, да ће резултати избора у Црној Гори и у Србији односно узимање вла-сти или знатније учешће у власти за-висити од избора у Републици Срп-ској, односно од узимања власти од стране Српске радикалне странке у Републици Српској или њеним знатни-јим учешћем у власти. Зато желим да вас подсетим, ваша досадашња помоћ неће бити довољна за предстојеће изборе. Је-смо искрварили, јесмо потрошили али за одбрану српства нијесмо ни снагом ни духом клонули нити ћемо..."

Извештај надзорног одбора

Одбор у саставу Ђорђе Николић председник, Зоран Дражиловић пот-председник, Петар Панић члан, Рајко Горановић члан.

Ђорђе Николић: "Одбор је одржао седницу 9. маја 1996. године у складу са

статутом Српске радикалне странке и разматрао финансијско пословање између два конгреса. У складу са својим статутарним овлашћењем одбор пред-лаже Конгресу да усвоји у целости следећи извештај:

Утврђује се укупни приход Цент-ралне отаџбинске управе за 1994. го-дину у износу од 66.818,43 динара. Утврђује се расход од 66.692,34 динара. Салдо рачуна на дан 31. 12. 1994. године износио је 126,9 динара који се прено-си у 1995. годину.

Утврђује се приход од 345.117,65 ди-нара а при годишњем обрачуна за 1995. годину, утврђује расход за 1995. годину у износу од 345.068,1 динара. Салдо рачуна од 49,64 динара пренет је у 1996. годину.

Надзорни одбор констатује да је финансијско пословање Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке било уредно и у складу са ста-тутом којим је располагала Централ-на отаџбинска управа Српске ради-калне странке и потребу за јачањем материјалног положаја странке и Централне отаџбинске управе ради ефикаснијег политичког деловања. Надзорни одбор Ђорђе Николић, Зо-ран Дражиловић, Петар Панић и Рајко Горановић. То је извештај у целости."

Извештај одбора је једногласно прихваћен

Наставак рада Конгреса

После прихватања извештаја над-зорног одбора, за говорницу је изашао Милосав Миличиновић из Раковице:

"... Кажем да негде фебруара 1995. године када расписаше за допунске изборе једно одборничко место у Ску-пштини општине Раковице, мисле они да је председник странке у то вре-ме био у затвору. Централном затвору у Београду, да ту црвену Раковицу још једном потврде. Грдно се преварише и радикали потукоше социјалисте одно-сно комунисте и то два пута. Једном нам поништише изборе, победу. Дру-ги пут председник странке др Воји-слав Шешел изашао је из затвора, по-могао самим тим чим се појавио у Ра-ковици избори су поништени, али он-да нам је помогао тада смо још убедљи-вије победили. Од тада мислимо да из Раковице неће доћи ни један функцио-нер док је овај трули комунистички режим на челу..."

Мирољуб Несторовић из Рипња подсетио је на издајство Милошевића:

"... Све чињенице говоре да нас је Слободан Милошевић издао још 1991. године ради својих личних интереса и његове партије да би остала на власти. Његов циљ није био одбрана Срба и њихових огњишта већ што више да изгине српских патриота, родољуба како би се народ бавио болом и тугом а он нам причао о лепом животу. Сло-бодан Милошевић је одговоран за гу-битак српске западне Славоније и жртве које су за њу пале. Слободан

Милошевић је организовао пад Репу-блике Српске Крајине преко војске Ју-гославије. Десио се да хиљаде офици-ра војске Југославије не испали ни је-дан метак на усташе. Од самог почетка ломио се тај део српског народа, те не ваља овај, добар је онај, а још бољи неки трећи. Ипак је најгори и посебна прича преварант Борисав Микелић. Слободан Милошевић је својим по-ступцима довео НАТО пакт, бомбарду-је силовито Републику Српску, неза-бележено је у српској историји да то-лика сила сручи се на толико мали број Срба. А он се са Дедиња договара колико још бомби по Србима..."

Централна отаџбинска управа

Ство Драгишић:

"За чланове Централне отаџбинске управе стигла је само једна предло-жена листа, и није било у статутарном року никаквих других предлога.

На тој листи се налазе:

1. Славко Алексић
2. Драго Бакрач
3. Милун Барач
4. Милан Бачевић
5. Владимир Башкот
6. Мирко Благојевић
7. Бранислав Блажић
8. Радован Божовић
9. Славко Бољановић
10. Зоран Булајић
11. Гордана Булатовић
12. Милорад Буха
13. Бранислав Вакић
14. Чедомир Васиљевић
15. Мирослав Васиљевић
16. Никола Васић
17. Војин Вељковић
18. Милан Веселиновић
19. Радомир Владушић
20. Аћим Вишњић
21. Божидар Вујић
22. Ранко Вујић
23. Александар Вучић
24. Милинко Газдић
25. Маја Гојковић
26. Иван Грубетић
27. Матја Дабовић
28. Пантелија Дамјановић
29. Илија Дармановић
30. Горан Дачић
31. Миодраг Деретић
32. Милић Димитријевић
33. Драган Динић
34. Милан Драгишић
35. Ство Драгишић
36. Мирослав Драмљић
37. Зоран Дражиловић
38. Раде Ђукановић
39. Драган Жикић
40. Бранислав Ивановић
41. Периша Јанковић
42. Милорад Јеврић
43. Драган Јовановић
44. Наташа Јовановић
45. Петар Јојић
46. Стева Кесејић
47. Драган Ковачевић
48. Боривоје Костић
49. Љубомир Краговић

50. Зоран Красић
51. Милан Лазич
52. Тодор Лазич
53. Славко Лончаревић
54. Митар Максимовић
55. Мирјана Мандић
56. Лазар Марјански
57. Чедо Маркелић
58. Драшко Марковић
59. Момир Марковић
60. Ратко Мартиновић
61. Ратко Марчетић
62. Илија Матић
63. Милосав Миличковић
64. Драган Миловановић
65. Игор Мирковић
66. Лука Митровић
67. Милорад Мирчић
68. Милован Михајловић
69. Славиша Младеновић
70. Станислав Момчиловић
71. Томислав Николић
72. Мирко Перковић
73. Слободан Петричевић
74. Никола Поплашен
75. Радомир Поповић
76. Раденко Радић
77. Милован Радовановић
78. Мирослав Радовановић
79. Миодраг Ракић
80. Раденко Ристић
81. Вељко Ружић
82. Новак Савић
83. Марко Спаић
84. Душко Секулић
85. Александар Стаматовић
86. Драгољуб Стаменковић
87. Слободан Станкић
88. Александар Стефановић
89. Филип Стојановић
90. Јовица Стојменовић
91. Станко Студен
92. Јоргованка Табаковић
93. Милун Терзић
94. Живорад Тиосавић
95. Драган Тодоровић
96. Веселин Трајковић
97. Радослав Угреновић
98. Славко Фурдуловић
99. Мирјана Шаиновић
100. Никола Шпирић

Томислав Николић:
"С обзиром на то да у року предвиђеним статутом, а то је 7 дана пре Конгреса није стигао никакав други предлог, констатујем да је Конгрес Српске радикалне странке већином гласова изабрао Централну отаџбинску управу Српске радикалне странке."

Избор Статутарне комисије и Надзорног одбора

Поново се пред делегатима нашао **Стево Драгишић:**
"Што се тиче статутарне комисије исто је стигао само један предлог листе, није било других предлога и предлог комисије чине:

1. Милан Драгишић, председник
2. Миодраг Панић, члан
3. Милован Констангиновић, члан
4. Душица Николић, члан
5. Рајко Мрђа, члан
6. Станко Бобић, члан и
7. Чедомир Радосиновић."

Полагање заклетве—Томислав Николић чита текст заклетве

Уследило је изјашњавање којим је руководио Томислав Николић:

"Молим вас да се Конгрес изјасни гласањем ко је за, има ли неко притив?"

Констатујем да је Статутарна комисија изабрана једногласно на Конгресу."

Конгрес је настављен избором новог надзорног одбора.

Стево Драгишић је прочитао предлог:

"У надзорни одбор је стигао само један предлог листе, на тој листи се налазе.

1. Др Ђорђе Николић, председник
2. Петар Панић, члан
3. Рајко Горановић, члан
4. Слободанка Адамовић, члан и
5. Зоран Суботић, члан."

Чланови Надзорног одбора изабрани једногласно.

Заклетва

Томислав Николић:

"Молим чланове Централне отаџбинске управе да изађу испред бине да би положили заклетву по Статуту.

Молим делегате Конгреса да устану да пред Конгресом положи заклетву.

Чланови Централне отаџбинске управе нека понављају за мном текст:

"Заклињем се свемогућим Богом и Светим Савом, да ћу искрено, часно и пожртвовано служити отаџбини и српству. Да ћу се свим својим снагама борити за реализацију Програма Српске радикалне странке. И одано испуњавати своје страначке обавезе у складу са највишим моралним принципима и начелима правде и правичности. Тако ми Бог помогао!"

У наставку конгреса за реч се јавила **Анка Рељић:**

"... Поштовани председниче, драги брате Војо 80-тих година ти и ја смо били грађани бивше Босне и Херцеговине. 1984. године ти и ја смо били становници града Зенице. Ти као непријатељ број 1. ондашњег режима у КП Дому, озлоглашеном затвору, ја као професор средње школе. Пошто сам била одушевљена оним што си писао покушала сам да те посетим, да ти дам подршку и да ти однесем чоколаду или укрштене речи. Како сам прошла то и сам можеш да претпоставиш. Тада су ме прогласили Шешелевком и као што видиш од тада па до дана данашњега са поносом сам то и остала.

Хвала ти Војо што си остао доследан себи и својим идејама и што моје Зеничке муке нису биле узалудне. Ни твоја Зеничка голгота није била узалудна. Тада си био један Шешел, данас их има хиљаде и хиљаде, а сутра ће их бити још хиљада и хиљада.

Браћо и сестре између два Конгреса странка је била на великим искушењима. Доживели смо нечувени напад од стране режима преко државних медија, хапшење и затварање председника, потпредседника и наших посланика. Доживели смо и издају у нашим редовима. Режим је планирао да нас уништи, да нестанемо са политичке сцене. Али ми смо из те неравноправне борбе изашли снажни, многобројнији и хомогенији. Требало је то издржати и издржали смо. Зато са овог места морам да споменем људе који су се најжешће борили за добробит странке. То су поред нашег председника о коме је већ све речено и Тома Николић, поета матадор који се храбро борио у

скупштинској арени против 124 бика и победио их убојитим репликама. Александар Вучић када га новинари СПС виде сами себи ударају шамар. Бане Вакић коме спремају нову лажну тужбу да је ударио и шверцовао самог себе. Стево Драгишић када га Томић види одмах виче пауза. Милован Радвановић рекордер за амандмане. Зоран Красић стручно и сталожено је кидао живце коцкастом Божовићу. Драган Тодоровић кога ноћу сања секретарка Скупштине. Чедомир Васиљевић без кога се "Велика Србија" не би могла штампати. Маја Гојковић којој желим да више никада нема за клијенте криво опгужене радикале. Такође храбро су се борили Стаменковић, Мирчић, Суботић, Мировић, Трајковић, Табаковић, Терзић и сви остали многобројни часни чланови странке..."

Уз буран аплауз, за говорницу је изашао као гост из Либерално-демократске партије Русије:

Говор Леонтија Архипова

"Драги пријатељи дозволите да вам честитам успешно спровођење Конгреса и још да поздравим господина Шешеља и господина Николића, са избором на високе функције.

Хтео бих да напоменем да су се историјске прилике сложиле тако да је Русија увек долазила прва на помоћ Србији, почев од XIV века до 1804. године до Првог устанка када се успостављала независност Србије и данашње наше везе се темеље на везама које су, на темељима династија Његоша и Карађорђевића. Али данас се историја мало променила тако да сада Србија брани Русију. Испало је тако да се ви налазите на првој борбеној линији заштите православља и Словенства. И они који мисле да је Русија због својих потешкоћа заборавила на Србију веома греше. Они једноставно не могу да схвате дубину наших веза крвних и православних. Господа са Запада је успела да за неко време купи Милошевића и његово окружење. Али рано им је да се радују а господа Силајић и Изетбеговић тек немају због чега да се радују.

Геополитичка ситуација у свету је веома нестабилна и ми радимо на томе да је променимо у нашу корист. Пре свега у интересима Србије и Русије. И испуниоцима тога видимо Српску радикалну странку у Србији и Либерално-демократску партију у Русији.

Прошле године за време посете господина Жириновског потписали смо договор о сарадњи са Српском радикалном странком. Тај договор је база наших односа и схватања и надамо се да ће ускоро бити претворен у војно политички договор. Руски генерали су веома незадовољни политиком коју су заузеле официјелне власти у Кремљу. И заправо Јељцин и Козирјев нису имали никакав војно политички став на Балкану. И као што знате Козирјева више нема, а незадовољство

генерала је остало. Данашњи генерали већ активно предлажу да се војно умешају у војну ситуацију на Балкану. Јер постоје такве могућности и постоје те обавезе. Једна од тих мера је размештање носача авиона на Средоземном мору у близини хрватске територије, такође сматрамо неопходним лобирање антихрватских покрета у свим међународним организацијама почев од организације Уједињених нација. И наравно на то нас сами провоцирају, јер ако они разместе нуклеарно наоружање на територији Пољске и Мађарске ми ћемо морати да тражимо дозволу за размештање руског нуклеарног наоружања овде на Балкану. То је реална геополитичка перспектива и практично то је и данас изводљиво. Потребна је само политичка воља првог човека Русије. Али човек који нема своју личност он такву вољу не може да спроведе у дело. Али, после избора у Русији 16. јуна, тај човек ће се појавити. И ми се веома надамо да ће тај човек бити Владимир Жириновски. Без обзира на то што се сада против Жириновског води масонска кампања читавог света, чак и тајне америчке службе имају прогнозу да Зјуганов и Жириновски имају исте шансе на победу. То значи да су сви ти подухвати које сам мало пре набројао реални, да ће се они догодити.

Ми смо сигурни да ће овај ваш данашњи Конгрес нам дати подстицај да закорачимо ка новом веку, који већ долази да смени сада овај, и радимо на томе да следећи век буде словенски и православни.

Хвала вам велико."

Када су се аплаузи и повици одбравана стишали, Томислав Николић се делегатима обратио овим речима:

"Обавештавам чланове Централне отаџбинске управе да ће одмах по закључењу Конгреса овде у овој сали бити одржана прва конститутивна седница Централне отаџбинске управе.

На основу члана 42. Статута дајем реч новоизабраном председнику странке, који ће изложити свој програм у вођењу наше странке."

Уставши са својих места делегати су одушевљено поздравили свог председника, др Војислава Шешеља, који је рекао:

"Даме и господо, браћо Срби и сестре Српкиње,

у име новоизабраног руководства Српске радикалне странке захваљујем се на поверењу које сте нам указали и изражавам веру да ће Централна отаџбинска управа испунити сва очекивања чланства и српског народа у целини.

Пред нама су велики послови, приближавају се избори. Најесен очекујемо изборе за Савезну скупштину, за скупштине општина, Скупштину Црне Горе, Скупштину Војводине и евентуално Скупштину Косова и Метохије. У септембру месецу ћемо највероватније имати изборе и у Репу-

блици Српској. Српска радикална странка ће учествовати у свим изборним окршајима.

Српски радикали ће све учинити да овога пута оборе социјалисте и да спрече долазак на власт издајника српског народа. Да бисмо успели у својим намерама ми морамо радити више него икада. У свим општинским одборима, у свим месним одборима морамо пружити максимум. Учлањивати нове чланове Српске радикалне странке, мобилисати старе. Обављати све врсте пропагандних активности. Ако смо блокирани у медијима идемо од села до села, од града до града до непосредно контактирамо са народом. Народ треба да упознајемо са нашим програмом у 100 тачака. У коме нудимо перспективу Србији и свим српским земљама. Народу ћемо тумачити свих 100 тачака и указивати да конкуренција нема шта да понуди, ни тренутно владајућа ни опозициона. Да ми једини имамо изграђен конзистентан и кохерентан програм. Да знамо како ћемо тај програм реализовати.

Која је гаранција коју нудимо српском народу? Гаранција је наше поштење, наша част, наш образ. Чињеница да никада до сада нисмо изневерили. Чињеница да никада до сада нисмо разочарали. Чињеница да се никада до сада нисмо компромитовали.

Гаранција је наша снага, наша одлучност и наша храброст. Доказали смо већ да смо спремни да се жртвујемо за отаџбину. Показали смо колико смо одлучни и храбри. Србија нема коме другом да укаже поверење осим Српској радикалној странци. То уверење се развија кроз сва српска села, кроз све српске градове, од Дунава до Јадранског мора. У народу расте расположење да се пружи шанса српским радикалима. Народ највише цени то што се за ових шест година ни за длаку променили нисмо. Што смо се само усавршавали, развијали. Што нисмо странка која од данас до сутра мења програмска опредељења да би се доворила или режиму у Савезној Републици Југославији, Србији и Црној Гори, или газдама на Западу. Ми смо странка која одлучно и смело иде својим путем. Ми за разлику од других верујемо у свој пут, верујемо у своје идеале, верујемо у своја програмска опредељења. Зато не сме да нам буде тешко у условима медијске блокаде да сав пропагандни материјал доведемо до народа, поделимо народу. Да оно што нам је преостало као штампана продукција буде доступно народу. Не сме да нам буде тешко да идемо и по најмањим селима од куће до куће ако треба, да народу тумачимо наш програм. Не сме нам бити тешко где год нам се укаже прилика у штампи, у било ком листу, на било којој радио станици ако је игде то могуће, ако се укаже прилика на било којој телевизијској станици да приликом искористимо и да кажемо оно што имамо. Све ћемо учинити што је у нашој моћи,

немамо велика финансијска средства на располагању, али зато улажемо наш труд, наш рад, нашу љубав према радикалским традицијама. Радикали су знали да владају Србијом. И када су радикали владали кроз историју Србија је цветала. Србија се развијала, Србија је ослобађала нове територије. Када су радикали били у прогонству по затворима, ван институција власти Србија је пропадала. Историја се, тра-

гичног ли парадокса, понавља. Данас радикале прогањају Србија пропада. Сутра ће радикали владати, а Србија ће цветати. Када кажем Србија мислим на јединствену Србију, на јединствену Српску државу која ће обухватати све Српске земље. Јер, за нас Српске радикале је Црна Гора, Македонија, Република Српска и Република Српска Крајина подједнако Србија као Шумадија, Војводина, или било који

други део ове сужене Србије на који покушавају да нас сведу.

Српска радикална странка је и пркосна политичка партија.

Откуд тај пркос у нама?

Пркос је такође заснован на вери, на правдољубивости, на истинољубивости. Ко данас може да пркоси светским моћницима? Само онај ко је до краја уверен да је потпуно у праву. Само онај ко искрено верује у оно што говори. Само онај ко увек говори оно што заиста мисли.

Данас су овде са нама наши пријатељи из Либерално-демократске партије Русије и Националног фронта Француске. Српска радикална странка нема пријатеље у владајућим структурама ни у Русији, ни у Француској, ни у било којој другој држави. Али Српска радикална странка има пријатеље међу патриотама оних земаља у које је Србија кроз историју највише веровала, које је највише волела и које су јој највише помагале. То што тренутне власти у тим земљама имају другачију политику у нама Србима не убија веру у трајност пријатељства са руским народом, у трајност пријатељства са француским народом.

Са нашег IV отаџбинског конгреса ми упућујемо поздраве Владимиру Волфовичу Жириновском и најбоље жеље да победи на предстојећим председничким изборима, а Либерално-демократска партија Русије постане владајућа партија у Русији. Да поведе руску државу и руски народ путем победе и обједињавања руских територија. Када је Русија јака и Србија ће бити снажна.

Ми са IV отаџбинског конгреса упућујемо поруку Жан Мари Лепену, председнику Националног фронта Француске, нашем пријатељу да истраје у својој борби, да француска опет припада Французима а не да буде под контролом масонских и прскоокеанских кругова који јој желе уништити душу. Ми желимо да Жан Мари Лепен што пре постане председник француске Републике, а Национални фронт Француске владајућа партија у Француској.

А у својој спољно-политичкој оријентацији Српска радикална странка као владајућа партија Велике Србије ослањаће се на традиционалне српске пријатеље, на Русију и Француску. Наравно, на Русију и Француску под изразито патриотским режимом.

После овог IV отаџбинског конгреса ми крећемо у предизборну кампању. Заказујемо митинге и трибине и прво идемо по малим местима, по селима. Већ следеће недеље по Нишком округу, па по Расинском. По овим другим окружњима у Србији идемо док ноге не поломимо. Док с ногу не попадамо а у недостатку медијске потпоре, у недостатку новца ми улажемо своју вољу, своје знање, своју упорност. Због тога ћемо победити.

Живела велика Србија!"

НАШ ПУТ

Најчешће постављано питање везано за Четврти отаџбински конгрес, које се ових дана могло чути, било је, када и где су одржани претходни конгреси?

То питање је последица повећаног интересовања за рад највеће опозиционе странке, о чије су се одбрамбене системе скршили сви досадашњи покушаји социјалиста да је растуре и униште.

Режим, коме је догорело до ноката, и који на врату осећа дах пристиглих радикала, управо користи последње средство да их се реши. Пошто је одавно извукао дебљи крај у свим облицима парламентарне борбе, прибегао је методу организованог ћутања о раду опасног конкурента. А да ни то није дало никакве резултат, доказ је управо одржани, и то четврти по реду, Отаџбински конгрес.

Први отаџбински конгрес

Првим отаџбинским конгресом сматра се Оснивачка скупштина Српског слободарског покрета (која је истовремено преименована у Оснивачки конгрес Покрета), одржана 23. јануара 1990. године у Батајници. Будући да је из тог и, каснијег, Српског четничког покрета настала Српска радикална странка, овај догађај био је почетак њеног политичког деловања.

Конгрес је одржан у једном приватном стану, јер су Дом омладине, Коларчев народни универзитет, Студентски културни центар и Народна библиотека Србије, којима се Оснивачки одбор обратио писменим путем са захтевом за изнајмљивање конгресне сале, свако из својих разлога, одбили да издају тражене просторије. Пошто су стављени пред свршен чин, организатори нису имали другог избора. Како у то време није било независних медија, да то пропрате макар и минимумом публицијетета, Конгрес је одржан далеко од очију јавности. Режимска гласила прећутала су његово одржавање, али то није ништа променило. На политичку сцену законрачила је претеча најјаче и највеће националне опозиционе странке.

За првог председника Отаџбинске централне управе изабран је др Војислав Шешељ.

Други отаџбински конгрес

Годину дана касније, 23. фебруара 1991. године у Крагујевцу, у сали био-

скопа Шумадија, обављено је уједињење Српског четничког покрета и већине месних одбора Народне радикалне странке.

Тако настала организација регистрована је као Српска радикална странка, а тај догађај је, због континуитета са претходним покретима, био уједно и њен Други отаџбински конгрес.

У раду Конгреса учествовало је 509 делегата од којих се њих 409, тајним гласањем, изјаснило да председник Странке буде др Шешељ. Државни медији се нису заинтересовали ни за овај Конгрес, иако је био у питању прворазредни политички догађај.

Уједињење нерегистрованог Српског четничког покрета и "хаварисане" Народне радикалне странке, која је на првим вишестраначким изборима доживела потпуни дебакл, био је мудар и практичан потез. Странка је одмах избила у први план а после само годину дана извршила је "инвазију" на Савезну и на Републичку скупштину.

У предвечерје апокалиптичног рата, појава странке јасно дефинисаних патриотских програмских начела, која никада нису изневерена, била је снажна подршка националним интересима и потребама. То је вишеструко доказано током четворогодишњег рата у коме је активно учествовало неколико десетина хиљада њених добровољаца. Нажалост, њих неколико стотина је погинуло а неколико хиљада је рањено и осакатено, борећи се за идеал уједињене српске државе, који није остварен због отворене издаје војног и политичког врха.

Трећи отаџбински конгрес

Када је режиму коначно постало јасно са које стране дува најјачи ветар, све расположиве пропагандне цеви уперо је у том правцу. Методе су опет били радикали. Уочи Трећег отаџбинског конгреса, лавина лажи, уз пратећа шиканирања и хапшења, сручила се на њих. Кампања је достигла врхунац после познатих догађаја у Скупштини Србије, када је посланички клуб радикала тражио да се, због катастрофалног економског стања, најуре Шаниновић и његова влада. Социјалисти су тада објавили тзв. ИЗЈАВУ, која је киптела од мржње и бесмислица.

Из тог памфлета "посвећеног" лидеру Странке преносимо једну карактеристичну реченицу:

"СПС ће се залагати да Шешељево учешће и лични допринос у формирању паравојних формација на подручју Републике Српске Крајине и Републике Српске и злочине које су починили над цивилним становништвом и хрватским и муслиманским и српским, као и криминал у коме су Шешељ и његови сарадници учествовали—установи и изложи суду јавности".

У међувремену, установљене су и доказане само њихове криминалне радње, а од Шешељевих и његових сарадника, није било ни трага ни гласа и поред упорног залагања многих истражних органа и комисија.

На бунцање о паравојним формацијама и ратним злочинима тачку је зимиус, ставио сам Хашки суд, који је преко холандске амбасаде у Београду, 20. јануара ове године, одбио Шешељево понуду да се добровољно појави пред његовим судијама!

(Питање ратних злочина социјалиста замрзнуто је до продаје и предаје, ћутуре а не "на парче", Косова и Метохије, Рашке области и Војводине. Када после тога њихови "цењени" потписи изгубе значај и вредност, Хашки суд ће показати изузетно интересовање за њихове биографије у периоду од 1991—1995. године. Међутим, биће то узалудна иницијатива, јер ће тражена господачамити у српским затворима).

Дакле, у условима бесомучних али празних и јалових напада СПС-а, 30. јануара 1994. године у Дому синдиката, у Београду, одржан је Трећи отаџбински конгрес.

Био је то доказ да Странка није у стању распадања и да не тавори, како је са њихове стране злурадо потурано, већ да савршено функционише. И највећи трагачи за длаком у јајету нису имали никаквих примедби. У својени су Статут и Програм и изабрана нова Централна отаџбинска управа, а од 667 делегата, који су одлучивали, њих 558 поново је указало поверење председнику Шешељу.

Четврти отаџбински конгрес одржан је пре непуних месец дана, на истом месту, а по принципу вичитоу перпетуум мобила, Странка наставља истим путем.

Синиша Аксентијевић

ПОСЕТА РЕПУБЛИЦИ СРПСКОЈ

Сутрадан, у недељу 19. маја, гости из Русије и Француске, предвођени др Војиславом Шешељем и делегацијом Српске радикалне странке, упутили су се преко Дрине, у посету Републици Српској. У Бијелини су се колони прикључили др Никола Поплашен и војвода Мирко Благојевић, који су у име Српске радикалне странке Републике Српске употпунили делегацију радикала. Иако је велика врућина исцрпела нарочито старије госте из Француске, није било времена за одмор, јер је у заказано време требало стићи у Угљевик. Овај градић, значајан за Републику Српску, не само по стратешком положају, који заузима у подножју Мајевице, него и због своје термоелектране, за госте је, нарочито оне из Француске, имао још једно значење. С обзиром да су се нашли по први пут на територији Републике Српске, за њих је то била својеврсна прилика да се изблиза упознају са борбом за опстанак српског народа. А прави човек за то је војвода Митар Максимовић – Манда, који је у рату доказао да је највећи угљевички експерт за усташе. Наравно, војвода Манда је био међу првима који су стегли руку драгим гостима.

Испред Општине Угљевик госте је дочекао и срдечно поздравио њен председник Миладин Стјепановић.

У званичном делу разговора који је уследио, након добродошлице домаћина, др Војислав Шешељ се присутнима обратио речима:

"Иако смо у Републици Српској у суштини опозициона странка, српски радикали су имали исте ратне циљеве као и странка на власти. После ових избора убеђени смо да ће све ићи у прилог стварања велике коалиције између Српске радикалне странке и Српске демократске странке. Наравно, ми радикали желимо да будемо јачи партнер у тој коалицији, али то ћемо препустити вољи народа. У сваком случају, морамо да спречимо долазак на власт српских издајника који служе Милошевићу, као што је то Социјалистичка партија Републике Српске и ЈУЛ. Морамо спречити и инструментне службе Државне безбедности Србије, који се сад представљају као, рецимо, Демократска странка. Једну такву "демократску" странку води Љубиша Савић познатији као "Маузер". Маузер и демократија, можете мислити! Ми знамо од првог дана да су Маузер и његови под контролом УДБЕ Србије. Јављају се и којекакви "демократски" центри, некакве либералне странке и ко зна шта све још. Међутим, главна битка ће се водити између па-

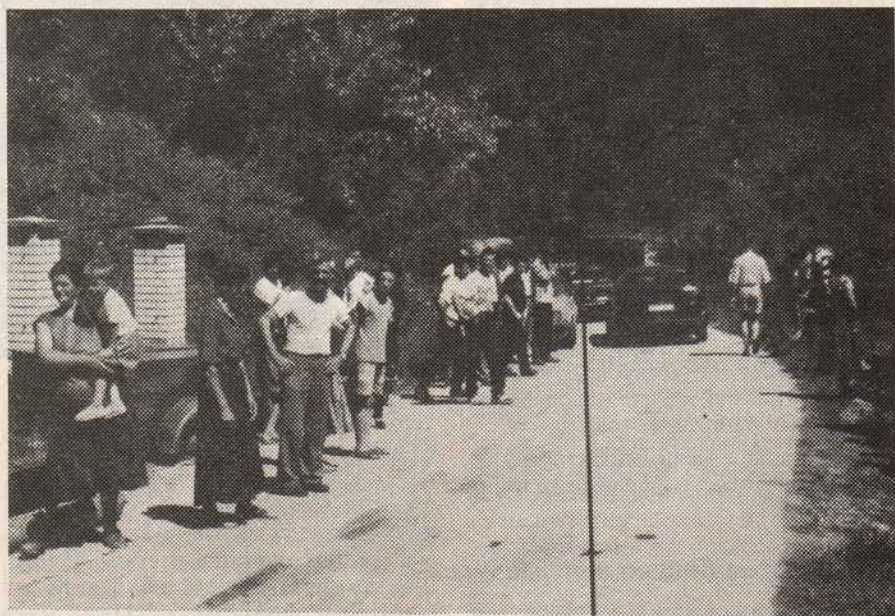
На Милошевићевој граници на Дрини

триотских странака, као што су Српска радикална странка и Српска демократска странка, с једне стране, и социјалиста и неокомуниста, са друге стране. Убеђен сам да ћемо у тој борби победити!"

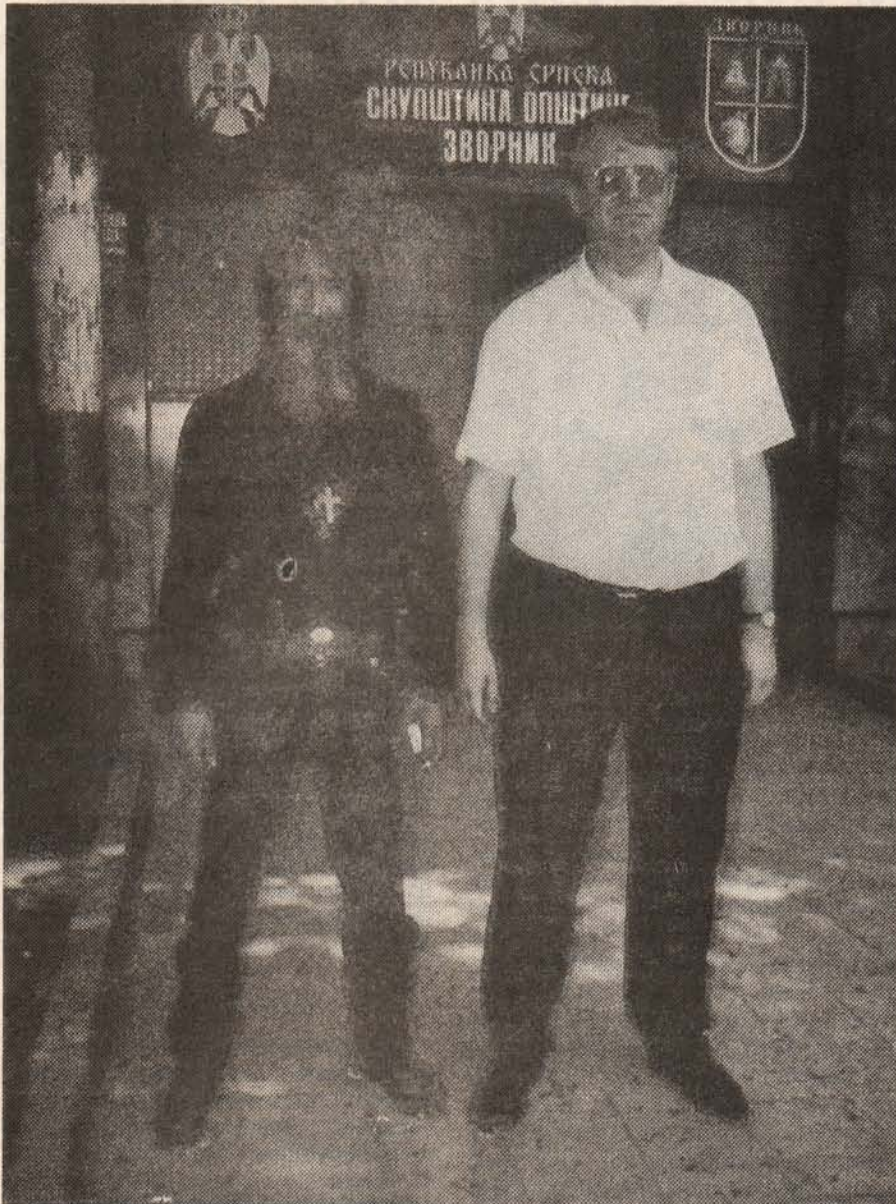
Угледни гости, а нарочито председник Српске радикалне странке др Војислав Шешељ, изазвали су велику мобилност међу новинарима са територије Републике Српске, па је конференција за штампу у просторијама општине Угљевик, иако одржана у недељу, била прилично посећена. Како је дан раније Алија Изетбеговић, преко својих медија тврдио како ће "успо-

ставити ред и мир на цјеловитој територији Босне и Херцеговине", др Војислав Шешељ је од новинара Телевизије Републике Српске замољен да прокоментарише ову изјаву. Др Шешељ је одговорио да је та изјава опасна, понајвише зато што је у складу са намерама Запада и да се не сме олако одбацити.

Посета Општини завршена је тако што је војвода Манда поделио гостима из Русије и Француске календаре и слике своје јединице, а нерадан дан и велика спарина ипак није омела већи део грађана Угљевика, који су др Војислава Шешеља и остале госте испрати-

Народ је успут дочекивао драге госте

Српске војводе – Василије Видовић Васке и др Војислав Шешељ

ли, готово у стопу, до колоне аутомобила која их је чекала.

Зворник

Следећа етапа у овој једнодневној посети Републици Српској завршавала се у Зворнику, а иако ова два града дели солидан број километара гости из иностранства су жељно кренули на пут, јер им је ово била јединствена прилика да упознају што више од Републике Српске. У Зворнику, понови-ле су се слике дочека из Угљевика. Јован Митровић, председник Општине Зворник, уваженим гостима је пожеleo добродошлицу и укратко их информисао о тренутном стању у општини чији је председник: "За нас је дејтонски мир – окупација. Снаге ИФОР-а су потпуно пристрасне, пошто су остварили први део дејтонског споразума, сада су се бацили на други, много погубнији. Почели су са спровођењем тзв. "заједничког живота". Са друге стране, наш циљ је повезивање са Југославијом, али док је

оваква власт у Србији, од тога нема ништа. Наша ситуација је јасна, остати или нестати, али бар овај део народа је схватио шта хоће, своју националну државу у којој ће живети са осталим Србима. У сваком случају, верујем да ће после избора у Републици Српској на власти остати десне снаге!"

Ствар са медијима у Републици Српској изгледа нешто другачије него што је то случај у Србији, па је др Војислав Шешељ и у Зворнику одговарао на питања бројних новинара. И овде је председник Српске радикалне странке дао интервју за телевизију, овога пута за зворничку а новинара који га је интервјуисао нарочито је занимало ко се налази у француској делегацији, јер је то било први пут да неко из ове земље посећује, као пријатељ, Републику Српску. Др Шешељ је објаснио да се ради о делегацији Народног фронта Француске, чији је председник Жан Мари Ле Пен, а коју предводи његов потпредседник, Доминик Шабош.

"Циљ посете је да се наши драги гости на лицу места увере са каквим се проблемима суочава и како живи наш народ у Републици Српској", а упитао да ли постоји још неки разлог за ову посету, др Војислав Шешељ је одговорио:

"Интимно, моја највећа жеља је била да обиђем Србе из Илијаша, који су недавно избегли у овај крај, после потписивања дејтонског споразума. Сарајевски Срби су у овоме рату дали огромне жртве, до задњег тренутка су се храбро борили, сачували многе српске територије и оно што су они спасли, где муслимани нису могли ни привирити за све време рата, Милошевић је једним потезом пера за преговарачким столом, предао Изетбеговићу. То је велика трагедија, али оно у шта сам до краја, интимно, убеђен, је да ћемо се једног дана вратити у Српско Сарајево."

Друго питање односило се на смењивање дотадашњег председника Владе Републике Српске, Рајка Касагића. Председник Српске радикалне странке је ову смену овако прокоментари-сао:

"Српска радикална странка је то одмах, јавно подржала. Уосталом, ми смо још пре три месеца тражили смену Рајка Касагића, кад смо видели да он служи интересима српских непријатеља. Већ смо видели да су ти исти српски непријатељи и издајнички режим из Београда покушали да ураде у Републици Српској оно што су учинили у Републици Српској Крајини. Да је прво поделе на неколико делова, па да онда те делове заваде, да нађу српске издајнике који ће служити страним интересима. Као што су то тамо били Борислав Микељић и Горан Хацић, овде су нашли Касагића. Међутим, српски народ је изоштрио одличан метод којим се препознају издајници и којим се одвајају од патриота. Тај метод је утврђивање стране подршке појединим српским политичарима. Онај иза кога је стао НАТО пакт и Хавијер Солана, онај иза кога су стали Американци, режим у Русији, Француској, Енглеској и Немачкој, тај сигурно не заступа српске националне интересе. И тај треба да оде. Нека се кандидује на изборима у Тексасу или Калифорнији, нека се кандидује у Немачкој, нека иде из Републике Српске, јер овде му место није! Према томе, ми и даље подржавамо смену и Рајка Касагића и елиминисање свих оних који нису спремни да служе интересима српског народа".

У згради општине Зворник, у свечаној сали, догодила се и једна анегдота. Скроман, као сви прави ратници, војвода Василије Видовић Васке, који је био на дочеку делегације, није ушао у салу где су се одвијали разговори. Када је др Шешељ приметио да војвода Васке није присутан, прекинуо је састанак и захтевао да се одсут-

Сусрет пријатеља – војвода Митар Максимовић Манда и Леонтиј Архинов

ни војвода позове. Када је војвода Васке напокон ушао, др Војислав Шешел га је представио и укратко описао његов ратни пут. Тек после тога састанак је могао да се настави својим током.

Илијаш на крају света

Речи никада нису довољне, поготово оне које говоре о рату. Зато су и гости који су први пут прешли Дрину, тек на самом крају своје посете изблиза могли да осете само један делић онога, што се једним именом зове рат.

Предвођена црним теренским возилом војводе Васкета, колона аутомобила кренула је из Зворника у неколико километара удаљено насеље у коме живе избеглице из Илијаша. Насеље је можда превише крупна реч за место у коме живе јунаци из Илијаша. Рушевине у планини, на крају пута, јер буквално код задње изгореле куће

нестаје танка трака асфалта и почиње шума. Тако изгледа уточиште оних које је издао Милошевић. Немају ни најлон да ставе уместо црепа, тек понеко има врата, која обично не одговарају кућном улазу. Или прозор, са старе куће на брзину понесен из Илијаша. Али све куће имају деце, много деце, која нису толико знатижељна као сва друга, која не трче за аутомобилима. Ето како живе хероји, каквог су се они Дедиња домогли за своје заслуге, како су они наплатили што су четири године рата на својим леђима носили читаву централну Босну. Са свим хиљадама муџахедина из Високог, Какња, Зенице, Брезе и осталих пренасељених муслиманских касаба, који су упорно јуришали да се споје са Алијом у Сарајеву. И нису прошли. Против свих њих, само један Илијаш.

Разговори у српској општини Зворник

А како су гости дочекани? Довољно је било чути само једну жену из окупљеног народа. Кроз сузе, пробило се до ушију: "Знала сам да нас Шешел никад неће заборавити, таман да нас отјерају на крај свијета!"

После тога, учини се да ниједно новинарско питање више нема смисла, али када се виде озарена лица насељеника, јер то је вероватно најближи израз који описује ситуацију у којој се налазе војвода Васке и његов народ, постаје јасно да за Србе још увек има наде.

Вероватно су, напуштајући ово место без имена у околини Зворника, сличне утиске понели и гости из Француске. За пријатеље из Либерално демократске партије Русије смо сигурни, јер они су већ раније боравили у Републици Српској и небројено пута показали своју приврженост српском народу. Војвода Васке је испратио своје госте све до Дрине, а када је дошао тренутак расстанка, од њега су се најдуже опраштали управо Французи и Руси. Ту, на мосту који је сада граница, постављено је Војводи Васкети и једно несмотрено новинарско питање. Упитан да ли ће наставити пут са делегацијом до следећег одређишта, Лознице, Војвода Васке је кратко одговорио: "Не прелазим док је тамо Милошевић."

Цер и Тршић

Тога дана, први дужи одмор гости из Француске и Русије, домаћини из Српске радикалне странке организовали су у Лозници, одмах по повратку из Републике Српске. Нешто касније, освежени и одморени, сви заједно су пошли у обилазак родне куће Вука Караџића у Тршићу. Била је то прилика да се на лицу места француски и руски пријатељи упознају са старовременским начином живота у Србији, као и са још неким српским традицијама и тековинама.

Ипак, највише интересовања гости су показали на Церу, код споменика јунацима ове битке. На овом историјском месту својим познавањем чињеница из времена Првог светског рата присутне је одушевио генерални секретар Српске радикалне странке, Александар Вучић. Прави час историје, употпунили су и представници Националног фронта Француске, позивајући на обнову старог савезништва, на искреним и патриотским основама.

Тако је на правом месту и на најбољи могући начин завршен програм који је Српска радикална странка припремила тога дана за своје пријатеље из Либерално демократске партије Русије и Националног Фронта Француске.

Огњен Михајловић

ДЕЛЕГАЦИЈЕ ЛИБЕРАЛНО-ДЕМОКРАТСКЕ ПАРТИЈЕ РУСИЈЕ И НАЦИОНАЛНОГ ФРОНТА ФРАНЦУСКЕ У СРБИЈИ

Првог дана посете Либерално демократске партије Русије и Националног фронта Француске Србији и Српској радикалној странци, домаћини су гостима приредили заиста богат програм. На самом почетку високе делегације из Русије и Француске посетиле су Народну скупштину Републике Србије у којој их је, као домаћин, дочекао господин Томислав Николић, заменик председника Српске радикалне странке и шеф посланичког клуба Српске радикалне странке у Народној скупштини, као и генерални секретар Српске радикалне странке и заменик шефа посланичке групе у Скупштини Републике Србије, Александар Вучић. Овом пријему, у највишем законодавном телу у Србији присуствовали су и многи народни посланици Српске радикалне странке. На самом почетку, у име домаћина, госте је поздравио Томислав Николић:

"Драги гости, упознао бих вас са чињеницом да је наша странка најјача опозициона странка у републичком Парламенту, али да упркос томе, већ дуже време не учествује у раду Скупштине због одлуке владајуће странке да укине директне телевизијске преносе заседања. То не би био тако велики проблем, кад би медији били слободни. Међутим, медији су потпуно под контролом власти, а наша посланичка група је стекла велику популарност управо захваљујући тим директним преносима.

Највероватније је да преноса неће ни бити до нових избора и због тога наши посланици путују широм Србије, одржавају трибине и упознају народ са ситуацијом.

Ми смо српска национална странка, демократске оријентације. У нашој посланичкој групи један посланик је Мађарица. Немамо никаквих мржњи према припадницима других нација. Сматрамо да им треба обезбедити сва права, по највишим светским стандардима и од појединих политичких странака, а посебно од владајуће, разликујемо се по томе што им нећемо дати територију.

Нажалост, ми смо као посланици имали прилике да у Парламент упадне полиција и туче наше посланике. Имали смо прилике да нам социјалистичка већина скида имунитете и да

нас преко ноћи хапси. Зато што је ово држава у којој се Устав и закони све мање поштују, а све више повређују. То нас, наравно, неће нимало уплашити, ми настављамо своју политику. Сматрамо ову Југославију и овакву Србију једним прелазним решењем, залажемо се за српску државу која ће бити унитарна, имати једног председника и један Парламент и обухватити све српске територије. Значи, четири српске државе, Републику Српску Крајину, Републику Српску, Србију и Црну Гору.

Тренутно, Парламенту Србије, владајућа странка не придаје важност, седнице се ретко одржавају, а на дневном реду се никада не налазе озбиљна питања и озбиљни закони.

Нажалост, политички живот се одвија мимо Парламента, у врховима владајуће странке. И, никада у овом Парламенту није било на дневном реду питање које би се тицало судбине Републике Српске Крајине и Републике Српске, иако смо ми покушавали да то ставимо на дневни ред, и иако су о том питању расправљали сви светски парламенти. Данас је овде са нама и Александар Вучић, заменик

шефа посланичке групе, и господа народни посланици Српске радикалне странке. Ви имате врло мало времена због ове гужве, али ако имате неко питање за нас, са задовољством ћемо одговорити".

Госте је пуно тога заиста и занимало, али су нека од својих питања сачували и за посету Савезном парламенту. Своје домаћине први је званично поздравио Доминик Шабош, вођа делегације Националног фронта Француске:

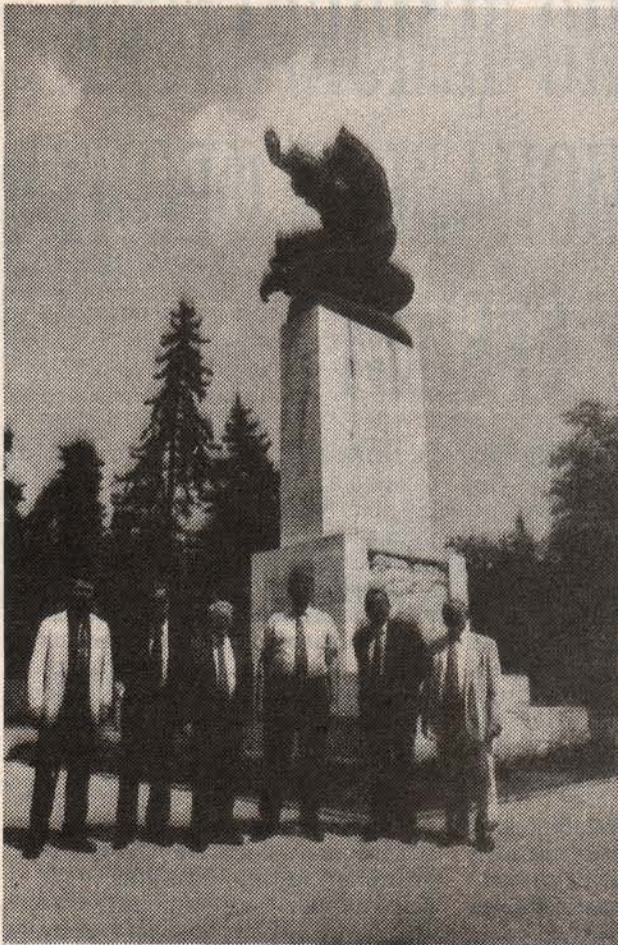
"Моје прво питање односи се управо на медијску блокаду којој сте изложени. Ако немате приступ телевизији и другим медијима, који су ваши путеви и на који начин долазите до грађана да бисте им објаснили ваше ставове?"

Одговорио је шеф посланичке групе Српске радикалне странке, Томислав Николић:

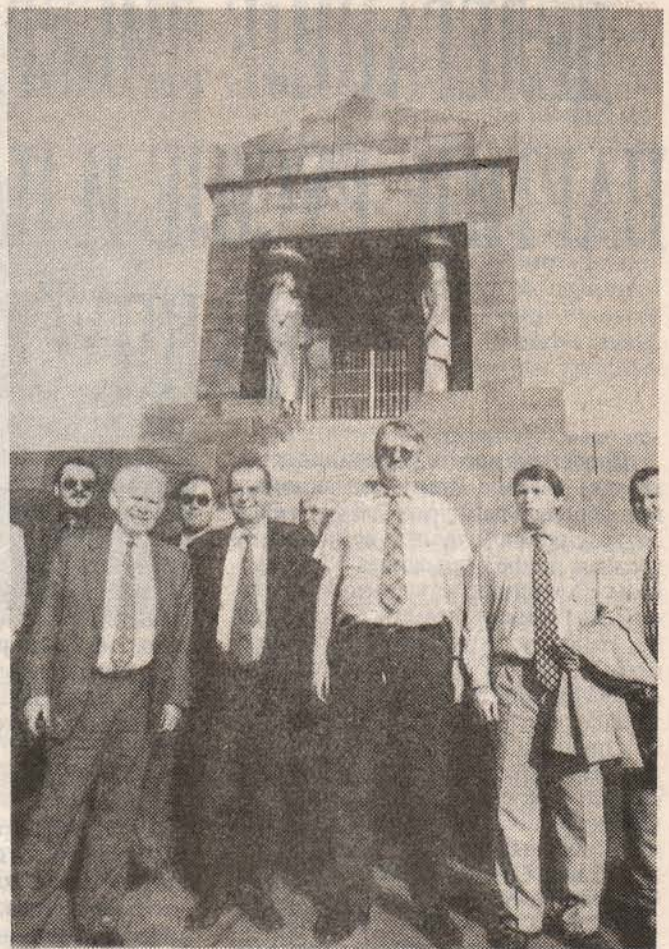
"Искључиво личним контактима. Ми свакога дана заказујемо трибине широм Србије, међутим, последња два митинга нам је владајућа странка забранила. Зато што се боји броја грађана који се окупљају на нашим митинзима, иако на њима никада није

Делегација ЛДРП и НФФ у Републичкој скупштини

Код Споменика захвалности Француској

На платоу испред споменика Пезнаном јунаку

било инцидента. То је тежак и напоран посао, а резултати споро стижу”.

Госта из Француске занимало је и следеће:

”Да ли сте имали проблема, да ли сте били нападани док сте држали митинге?”

Томислав Николић:

”Да, нападнути смо на Косову и Метохији, када је требало да држимо митинг у месту Гњилане. Тада су четворица савезних посланика, међу њима и председник странке др Војислав Шешељ, и двојица републичких посланика, један посланик са Косова и Метохије и ја, ухапшени и осуђени на различите временске казне”.

Доминик Шабощ:

”Са којим образложењем?”

Томислав Николић:

”Мотив је био да нам је Општина забранила митинг, а да смо ми митинг ипак хтели да одржимо, а онда су довели лажне сведоке, тако да смо осуђени као да је сваки од нас тукао по једног грађанина.

Као да ми грађане окупљамо – да бисмо их тукли!

Када је у посети био господин Жириновски, 20. октобра прошле године имали смо заказан митинг испред Савезне скупштине. Тај митинг нам је у последњем тренутку забрањен, господина Жириновског је примио патријарх српски господин Павле, а после тога смо прошетали

улицама Београда. Тада је огромна маса Београђана изашла да дочека госте из Русије и да искаже своје незадовољство према властима које нису дозволиле да се одржи митинг.

За сутрадан је био заказан митинг у Новом Саду, који је такође забрањен. Ми смо пријавили шетњу Новим Садам, али је и то било забрањено.

И, још је милиција тукла народ који се разилазио. После тога, истог тог дана нам није био дозвољен улаз у Шабац и Лозницу, како би избегли ту шетњу за време које нас је народ одушевљено поздрављао. Тог дана нас је примио председник Републике Српске, господин Радован Караџић. Вас нећемо доводити у тако неугодну ситуацију, али ћете ићи у Републику Српску.”

Доминик Шабощ:

”Какве су ваше процене о тренутном стању у изборном телу у Србији?”

Томислав Николић:

”Владајућа странка, и посебно председник Србије, су драстично изгубили своје бираче, зато што су потпуно одустали од политике којом су побеђивали на изборима. У такве политичке странке убрајам и две опозиционе странке које су врло често мењале своју политику и које ће сигурно, на изборима изгубити многе бираче.”

Доминик Шабощ:

”Да ли мислите да ћете ви имати користи од њиховог губитка?”

Томислав Николић:

”Ми сигурно нећемо имати мање гласова него што смо имали на прошлим изборима, то је био минимум који ћемо икад имати, очекујемо велики број бирача разочараних политиком Слободана Милошевића, али и велики број националиста који су до сада гласали за друге партије”.

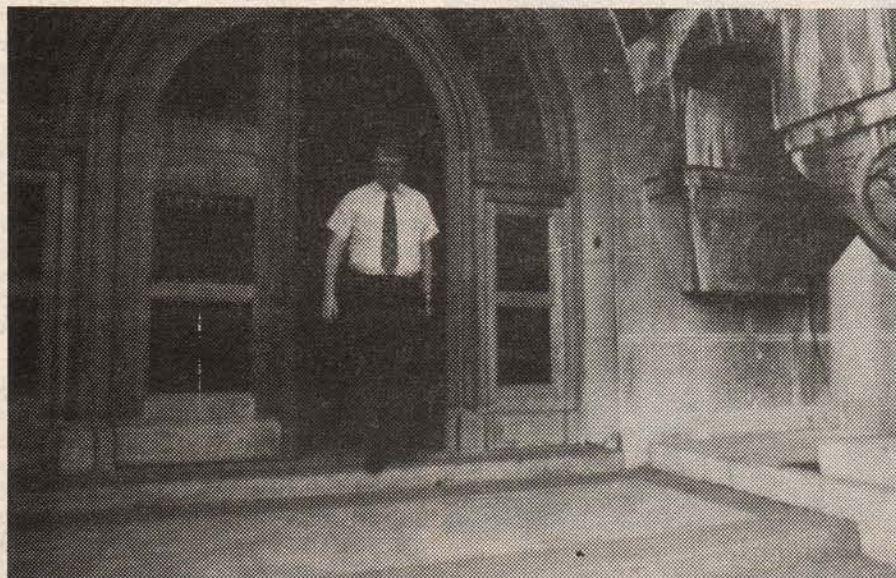
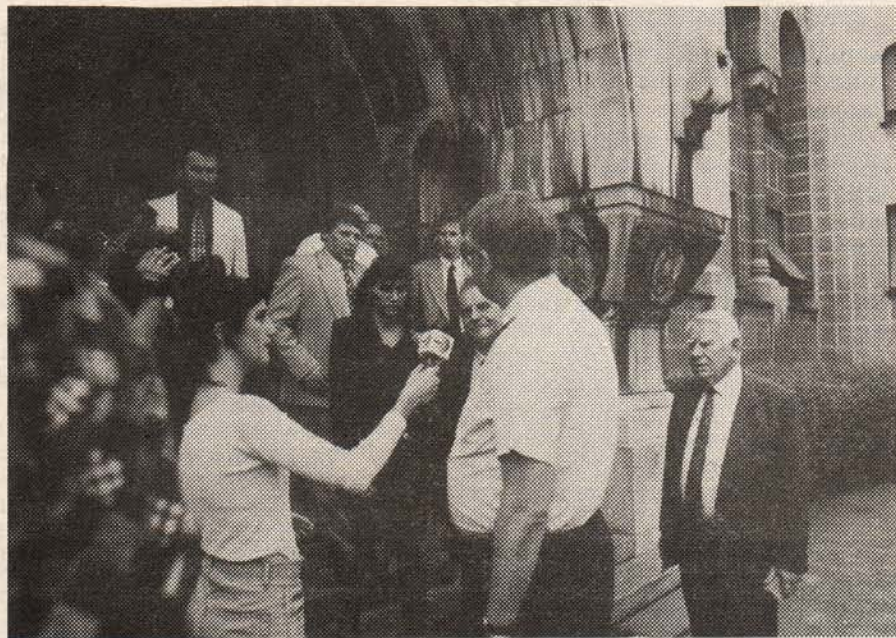
Након госта из Француске, своје домаћине је поздравио и вођа руске делегације, делегације Либерално демократске партије Русије, господин Леонтиј Архипов:

”Да ли уочи председничких избора у Русији долази до неке промене званичне политике, а у односу на саму Русију? Занима ме и да ли се то на неки начин манифестује у Парламенту?”

Госту из Русије такође је одговорио Томислав Николић:

”Званична политика у Београду се још увек држи уздржано, мада у последње време почињу да се објављују некакве анкете у којима се преувеличавају шансе Бориса Јељцина, такође се подржава Зјуганов, а Жириновски се сатанизује и његове се шансе минимизују.

Уосталом, и министар иностраних послова Русије долази овамо ускоро,

Посета Патријаршији Српске православне цркве

вероватно да државна политика рачуна поново са Јељцином.

Ми се, пак, надамо да у свим светским државама победе националисти. Људи који ће волети своју земљу и који ће сарађивати са осталим државама. Све то без претњи, без уцена и притисака, равноправно колико је то могуће."

У разговор се поново укључио и господин Шабош:

"И ми мислимо да је потребно ујединити те националистичке снаге у свету да би се направила једна контра-теза свим тим силама које желе да нас униште. Ми у потпуности подржавамо познату паролу господина Ле Пена: "Националисти свих земаља, уједините се!"

Томислав Николић:

"Да, и ми мислимо да у том троуглу Москва – Париз – Београд може много тога да се уради. Наша три народа ништа не раздваја. Све нас у историји спаја".

Доминик Шабош:

"Желимо да Владе наших земаља наставе да раде у духу наших и историјских односа."

Томислав Николић:

"Ми одвајамо своје поштовање и љубав према руском и француском народу од онога што су Владе ових земаља у последње време чиниле."

Леонтиј Архипов:

"То нису чинили народи, већ Владе."

Томислав Николић:

"Зато нам требају промене и код вас и код нас. А избори су најбоља прилика за промене."

Леонтиј Архипов:

"Ситуација у Русији и у свету се умногоме може изменити после избора у Русији. Сви смо у ишчекивању резултата тих избора. Шема међународних односа које је формулисао Жириновски злонамернима служи за плашење света, а заправо то је политика национализма која се супротставља мондијализму.

У Русији постоји једна пословица која гласи: Руси дуго упрежу коње у кола, али се зато врло брзо возе." И, ми се надамо да ће Русија врло брзо прећи у тај нови квалитет.

Али, морамо да спремимо и кочијаша за ту нову руску "тројку" и то је Владимир Жириновски."

Томислав Николић:

"Ми сви имамо исправну политику. Ми настављамо традицију радикала и Србије из прошлог века, које је основао Никола Пашић. Он је двадесетдве године чекао да дође на власт. А, онда га је само смрт склонила са власти. Народ није желео да га мења. Ми мислимо да ће таква бити судбина Србије и када ми победимо.

Ја сам данас милиционерима на улици рекао: "Кад ми победимо, нас нећете морати да чувате. Чуваће нас народ." И, у томе је разлика између ненародног и народног режима.

Ми смо људи из народа и победу и пораз прихватамо нормално. У Србији педесет година није било промене власти и зато они који су на власти мисле да је велика трагедија изгубити власт.

Ја вам се захваљујем. Програм је данас веома обиман и предлажем да сада пођемо до Патријаршије. У име посланичке групе Српске радикалне странке ја вам се још једном захваљујем на овој посети."

Посета Патријаршији

Господин Николић није, опраштајући се од гостију, случајно споменуо обиман програм посете. Већ у тринаест часова, одмах након обиласка Народне скупштине, у згради Патријаршије био је заказан пријем делегација из иностранства код Његове светости, патријарха српског, господина Павла.

Са високим гостима из Русије и Француске Његову светост је посетио и председник Српске радикалне странке др Војислав Шешељ. Иако је тих дана, због редовног заседања Сабора СРП, био веома заузет, Његова светост се са гостима задржао у готово једночасовном разговору. Нажалост, новинарима није био омогућен улаз и присуствовање том сусрету.

На излазу из Патријаршије др Шешеља и госте српских радикала дочекале су новинарске екипе и др Шешељ је том приликом дао следећу изјаву:

"Наши гости су данас примљени код Његове светости патријарха срп-

Посета Француском војничком гробљу

ског господина Павла и с њим смо разменили мишљења о актуелним, судбинским питањима за наш народ и за Европу у целини.

Усагласили смо мишљења по неким основним нормативима којих се морају држати сви народи и све државе, уколико желе да истрају у грађењу европске цивилизације на хришћанским темељима. Оно што наше народе угрожава, неке више а неке мање, је покушај наметања воље интернационалних фактора који би желели да подјарме све оно што је слободно и што мисли својом главом. Српски народ је данас највише на удару мундијалистичких завереника. Оно што је заједничка карактеристика наше три странке је да се трудимо да наше народе задржимо у усправном положају и

да припадамо једној заједници слободних и независних народа."

Након пријема код патријарха српског господина Павла, гости су, вођени својим домаћином др Шешељем, који је овог пута врло успешно преузео и улогу водича, показујући колико пуно зна о нашем главном граду, кренули у краћу шетњу Калемегданом.

Гости из Француске, господин Доминик Шабош и командант Жак Дор били су посебно дирнути спомеником Захвалности Француској, испред кога су дуго стајали и фотографисали се.

У посети Савезном парламенту

Након кратке, али пријатне шетње Калемегданом, где су својом појавом изазвали велику пажњу осталих шетача, па се са клупа на којима се редовно игра шах могло чути и: "Војо, уз тебе смо!" или "Живео нам војводи!", домаћини су госте повели у посету Савезном парламенту. Као званични домаћин, иако је све време и провео уз госте из Русије и Француске, у Савезној скупштини др Војислав Шешељ је члановима делегација представио све савезне посланике, који су високе госте дочекали у великом холу скупштинског здања. Након тога, др Војислав Шешељ, председник Српске радикалне странке и шеф посланичке групе радикала у Савезном парламенту је и званично поздравио госте:

"Српска радикална странка је најјача и највећа опозициона странка у Савезној скупштини. Наша странка је на прошлим изборима освојила 34 посланичка мандата. У Републици Србији, од укупно 250 посланика наша странка има 39 посланичких мандата. У Републици Црној Гори од укупно 85 посланика, Српска радикална странка

Доминик Шабош одаје пошту француским војницима погинулим у Првом светском рату

има 8 посланичких мандата. Ми смо политичка партија умерене, цивилизоване, модерне деснице. Странка патриотског карактера, која се демократским политичким средствима бори за власт и која не мења своје политичке ставове из дана у дан, која је цењена и поштована у целом српском народу и која има све више присталица. Ми смо политичка партија која ће у најскорије време креирати будућност српског народа. То показују сва истраживања јавног мњења, то показује наша реална политичка моћ у свим српским земљама. Српска радикална странка је на Западу сатанизована, проглашавана фашистичком, диктаторском, недемократском. Међутим, Српска радикална странка је три у оку Америке и њених сателита, пре свега због тога што српски радикали нису спремни никоме да служе – осим својем народу. Српски радикали су омрзнута и сатанизована, јер су одлучни, храбри, достојанствени и држе до части, образа и поштења.

Спремни смо на политичку сарадњу са свим партијама и покретима европских држава и целог света који се руководе сличним политичким ставовима. Ми смо већ склопили политички савез са Либерално демократском партијом Русије и веома успешно развијамо наше политичке односе са господином Владимиром Жириновским чију победу, чији тријумф ускоро очекујемо у Русији, а недавно смо успоставили односе са Националним фронтом Француске. Лично сам остварио и контакт са господином Ле Пенем, а надам се да је ово само прва у низу наших међусобних посета и да ће се сарадња између Српске радикалне странке и Националног фронта Француске убрзано развијати, и да ће то бити на добробит наших странака и наших народа. Уверен сам да ћете се у току боравка у нашој земљи веома угодно осећати, да ћете се заправо осећати као што се осећате у Русији или Француској."

На ову поздравну беседу председника Српске радикалне странке први је одговорио господин Доминик Шабош:

"Господине председниче, прво бих Вам захвалио на пријему који је био изузетно срдчан.

Мислим да странка као што је ваша, коју стално нападају, као што се и са нама дешава у Француској, не може бити лоша!

Мислим да ће двадесетпрви век бити век националиста. Мислим да не постоје други оквири за добробит човечанства и наших народа, изузев оног оквира који већ вековима постоји и који се доказао, а то је оквир нације. Нације су и данас једини бедем против неких непатриотских снага, једини бедем којим се спречава увођење новог светског поретка, који није намењен да служи нашим народима, већ је

намењен личном профитирању неких уских кругова у свету.

Данас видимо да увођење Споразума из Мастрихта и доминација САД, како на културном, економском, тако и на плану дипломатије, доноси и велики ризик да се нације, једноставно, распарчају и изгубе у потпуности свој идентитет. Због тога желим да се, упркос свим разликама, ми националисти ухватимо за руке и направимо ланац, којим ћемо сачувати све оно битно што су наши народи вековима градили.

Господине председниче, хвала још једном на топлој пријему. Мислим да ову сарадњу можемо успоставити, да је неопходнија него икада.

Ја Вас и званично позивам да дођете код нас у посету, у Француску, чим Вам то обавезе буду дозволиле. Хвала."

А, после високог госта из француске домаћине у Савезном парламенту је званично поздравио и шеф делегације Либерално демократске партије Русије, господин Леонтиј Архипов:

"Уважени пријатељи, даме и господо, др Шешел,

Пре свега желим да вам пренесем поздраве нашег лидера, Владимира Жириновског. Такође желим да захвалим на овом пријему и позиву да присуствујемо вашем Конгресу.

Либерално демократска партија Русије има много пријатеља међу националистичким партијама, али је сарадња са Српском радикалном странком сасвим посебна и изузетна. Зато нам је јако драго да нам се указала прилика да присуствујемо вашем Конгресу, и да се лично уверимо у оно што радите и да те утиске пренесемо посланицима наше партије у Русији.

То је посебно важно уочи председничких избора у Русији. Ситуација у Европи и свету може у много чему да се промени после 16. јуна и то ће највише зависити од тога ко ће доћи на место председника Русије. Ми се надамо да ће на то место доћи Владимир Волфович Жириновски, иако су сва медијска средства употребљена у сврху сатанизације наше партије. Постоји и план да се дискредитује сваки посланик наше партије. Ми смо, ипак, убеђени у нашу снагу и да ћемо захваљујући помоћи наших пријатеља, међу њима и Српске радикалне странке, превазићи наметнут лош имидж наше партије. Ми се надамо победи у јуну, а исто желимо и вама на предстојећим изборима у вашој земљи.

Још једном се захваљујемо на позиви да учествујемо на Конгресу ваше партије."

Председник Српске радикалне странке, др Војислав Шешел, је на ове пријатељске и срдчане поздраве гостију одговорио:

"Драги пријатељи, ја сам уверен да ћете сутра бити сведоци исказивања политичке снаге Српске радикалне

странке која у српским условима, у најтежим могућим околностима, показује изразиту виталност. Показује одлучност и показује способност да судбину свога народа и своје земље – узме у своје руке.

Уверен сам, у најскорије време, да ће ваше партије преузети власт у Русији и у Француској, да ће нама две пријатељске, два најдраже државе, бити у чврстим патриотским рукама.

Ми смо уверени да је све оно што је заиста у интересу Русије и Француске, у виталном и егзистенцијалном интересу Србије и српског народа.

А, ви ћете се уверити у нашој земљи, на свим местима где ћете боравити, да вас српски народ прима заиста пријатељски и срдечно.

Након пријема у Савезном парламенту и свечаног ручка који је приређен у част гостију из Русије и Француске, домаћини су делегације повели до споменика погинулим руским пилотима на Авали.

Господа Архипов и Максимов су се крај споменика задржали извесно време, читајући са занимањем имена погинулих руских пилота и одавши признање добром стању у коме се споменик налази.

Након обиласка и Споменика Незнаном јунаку, такође на Авали и гости и домаћини могли су мало да се одморе и припреме за велики сутрашњи дан – суботу 18. мај, када је одржан Четврти отаџбински конгрес српске радикалне странке.

Последњег дана боравка господе Шабоша и Дора у Београду, у понедељак, 20. маја, а пред сам лет за Париз, обе делегације су посетиле гробља својих војника палих у ратовима који у овом двадесетом веку нису нимало штетели наше просторе.

На гробљу Ослободилаца Београда гости из Русије положили су венац на коме је стајало "Палим руским војницима – делегација Либерално демократске партије Русије".

Нешто касније, иако тога дана као да се небо отворило над Београдом, после стрпљивог чекања чувара који је откључао улазну капију Француског гробља, и гости из Француске су на споменик погинулим француским војницима положили венац на коме је писало "Палим француским војницима – делегација Националног фронта Француске". Задржавши се накратко у свечаној тишини, и на тај начин одајући пошту својим храбрим земљацима, господа Шабош и Дор нису пропустили прилику да искажу задовољство бригом која се посвећује одржавању овог места.

Сандра Јокановић

РЕШЕЊЕ ЈЕ САРАДЊА СВИХ ПАТРИОТСКИХ СНАГА

Надам се да ће историјске и пријатељске везе које постоје између Србије и Француске помоћи у превазилажењу свих политичких проблема, а које су наметнули неки други политичари, мимо наше воље

● Желим, на самом почетку, да Вама господине Шабош и Вама господине Дор, пожелим пријатан боравак у нашој земљи, као и да вам се захвалим на доброј вољи и времену које сте одвојили за овај разговор. Моје прво питање је – шта сте пре доласка знали о Србији, Београду и, наравно, о својим домаћинима – Српској радикалној странци?

Доминик Шабош: Хвала. Ја сам се са господином Шешељем срео још раније, у Москви и тачно знам све о раду Српске радикалне странке и колико она значи, какву улогу и значај има у политичкој ситуацији у Србији и Југославији.

● Српска радикална странка је највећа опозициона странка у оба Парламента.

Д. Ш.: Ја чак мислим да је то једина опозициона странка у вашој земљи!

● Волела бих да ми кажете видите ли неку паралелу између Српске радикалне странке и Националног фронта Француске?

Д. Ш.: Да, има пуно сличности, јер и ми смо у Француској једина опозициона, национална странка. И код нас постоји велика супротност између онога што се зове левица и онога што се зове десница. Десница се код нас супротставља уједињењу Европе и губитку националног обележја до кога би неминовно дошло у једној таквој Европи. Такође, супротставља се и све отворенијој тежњи Америке да буде једина, доминантна сила у свету, па самим тим и у Европи.

● Да ли сте ми, управо дали дефиницију националне партије у једној земљи каква је Француска, која и јесте – национална држава?

Д. Ш.: Да, али морам на тренутак да се исправим. Кад кажем "борба" против Америке, то наравно није борба у буквалном смислу те речи, то је више

Делегација Националног фронта Француске у седишту Централне отаџбинске управе, у Француској 31

нека врста одбране националних интереса свих наших грађана.

● Споменули сте, на самом почетку Москву. У Москви је, знамо, одржан скуп националних, односно партија деснице, а упркос једној распрострањеној предрасуди да су партије десне оријентације – затворене и неспремне на било какву врсту сарадње.

Д. Ш.: Да, у праву сте. Иако се Француска, по својој економској моћи убраја у велике земље, ми смо једна мала земља, – по броју становника. У националној и патриотској Европи, Европи какву ми желимо, није могуће успоставити једнакост, културну, војну и економску, у поређењу са САД. Уколико сви ми у Европи не обратимо пажњу на Русију, која је у таквом једном поретку ствари веома важан фактор, никада и нећемо моћи да се упоредимо са њима. Зато сматрам да је свака

врста сарадње, а посебно националних, патриотских снага у свим земљама Европе, у том погледу од непроцењиве важности.

● Волела бих да нашим читаоцима приближиге, на примерима градова у којима сте на власти, реалну снагу ваше партије у Француској. Јер тако ће се најбоље и најјасније видети шта значи бити трећа по снази партија у Француској.

Д. Ш.: Данас у Француској постоји избор између левице и Ширакове, такозване, деснице. Французима је јасно да је то, у ствари, једна иста политика, и да те две снаге одбијају да схвате који су стварни проблеми Француске, као и да су потпуно неспособне да донесу било каква решења.

У Француској постоје огромни проблеми са имигрантима, незапосленост, и Французи који су се уверили да ни левица, ни Ширак, нису у стању

да те проблеме реше – све се више окрећу нама.

На прошлим изборима победили смо у три велика града. То су Тулон, Марсеј и Оран, и сва три града се налазе на југу Француске.

- Да ли је то случајност или, да се нашалим на тренутак, резултати избора показују да су Французи са југа национално свеснији?

Ж. Д.: Не, није случајност. Наша је странка веома јака на југу и тамо увек добијемо најбоље резултате. На самом почетку смо највише гласова добили на југу, а онда се то проширило по читавој Француској.

Д. Ш.: Али, то је и једно социолошко питање. На југу живе Французи који су некада били становници Алжира или Марока, дакле бивших француских колонија на северу Африке, и који се доста противе законима које су донели некада социјалисти, а сада и актуелна власт, а који се односе управо на њих. Они се, једноставно, не проналазе у тим законима, тако да су склони Националном фронту.

Имамо и веома добре резултате у околини великих градова, као што су Лион или сам Париз. Дакле, у предграђима тих градова, али и у Алзасу. Наравно да се надамо да ћемо на следећим изборима победити, бар у десетак великих градова.

- Ја вам то наравно желим, али споменили сте малочас проблеме са имигрантима. Да ли се ради, управо, о људима који долазе из бивших француских колонија?

Д. Ш.: Да, али не само на њих. У почетку су имигранти, заиста, долазили само из бивших колонија, али сада има, могу слободно рећи – таласа, који стижу из целог света, из Индије, уопште из Азије. Постоје, чак, и европски таласи имиграната.

Проблем је у томе што су закони такви да имигранти у Француској имају много већа права и од самих Француза, тако да, рецимо, један Пакистанца у Француској може много лакше да се снађе – да нађе посао или стан, од самог рођеног Француза.

- Да ли су ти закони донети за време претходне или тренутне власти?

Д. Ш.: Још за време претходне власти. Изнећу Вам један пример, имигрант који је у нашу земљу дошао са својим женама и петнаесторо деце има социјалну помоћ већу од две хиљаде франака. Компарације ради, а и да би вашим читаоцима било што јасније, просечна плата у Француској износи четири хиљаде франака. Значи, та му социјална помоћ омогућава сасвим пристојан и нормалан живот.

Ја често, иронично – признајем, кажем да бих радије био Пакистанца или из Шри Ланке, који би радио све да дође у Француску, јер је у Француској – рај! И, ако хоћу да побегнем од својих непријатеља само ћу да узмем авион Air France-а и да дођем у Париз!

- Али, претпостављам да ваша партија нуди решења за те проблеме.

Гости из Француске са вођом радикала

Д. Ш.: Да, наравно. Прво што бисмо урадили је да укинемо све те повластице које привлаче људе да дођу у нашу земљу. Друго би било, да протерамо све оне који су илегално или на било који нерегуларан начин ушли у Француску. Затим, протерали бисмо све преступнике и криминалце, и треће, оно најважније, обновили бисмо помало већ заборављени национални осећај код Француза.

Видите, код нас постоји закон по коме свака особа која је рођена у Француској, са осамнаест година добија француско држављанство, без обзира на то да ли су родитељи Французи или не.

А, да не понављам и то да сви они који су рођени у бившим француским колонијама, уколико то желе, такође имају право да добију француско држављанство.

- Постоји ли, ипак, неки услов?

Ж. Д.: Да, неопходно је да последње три године, пре подношења захтева за добијање држављанства, проведу непрекидно у Француској.

- Волела бих сада да ми, из свог угла, начините паралеле али и наведете разлике, које видите између деснице на Западу и деснице на Истоку. Дакле, у земљама развијене демократије и онима са скоро успостављеним вишепартијским системима.

Д. Ш.: Мислим да свака земља поседује своје, специфичне проблеме и околности у којима се развија. Али у свим тим националним партијама, било да су са Истока или са Запада, постоји једна заједничка црта. То је да свим срцем желимо да бранимо и афирмишемо нашу културу, нашу националну припадност, нашу традицију.

- То би, дакле, била заједничка црта. Које су разлике?

Д. Ш.: У сваком случају и оне постоје. Рецимо, економска разлика. Ниво животног стандарда Француза је мно-

го виши од, рецимо, нашег. Затим, може се рећи да у Француској постоји један континуитет у државности, док ви пролазите кроз многе кризе. И, ту се мора указати на то да Југославија, као држава не постоји дуго. Србија, као држава – да, али Југославија – не.

- Занима ме и какве сте информације имали о ономе што се догађало овде у протеклих пет година.

Д. Ш.: Нажалост, имали смо информације које су нам сервирали француски медији. И, ако судим по томе шта они причају о нашем покрету, мислим да су давали исте информације као и о нама.

- Ви ћете прекостура ићи и у Републику Српску. Волела бих да ми изнесете Ваш лични став, или став партије, према тој српској држави.

Д. Ш.: Ја овде, првенствено долазим да бих се што боље упознао са самом суштином ствари, јер без обзира на оно што се пише или прича, дакле – оно што су званичне информације, сматрам да се најбоље информације добијају на лицу места.

А, историја сведочи о томе да етничка мешања нису добра ствар. Било да је то у САД, земљи која је веома богата, или у Либану, сиромашној земљи.

- Али смо, ипак, сведоци тога да међународна заједница управо инсистира на заједничком животу на просторима бивше Босне и Херцеговине.

Д. Ш.: Да, али мислим да су међународна заједница, а у оквиру ње и Европска заједница, заправо они који њоме управљају, и који су одразних страна лобирани – и инсистирају на томе управо из свог, личног интереса.

- Песимисти имају обичај да кажу да је оно што се догађало на овом терену само увод у ствари које ће се догађати у садашњој Европској заједници, не толико из националних, колико из

економских разлога. Шта мислите о томе?

Д. Ш.: Балкан је увек био средиште проблема у Европи. Мислим да се тај проблем може решити тако што ће у свим европским земљама на власт доћи националисти.

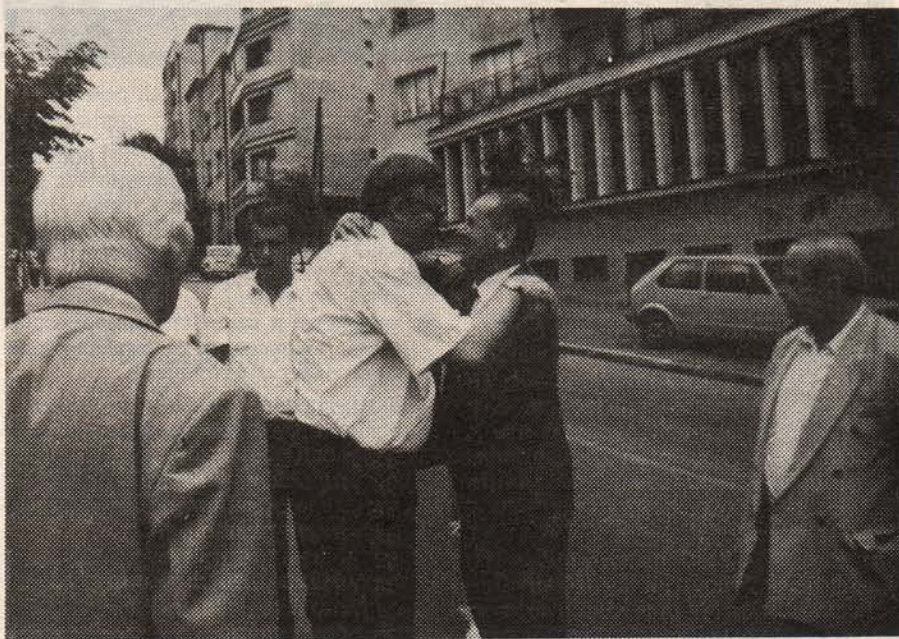
● То Ви видите као решење, а многи инсистирају на томе да би баш то био проблем, да су управо националисти криви за оно што се догађало.

Д. Ш.: Националисти представљају опасност само за оне који се боре за своје личне интересе, а то најчешће изговарају комунисти.

И, управо су комунисти довели до тога да реч "националиста" производи, углавном, негативне асоцијације.

● Већ смо се, али само површно, дотакли медија у Француској. Занима ме каква је однос француских медија, који су под државном контролом, према Националном фронту Француске?

Д. Ш.: У Француској постоје три јавна, односно државна канала, затим два приватна и готово безброј тзв. кодираних канала – оних који се могу пратити само путем сателита. Али, пошто се и приватни канали издржавају путем емитовања реклама, у шта су умешани велики лобији о којима сам Вам малочас говорио, морам да кажем да, нажалост, не постоји никаква разлика између државних и приватних канала. Осим, наравно, у неким појединачним случајевима, могу слободно рећи – храбрих новинара, малих новина, целокупни медијски простор

Довиђења у Паризу – Растанак са француским пријатељима

Француске је против нас. Сви су против Националног фронта.

Значи, нама су ненаклоњени и штампани, и електронски медији.

● Али, ми смо овде чули да је тих напада поштеђен један члан ваше партије. Господине Дор, Вас, због Ваше славне прошлости, нису смели да нападају ни за време претходне, а ни садашња власт.

Ж. Д.: У ствари, нас на извештај начин третирају као фашисте, иако, наравно ми то нисмо. И, веома је тешко напасти ме, јер ја сам ратовао заједно са Де Голом, управо против фашиста!

Али, иако нас готово свакодневно и у штампи, и на телевизији упорно дефаворизују, ми непрестано напредујемо.

Д. Ш.: Да, ми смо упркос свему у експанзији. А, то је само стога што се ми не бојимо да се "бацимо у ватру" и да говоримо о горућим проблемима у нашој земљи. Наравно, и да нудимо решења.

Изнећу Вам и један пример. Има већ десет година, како је наш посланик у француском Парламенту, Мартинез, скренуо пажњу на проблем "лудих крава". Тада су нам се сви смејали због тога!

1987. године ми смо у Парламенту покренули кампању о проблему који може да донесе СИДА. Тадашња министарка здравља нас је оптужила, јавно, за ширење панике међу становништвом, јер је по њеним тадашњим тврдњама СИДА болест која се неће даље развијати. А ми смо се тада управо вратили из Африке, где је СИДА увелико била присутна и где смо могли, на лицу места, да се уверимо до ког стадијума она може да се развије и да угрози човека.

Могу да кажем да код нас у Француској, и уопште на Западу, постоји владавина једноумља, и уколико имате ту несрећу да се сударите са тим општим мишљењем, боље речено – општенаметнутим мишљењем, одмах вас проглашавају за непогодне и у јавном животу непожељне.

Наш председник Ле Пен увек каже да је главна улога једног политичара да има визију, да види даље од свог народа – како би могао да га опомене на све опасности и да га поведе најбољим могућим путем, како би се те опасности избегле.

Желео бих на крају још нешто да кажем. Надам се да ће историјске пријатељске везе које постоје између Француске и Србије превазићи све политичке проблеме, а које су наметнули неки други политичари, мимо наше воље.

● Мени преостаје само да вам се обојичи захвалим на овом разговору и да, ако смем, приметим да можда и није случајност да се седиште Српске радикалне странке налази управо у улици са овим именом.

Доминик Шабош и Жак Дор (крз смех): Да, биће да ту има нечег! Хвала и Вама.

Сандра Јокано вић

LE VICE-PRÉSIDENT
CHARGÉ DES RELATIONS INTERNATIONALES

Saint Cloud, le 21 mai 1996

Dr. Vojislav SESELJ
Président du Radical SERBE
SRPSKA RADIKALNA STRANKA
11000 - BEOGRAD

Monsieur le Président, cher Vojislav,

Dès notre retour à Paris nous tenions à vous remercier pour l'accueil inoubliable que vous nous avez réservé en Serbie.

Les contacts avec vous-même et vos collaborateurs ont été emprunts d'une grande chaleur humaine et nous ont permis de mieux comprendre les problèmes de votre pays.

Nous avons également constaté une identité de vue sur les problèmes géopolitiques et sur la nécessité de préserver nos cultures et nos traditions.

Ceci je l'espère nous permettra à l'avenir de resserrer les liens entre nos deux partis.

Je vous réitère, bien entendu, notre invitation à Paris à la date qui vous conviendra.

En souhaitant pour vous-même et votre pays le plein succès du Parti Radical Serbe et en vous renouvelant nos remerciements, Jacques Doré et moi-même vous prient de croire, Monsieur le Président, cher Vojislav, à l'expression de notre sincère amitié.

Dominique Chaboche

Господине председниче, драги Војиславе,

По нашем повратку у Париз, желимо да Вам се захвалимо на незаборавном дочеку који сте нам Ви приредили у Србији.

Контакти са Вама, као и са Вашим сарадницима, били су пуни људске тоpline и ми Вам обећавамо да ћемо се трудити да боље схватимо проблеме у Вашој земљи.

Такође смо констатовали једнакост у гледиштима, што се тиче геополитичких проблема, као и у ставовима поводом неопходности заштите културе и традиције наших земаља.

Очекујем да ће нам та сличност у погледима омогућити да у будућности учврстимо везе између наших двеју партија.

Такође Вам потврђујем позив да дођете у Париз у периоду који ћете наравно, Ви изабрати.

Желећи Вама и Вашој земљи успех Српске радикалне странке и поново Вам се захваљујући, Жак Дор и ја лично молимо Вас да примите изразе нашег искреног пријатељства.

Доминик Шабон

ПРОГЛАС

РУСКОМ НАРОДУ

Ми, Српска радикална странка и милиони наших присталица, обраћамо се руском народу уочи одлучног момента историје Словена и православља – избора председника Русије.

Пет година траје понижавање руског и српског народа. Ми смо изгубили своје исконске и најбогатије територије, што је довело до кризе наших земаља и целог православног света. Војници НАТО пакта се већ налазе на српској територији и спремају се за размештање смртоносног оружја близу срца православља – Москве, претећи животу Русије.

Избори за председника Русије су последња шанса за наше народе и земље да сачувају своје територије, религију и културу, све оно што су створиле и штитиле многе генерације православних Словена. Само пред-

седник – патриота моћи ће да одбрани Русију, да јој врати светско политичко и економско лидерство и поштовање, као и да заштити све православне Словене. Ми смо сигурни, да ће Владимир Жириновски бити тај председник – патриота!

Зато са великом надом гледамо у будућност и очекујемо да ће сви руски патриоти гласати за Владимира Жириновског, да ће председник Либерално-демократске партије тријумфовати, подигнути Русију са колена и учинити је моћнијом од свих сила мрака и зла.

Ми, Срби, једва чекамо да похрлимо у наручје традиционалне Мајчице и заштитнице, а до тог тренутка непоколебљиво јој чувамо излаз на Јадранско море и Медитеран.

Живела моћна и уједињена Русија!

Живео српско–руски братски савез!

**Живео Владимир Волфович
Жириновски, будући ујединитељ
словенства и православља!**

У Београду 22. маја 1996.

Централна отаџбинска управа
Српске радикалне странке

ВОЈВОДУ СЛАВКА АЛЕКСИЋА НАПАЛИ АМЕРИЧКИ РЕНЦЕРИ

Операцијом ИФОР-а командовао пуковник Толман из састава америчких ренцера. Војводи Алексићу два аутомобила ИФОР-а покушала да пресеку пут, све праћено из два хеликоптера, а на Требевићу чекало још 15 оклопних возила ИФОР-а. Постоји тајни списак ИФОР-а за хапшење 138 Срба само из околине Сарајева

Војвода Славко Алексић врши последњу смотру Новосарајевског четничког одреда, испред касарне Босут, пре напуштања сарајевског насеља Грбавица

У уторак, 4. јуна, све веће новинске агенције објавиле су вест о неуспелом препаду специјалних снага ИФОР-а на четничког војводу Славка Алексића. Инцидент се догодио на путу Пале – Лукавица, а већина репортерских извештаја је завршена краћом констатацијом да је "војвода Алексић, командант српских снага у сарајевском насељу Грбавица избегао хапшење захваљујући интервенцији српске полиције и окупљених локалних Срба". По овој дефиницији, "локални Срби" и изразу "хапшење", види се да је већина извештача ангисрпски настројена, јер нити су Срби "локални", него су народ, нити се ради о "хапшењу", јер херој одбране српске Грбавице може бити "крив" само усташама и њиховим савезницима зато што је бранио и одбранио свој народ.

● Готово одмах после срамног похвата ИФОР-а, разговарали смо са војводом Славком Алексићем. Хладнокрван као и увек, укратко је прокоментаришао читав догађај:

Понизили смо их све, Американце нарочито! По вестима које сам овог часа добио из њиховог штаба знам да су Американци увређени и да им се официри ИФОР-а из других земаља смеју у лице!

● Како је све почело? Можете ли нам описати читав догађај?

Када сам кренуо са Пала, у мом теренском возилу су се поред мене и мог пратиоца, налазиле три жене, једно дете и један старац. Приближавајући се Требевићу приметио сам да ме прати један хеликоптер ИФОР-а. Убрзо му се придружио још један хеликоптер, а на самој

цести иза нас су се појавила два теренска возила ИФОР-а. Покушали су да ме заобиђу и да ми пресеку пут, али сам својим маневрисањем успео да их у томе спречим.

● Колико их је било у аутомобилима?

Укупно осморица. Четири Американца у једном и по два Италијана и два Француза, у другом возилу. Колико их је још било у хеликоптерима не знам, али знам ко је командовао читавом операцијом. Касније се испоставило да се ради о америчком пуковнику ренцера Толману. Дакле, Американци су послали на мене своје елитне трупе. Толман је све време био у једном од возила која су ме пратила.

Када сам видео шта се догађа, одмах сам одлучио да преко Требевића не идем уобичајеним путем. Показало се да сам донео исправну одлуку, јер сам обавештен, преко стационарне радио-станице коју имам у колима, да ме тамо на неколико различитих места чека укупно 15 оклопних возила ИФОР-а. Кренуо сам старим макадамским путем преко Требевића, који пролази кроз село Тврдице, а излази у подножју Требевића код Лукавице. Трка се наставила и по таквом терену, све док нисмо дошли до Лукавице.

● Да ли је тачно да вас је тамо спасио Горан Шеховац – Ђена, командир станице полиције "Кула", која се налази у Лукавици?

Од данас је Ђена Шеховац мој брат! Спасио ми је живот! Чим смо изашли из аутомобила, он и његови полицајци су се поставили између мене и Американца. Мене су увели у станицу, а они су остали да се објашњавају са војницима ИФОР-а.

● Овдашње агенције у својим извештајима са лица места наводе да се окупио и народ, али нико не објављује у којем броју. Можете ли ви да процените о којем броју се ради?

Пет хиљада. Сигурно да се ради о толиком броју, јер су дошли људи из

свих крајева Сарајева, који су још под нашом контролом. Чим су чули шта се дешава, кренули су ка Кули. Било их је који су дошли на камионима, аутомобилима, па чак и пешке. Многи су понели лично наоружање, па је могло свашта да се деси у тој гужви. Морам да истакнем свог пратиоца, који ме је читаво време штитио својим животом.

● **Како објашњавате овај напад ИФОР-а?**

Пре пар дана сам обавештен из канцеларије Председника Републике Српске, да се налазим на списку за хапшење и да ће ИФОР ускоро покушати да то изведе. На овом списку налази се 138 Срба само из сарајевско-романијске области.

● **Откуд сада тај списак, када је ИФОР званично пустио у оптицај списак са око педесет лица међу којима су апсолутно већина Срби, а само појединци Хрвати и муслимани?**

Тај мањи списак служи само за обману јавности и да се на препад заробе они Срби који нису на списку. Мислим да је ово што се мени догодило само генерална проба и да ће Американци поново покушати са заседом.

● **Хоћете ли променити своје место боравка?**

Ево сада гледам ИФОР са неких 150 метара и претпостављам да знају где сам. Страховито су ужурбани и колико видим, уплашени. Ја немам разлога да се плашим. Ја сам на својој земљи!

После оваквог искуства војводе Слава Алексића, све је јасно! Пошто за сличан покушај хапшења на територији муслиманско-хрватске федерације или Републике Хрватске још нико није чуо, а камоли да је неки истински злочинац заиста и ухапшен, пристрасност ИФОР-а је доказана. С обзиром да је списак од 138 Срба из сарајевско-романијске области тајни, оправдано се долази до закључка да су све операције ИФОР-а на територији Републике Српске нелегалне пошто су по природи ствари све активности скривене од јавности су нелегитимне и самим тим доводи се у питање кредибилитет ИФОР-а. Да није анти-српски оријентисан, ИФОР би требао да изађе у јавност са овим списком и да објасни на који начин, уз чију помоћ и по ком критерију је уопште саставио тај списак са именима 138 Срба. Да списак заиста постоји, доказ је и то што сутрадан после инцидента званичници ИФОР-а нису реаговали никаквим саопштењем. Са своје стране рендери су тврдили да се радило само о покушају контроле. Цинично, јер су испред спомен парка "Враца" по позиву ИФОР-а чекале три новинарске екипе из иностранства, да сниме сензационално хапшење. Ипак, на успех рендера натерао је представнике ИФОР-а на извесно попуштање, да не кажемо извињење. Дан после "инцидента" у разговору са Момчилом Крајишником обећали су да ће "побољшати сарадњу са представницима Републике Српске, како би се убудуће избегле сличне ситуације".

Огњен Михајловић

"Крст носити нама је суђено" – Александар Петровић командант Другог батаљона Сарајевско-романијског корпуса и војвода Славко Алексић односе са Грбавице крст, поклон руских добровољаца

Са свештеником Војиславом Чаркићем, старешином цркве на Грбавици која је данас окупирана од муслимана

ОТВОРЕН ЛОВ

Веома озбиљно се поставља питање: да ли је трка за др Радованом Караџићем само блеф
иза кога се крије други циљ

Гуњилац Хашичког суда
Ричард Голдстон

"Уколико Радован Караџић остане на политичкој сцени, помоћ Србима ће у том случају бити "дизајнирана" и усмерена истинским деморкатским снагама..." "На новој влади РС је да докаже своју кооперативност, уколико то не уради, босански Срби ће бити осуђени на пропаст..." "САД на Радована Караџића гледају као на парију и сматрају да би он, као оптужени ратни злочинац, требало да буде ухапшен и предат у руке правде..." "Он мора да оде, он мора бити уклоњен..." "Према правилима Трибунала за Ратка Младића и Радована Караџића би најједноставније и најприхватљивије било да се сами предају Трибуналу..." "Да, они ће апсолутно бити ухапшени..."

Само незнатан део цитираних изјава различитих америчких моћника који у урбаном ширкулатури крстаре по Босни и СР Југославији истичу савим прецизно да представници САД свој ауторитет усмеравају ка јасном циљу и силу демонстрирају само када је реч о такозваним ратним злочинцима на српској страни, управо као, да у том рату у Босни нису ратовали и Хрвати и Муслимани. Данас су криви

само Срби и то, толико, да им опрштаја нема а у целој игри "мачке и миша" занимљиво је да моћници непрекидно понављају да не "долазе да прете" али, "имају довољно ауторитета да у свему спрече Радована Караџића и Ратка Младића јер, они нису део дејтонског споразума"... Па је данас зато, узалудно их бранити а, и стога, што тај чудесни миротворни папир који никако да донесе прави мир на Балкану захтева и да, оптужени не могу бити ни на каквој функцији.

Људи рата

Када се све сабере што се може прочитати у дневним новинама, чути у ТВ вестима, као и низ разних информација које неумитно колају око нас, очигледно је папир који је Слободан Милошевић из Дејтона донео у Београд, као потписник мировног уговора, да тај споразум, односно папир, данас, пре свега, њега претвара у неку врсту зависника који, ако не уради шта је наређено, е, онда ће тек видети... Он све договорено мора да изврши, јер,

како то недавно рече "боксер" Ричард Холбрук, "он је јасно рекао председнику САД у Дејтону да ће спровести одредбе споразума и он је, уз остале, на то пристао..."

После свега овога као да нема коментара али се ипак и даље о догађајима мора размишљати јер поруке, изјаве, речено и све што се чини последњих месеци, садрже чисту антисрпску политику. Америка се данас са свим својим представницима не устручава да доказује да после Дејтона, у Босни не постоје три дела, већ једна држава, реч је о "једној земљи са два ентитета, али са једном владом..."

"Ти" људи рата", друкчије се не могу назвати, сада, када се води велика битка око хапшења Радована Караџића и Ратка Младића, не устручавају се да тврде да су, управо вође босанских Срба две контроверзне тачке, људи без интегритета, националистички лидери који морају да учине оно што је Милошевић потписао у њихово име, јер су документ и сами накнадно, у Београду, проучили и такође потписали. Дакле, мудро и корак по корак, Ка-

Један од ловаца на Србе

рапић и Младић су ухваћени у замку, ту је да их докрајчи споразум из Дејтона.

Међутим, ако се познаје географија Пала, положај ИФОР-а и место где стањује лидер босанских Срба, нешто у том ланцу терања и хапшења, постаје нејасно. Ево зашто, познаваоци терена кажу да су војници ИФОР-а нека врста блиских комшија Радована Караџића на Палама и ако они заиста желе, могли би и да ухапсе чувеног психијатра. Но, како је чини се, цео свет постао велика психијатријска клиника, Радована Караџића терају, хапсе, говоре о њему ружно а он, наводно шета и промиче. Живи и жив је!

Човек Дејтона

Такво понашање америчких представника, те њихових важних генерала и целокупне светске свите што јури "злочинце" ипак, наводе на извесну сумњу и једно мало и безначајно питање које се може овако уобличити: да ли светска заједница јурећи зеца, не изјуре лава?!

Ако је тако и ако сумња није тек чиста параноја и када се сложе многе карте у игри, веома је близу истине помисао да је права мета, циљ свега "човек који се меша у унутрашње ствари РС", онај који је јасно председнику САД рекао да ће реализовати све одредбе споразума из Дејтона. Ко је то?

Па познајемо га. Име је чак сувишно. Али зато није сувишно навести речи Карла Билта. Међународни представник за Босну ових дана јасно рече: "Милошевић има велику одговорност за имплементацију сваког аспекта документа".

И, када смо већ код имена председника Србије, ево једне мале приче. У Београду је у послератним годинама живео један пензионисани, добро алкохолизирани жандарм Краљевине Југославије. По презимену Милошевић, по сродству, рођени стриц Слободана Милошевића. Тај запуштен човек, одбачен од своје породице често би, пијан, заспао пред туђим вратима у туђем дворишту. Био је иначе, пријатељ Милована Ђиласа, кога је, у првој Југославији, пошто су често младог комунисту протеривали у родно село у Црној Гори, спроводио донде, а Ђилас би се оданде, брже враћао од жандарма. Лепо су се, причали су, слагали, па га је Милован Ђилас углавном и финансирао. Када би запуштени пензионисани жандарм прекршио све норме доброг понашања, појављивали би се, да га смире, један човек и једна жена. Прича се, били су то родитељи Слободана Милошевића... Кажу, умро је давно пензионисани жандарм...

Да, прошлост, будућност. А садашњост?

"Желим да јасно кажем: ако босански Срби и даље наставе да се не осврћу на Дејтонски споразум, надам

се да ћемо поново вратити санкције на снагу и да ћемо употребити и војну силу ако то буде потребно..." такође су речи Ричарда Холбрука. И шта онда нама Србима преостаје? Код старих народа постојао је појам жртве. До жртвовања је долазило у критичним тренуцима за нацију у моменту када постоји озбиљна опасност. По свему што се догађа може се рећи да Срби, као народ, пролазе кроз тај један тренутак који би се могао назначити као време опасности за нацију, тренутак који тражи и жртву. У овом случају жртва и не би била изузетно тешка, можда би било довољно да се најзад Слободан Милошевић одлучи да (као изузетан правник, како га хвале његови бивши професори) седне у авион и отпутује у Хаг. Наравно и да са собом понесе сву потребну документацију која би доказала и светској заједници показала, да злочинаца има и на другим странама а да су Срби били принуђени да се лате оружја. Наравно, ако га Срби уопште и интересују. Очигледно да светски моћници иду ка једном циљу – осудити набеђене а себи пружити шансу да се оперу кржаве руке од сопственог удела у крвавим играма и најзад завршити са тим ужасним Балканом. Да би се то учинило, неко мора да плати цех – ми Срби не бисмо смели да га плаћамо у име будућности и могућности да преживимо деведесете године овог века.

Светлана Антић

СЛИКА ДОРИЈАНА ГРЕЈА

Оловка и срцем

МИНИСТАРКУ НЕМА КО ДА ЛЕЧИ

Не значи бити министар здравља то што можеш да се сликаш за телевизијски дневник док пијеш кафу у Институту у Сремској Каменици и отвараш и затвараш стручне конгресе

У Србији, ипак, нешто ново. Штрајкују овог пролећа и плави и бели мантили, што може да значи само једно, да је владајућом левицом незадовољна и радничка класа и поштена интелигенција. Изгледа да ова "народна" власт више нема на кога да се ослони. Што год да дотакне, осуши се.

Ближи се дан када ће неком из леве номенклатуре власти пасти на памет да забрани штрајкове. Чуди ме да се нису тога раније сетили. Пре догађаја у Нишу, протеста просветних радника а сада и лекара. Пре него што на улице изађу и запослени у правосудју.

Ако узмемо озбиљно изјаву министарке здравља, Лепосаве Милићевић, да у здравству тренутно има 40 одсто вишка запослених, њеним колегама по струци се под управом њеног стетоскопа не пише баш најбоље. Првог дана штрајка агилна прва дама медицине Србије је израчунала да лекари и друго медицинско особље које штрајкује нема ни потребе више да ради, јер су Срби народ најздравији и податак да бели не раде пуним капацитетом остао је непримећен код здравих а и болесних.

Овом претњом женска је доказала још једном да вук длаку мења, али худ никако. Другарица Лепосава се изгледом трудила да не подсећа на свог страначког идеолога. Офарбала је косу у нежно плаво, глумила је добродушну дебелуцу... Али, да помогне колегама, не пада јој ни на крај памети.

Она је и онако потекла из пожаревачког расадника пластичног цвећа и комунистичких кадрова и није ту да брине о стању у болницама, испраној

постелини, недостатку лекова, платама у здравству. Она има да брине о притиску њеног послодавца. Да не скочи сувише, како се то у народу каже. Код Марковићке је за сада све О.К. и Милићевићка не мора да брине, неће остати без посла, без обзира шта њене колеге лекари мислили о њој и њеној стручности.

Да не би било оних који размишљају о њој, најбоље би било да госпођа Милићевић отпусти све лекаре и медицинско особље. Кад јој се већ може. Она је сама себи довољна. У случају да се и сама министарка разболи, њена партијска сапатница, докторка Славица Ђукић Дејановић може да припомогне, ако баш буде требало.

Лепосава може да буде и министар, управник, директор и да мери притисак целој фамилији, може, ако хоће, да вози и кола Хитле помоћи. Кад може Мишко, може и она. Дивно би било видети министарку како се релаксира између својих министарских обавеза, обилазећи хроничне болеснике по кућама. Министарка ће контролисати саму себе, строго ће поштовати радно време, о хигијени да не говорим.

Најважније је што у том случају штрајкова неће бити.

Док се ово не спроведе у дело, и њени се не сете да није "квака", у повременим повећањима плате већ у целокупној реформи здравства нека министарка мало обиђе болнице. Али, не протоколарно код директора чланова Социјалистичке партије и Удружене левице, већ нека бане изненада и поприча мало и са лекарима и са пацијентима. Чуће колико коштају поједине

хируршке интервенције. Вероватно ће сазнати да приватници кроз порез 70% издвајају за здравствено и пензионо осигурање, а када им, не дај боже, требају конкретне здравствене услуге оно што су до тада издвајали "пуј, пице не важи". Плаћају опет. Можда ће сазнати и да многи избегавају болнице јер немају пара, али и поједини лекари избегавају болеснике у појединим болницама и терају их на лечење у своје приватне ординације. Бар, се мени тако нешто, у Новом Саду, већ неколико пута десило, а претпостављам да нисам једина.

Не значи бити министар здравља то што можеш да се "сликаш" за телевизијски дневник, док пијеш кафу у Институту у Сремској Каменици и отвараш и затвараш стручне конгресе.

Министар здравља мора бити са обе ноге на земљи Србији, а не лебдети по планети Марсу. А наша министарка са својим изјавама делује као да је управо пала са Марса.

Већ кад сам се дотакла теме о здравству односно осигурању, дугујем реч две и о уметницима, оним самосталним. Знам да муку муче са редовним остваривањем права на осигурање. Нема новца, нема зато ни Фондова културе, нема ни Комисија које би решавале захтеве уметника. Они се зато довијају (само они који знају како и код неког важног). Већина њих је, поготово млађи, почетници, потпуно заборавило здравствено и пензионо осигурање.

У најгорем положају су они који живе у Београду и Новом Саду само зато јер их је више него у Чачку или Врању. Министарка културе је културу, са којом је лепше, сместила на "право место". На плакате, зидове, ограде и бандере. Она ће на Крф, да се у традицији комуниста, кити тујим перјем, а уметници ће бити свачији и ничији проблем. Само њен сигурно не.

Било би дивно и за Наду Поповић Перишић и за самосталне, слободне уметнике да су богати, славни, успешни и да им не треба помоћ. Међутим, није тако, чак ни у многим богатим земљама. Морала би Перишићка да зна, ако то до Мирка Марјановића не допире, да је брига за националну уметност важан део унутрашње политике. Моја комшиница Маја, графичар која дели судбину уметника из приче, ми каже да се у Шведској сваки домаћи писац награђује за сваку нову написану књигу.

Наши писци и сликари то не траже, али траже да Нада Поповић Перишић њима каже како да дођу до простора за рад, до здравственог и пензионог осигурања.

Нису само турбо сликари, певачи и "срећни" глумци са још срећнијим кучићима, оно што представља културни идентитет Србије.

И уметници старе и оболевају, зар не!?

Маја Гојковић

ПЕНЗИЈЕ СОЛУНЦИМА

Тридесет преживелих ратника Српске војске добило доживотне пензије у износу од 500 динара

У среду, 15. маја, на свечаности одржаној у кући "Крсмановић" Фондација "Браћа Карић", доделила је повеље и доживотне пензије свим преживелим учесницима Ослободилачких ратова Србије од 1912 до 1918 године. Ова идеја потекла је из кругова наших старијих суграђана, који су се дуже времена обраћали Фондацији "Браћа Карић" са предлогом да се помогне управо Солунцима. Фондација је прихватила ову идеју и одлучила да свим преживелим ратницима Српске војске додели доживотну пензију у месечном износу од 500,00 динара.

Нажалост, свечаност која је оживела најсветлије тренутке српске историје и традиције, била је и прилика да се види колико је још Солунаца међу нама. У сали протокола окупило се само тридесет јунака који су ослободили Србију. Непуна три дана пре овог свечаног чина, заувек нас је напустио Момчило Стојановић, па је његовој породици уместо пензије додељена једнократна помоћ.

Додели повеља претходно је пригодни говор Миланке Карић, председнице Фондације, из којег издвајамо један део:

"Данашњом свечаношћу желимо да се сви заједно, подсетимо на херојство и жртву коју је ова генерација поднела за свој народ. Храброст и достојанство, витештво и родољубље је оно што су нам предали у наслеђе, и зато им дугујемо најдубљу захвалност. Нашим драгим гостима, старим ратницима, желимо да их и даље прати добро здравље, на радост потомству и целој Србији".

Нешто касније, додељујући повеље и рукујући се са прослављеним ратницима, Богољуб Карић, председник "БК система", говорио је много краће, спартански, онако како приличи седим главама које су поносно носиле шајкаче Српске војске. Његов читав говор стао је у једну реченицу: "Ви сте урадили најтежи део посла!"

Уследио је уметнички део програма у којем је учествовао Светосавски хор, а најлепши део те вечери био је онај у коме је глумач Народнoг позоришта Лепомир Ив-

ковић говорио одломке из представе која је рађена по књизи "Солунци горе".

Огњен Михајловић

Богољуб Карић, председник БК Система, у срдачном разговору са Солунцима

Госпођа Миланка Карић, председница Фондације Браћа Карић, предаје Повељу др Науму Ђорђевићу

МИРКО - STATE

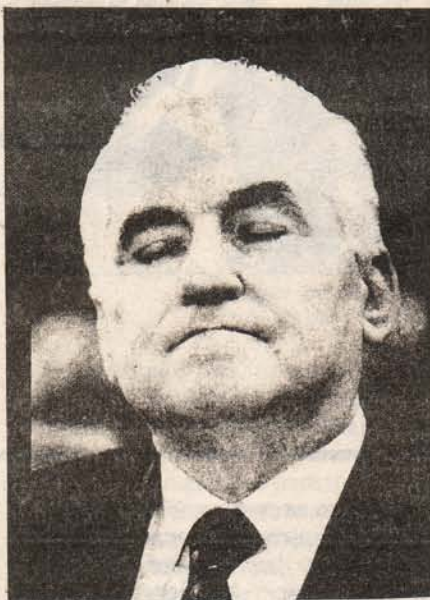
Председник Владе Србије, на опште изненађење јавности, себе идентификује са Републиком Србијом и што је најтрагичније, он се уопште, тврдећи то, не шали

И тако, ходајући корак по корак, стигли смо до врло значајног питања. Оно гласи: ој, Србијо, мила мати како ћу те ускоро звати?! Тренутак у коме изговарамо ово питање је врло озбиљан и ко поверује да је реч о шали, страшно ће се преварити.

А према извесним збивањима у Републици Србији, историјски назив Србије могао би да се мења па се очекује да Србију ускоро назову – МИРКО STATE!

Без претеривања, а на основу разних збивања у Србији, на идеју о промени имена, навели су нас догађаји везани за сукоб председника Владе Републике Србије, Мирка Марјановића и лидера једне опозиционе партије. Сукоб је, као што је познато, избио после објављивања једног огласа у недељном "Телеграфу", иницираног сазнањем да је председник Владе, Мирко Марјановић, бавећи се незаконитом продајом пшенице из државних резерви, такође незаконито, зарадио око 200 милиона долара. Постоје приче и о извесним другим трансакцијама, или, незаконитим пословима Мирка Марјановића, али, овог тренутка не улазимо у све детаље, јер се председнику Владе осладило да пресавија табаке. Зато ћемо читаоце забавити аутентичним причама о извесним догодовиштинама из богате биографије "часног" председника и елегантног човека, који зна се, не носи простачки ролекс на својој руци, већ нежни "ФИЛИП ПАТЕК", исти онакав какав је својевремено носио славни пијаниста Артур Рубинштајн.

Ево прве приче: док је елегантни Мирко Марјановић био директор Творнице вијака у Книну, као познати кошкар, једне је ноћи у кошци изгубио осам хиљада марака. У страху да не буде убијен, одјурио је код познатог власника кафане, опростите што не помињемо и његово име, јер човек данас живи у Србији, и пожалио се да страхује... Пријатељ кафеџија, учини услугу пријатељу директору, позајми му новац и уместо осам хиљада марака, да му 15.000 али, уз захтев да Марја-

Мирко - state

новић, од куће донесе своју кутију са златом. Директор ТВИК-а одјури по кутију, дојури до кафеџије, узме паре и оде да се даље коцка. Исте ноћи изгубио је свих 15.000 марака. Кафеџија да врати оно што је позајмио, узме из кутије злата за 15.000 марака, остатак врати власнику а кутију задржи као камату. И затим, дође крвави август 1995. и кафеџија се уз остале из Книна, нађе у Србији и потражи помоћ од председника Владе Републике Србије... Помоћ није добио!

Друга прича. Познато је да је Мирко Марјановић и директор фирме "Прогрес", смештене у Београду у Кнез Михаиловој улици, а у истој згради је и директорска канцеларија. У исто време познато је да је председник – директор и љубитељ цвећа и да као такав, захтева да се у његову канцеларију сваког јутра уноси свеж аранжман од специјалног цвећа. Дакле, дошао или не у "Прогрес", у директорску канцеларију стиже сваког јутра свеже цвеће у вредности од 300 динара.

Увреде или?

Када се о Мирку Марјановићу знају ове или неке друге приче, као реџимо

не о лиграма парфема и секретарицама, онда се озбиљан човек, озбиљно мора упитати: ко је тај, ко у Србији себи може да дозволи да се због садржаја једног огласа, идентификује с народом и Државом. А управо је то урадио Мирко Марјановић, јер се у тужби против аутора огласа тврди да је, текстом у "Телеграфу" не само "јавно изложен порузи председник Владе Републике Србије", већ је и "извршено кривично дело повреде угледа Србије". Дакле, да појаснимо, трговачке трансакције Мирка Марјановића сада су постале проблем Србије – она и њен народ су увређени, јер је ПРЕДСЕДНИК, заправо, сам народ!

Истини за вољу, а на бази доста дугог новинарског искуства, у ближој и даљој домаћој историји, једино је, увреда нанешена Јосипу Брозом сматрана као и увреда нанета народу. У светској историји, свакако да је било сличних примера али, ма колико их било, за нас остаје битно једно питање – како се могло догодити да Мирко Марјановић постане толико значајна личност наших дана па се он идентификује са самим народом, што практично значи, ако овај господин, случајно доживи инфаркт и не преживи га, нестане у том догађају и Срби – нестане српски народ! Што значи, све наде за Србе су покопане – све ће отићи дођавола са нестанком Мирка Марјановића!

И шта сада Србима преостаје? Да полако нестану на време или би можда, било далеко боље да Мирко Марјановић, једне лепе ноћи седне у лепо авион и одлети, оде са свим својим милионима долара! Било би то дивно и срећан вам пут Мирко Марјановићу, молимо Вас, отпутујте и оставите нас што пре! Чак, захтевамо! Верујемо, Ваш одлазак пружио би нам могућност да се приберемо, организујемо свој живот, државу...

Има нечег трулог...

Међутим, за Србију, Мирко Марјановић није једини проблем. Цела Вла-

ДРИБЛЕР

да Србије, та коалиција директора – министара, који су своје мандате претворили у време у коме су се обогатили и стекли приватне фирме (како тврди један од бивших главних уредника "Вечерњих новости" а касније банкарски стручњак), данас је озбиљна претња опстанку не само Републике Србије већ и СР Југославије. Претња, које ће се тешко овај народ ослободити, јер је постало скоро задивљујуће с колико маште а не презајући ни од чега, они лажу и уништавају све око себе. Њихова властољубивост и страст за неистинама најбоље се изразила у тренуцима рушења "супер деке", Драгослава Аврамовића, у представи одиграној у дворани Савезне скупштине, уз иронију која је премашила сваку врсту безочности и непоштовања чак и онога, што су ти исти људи само неколико дана раније говорили, усвајали и радили. И зато је данас безнадежно и даље писати о бившем гувернеру Народне банке Југославије, њега су Шаиновић, Контић, Зебић и њима слични, иако су га сами и створили, једноставно прегазили, самлели и отерали уз свесрдну подршку "славних" црногорских играча на танкој жици – припадника владајуће странке који су демонстрирали оно што у суштини и јесу: свој кукавичлук, своју подлост, поквареност!

Надајмо се да ће сви ти играчи на ружним политичко – прљавим пољима страсти, једноставно, са својим председником, Слободаном Милошевићем и његовом супругом, ускоро, негде отићи. За Србију и Црну Гору то би било најсрећније решење – нека иду са свим својим парама зараћеним на подвалама и крађи!

Гладни не верују

Међутим, највећа је невоља, што данас у Србији, ни деца више не верују у мирну промену система и власти. Многи, и то озбиљни људи и стручњаци говоре о свом страху о могућности да се у Србији, у Београду, понови све оно што је виђено 1989. у Букурешту!

Уз све тешкоће, ту су и Косово и Метохија!

Истина, један пензионисани полицајац, Драгољуб Татомировић је на бази сопственог искуства написао занимљиву књигу "Шиптари – народ од кога треба учити". И, без обзира што је односе Срба и Шиптара сагледавао кроз призму полицијског инспектора, аутор је малог али значајног дела, врло поучног у овим тешким временима. У својој књизи, пре свега говори о кохезионим односима међу Шиптарима, заједничком циљу, вештини прилагођавања, спремности да се бране своји ставови. Шта, међутим, Срби,

када је реч о Космету данас, показују? Најчешће, неспремност да се упусте у решавање нагомиланих проблема!

А Космет је међутим, данас тема број један у дијалозима многих међународних политичара и представника бројних међународних организација. Космет ће у јулу, посетити чак и Карл Билт, иако му то није обавеза, иако је, као међународни представник задужен за Босну и спровођење споразума из Дејтона у Босни.

Али, Карлу Билту је неко наредио и он ће отпутовати у Приштину. Нашим министрима међутим, чини се, ништа од онога што се тамо догађа није важно, није тренутак због кога би се нашли у Приштини. О Косову и Метохији они, најрађе, ћуте. А Космет, без обзира што у овом тренутку страни преговарачи тврде да, Шиптари немају права на сецесију и да се може говорити само о аутономији Косова и Метохије – они, врло лако и брзо могу да одлете из Југославије. По истом принципу, по коме су "мајчицу Југославију" напустиле и њене бивше републике.

Сценарио раздружења је познат. Најпре се сарађује са бројним међународним организацијама, оне су, у принципу за целовиту Југославију али, када дође тренутак – отцепљење потписују. Познајући такав сценарио, нор-

мално је да упитамо: ко може данас да тврди да се приликом "одласка" и Космет неће послужити истим сценаријом, искуствима и тврдњом да све што раде, чине на бази Устава СФРЈ из 1974?! Ко у Влади Србије, Црне Горе и Југославије данас може да тврди да сутра неће потписати отцепљење Косова и Метохије?

Да ли је то Мирко Марјановић? Можда, Слободан Милошевић, или Радоје Контић?

Наведена господа свакако, а то се тврди на бази досадашњег искуства, овом народу и овој Држави више не могу помоћи. Њихов став је јасан – када народ од њих очекује да се јавно огласе – они ћуте. У најбољем случају организују извесне војне вежбе. Зато није необично да се, као реакција на таква њихова понашања, осокољени председник Демократског савеза Косова Ибрахим Ругова, оглашава речима: "Политичка аутономија у оквиру Србије за косовске Албанце не представља прихватљиво решење, крајњи циљ је био и остао стварање суверене државе". Пошто је то изјавио у интервјуу у немачком недељнику "Шпигл", охрабрен добром вољом сабеседника, Ругова наставља: "Надамо се да ће Запад извршити притисак на Београд, како би тамошње руководство попустило по питању Косова..." А затим, као у некој добро оркестрираној симфонији у Београд стиже и Клаус Кинкел, министар иностраних послова Немачке и заповеда да се на Космет морају вратити албански азиланци – око 170.000 Шиптара међу којима и они са пасошима Албаније.

Шта у тој ситуацији раде српски министри?

Неки од њих, рецимо, промовишу своја "велика" дела из делокруга привредних размишљања, као што је то учинио Мирко Томић, министар координатор у Влади Републике Србије књигом "Мала предузећа – велика шанса". Овај "успешни" привредник, нарочито добар у послу са млађим сином када је реч о незаконитом увозу цигарета и вискија, Србију ускоро види као малу средњевековну државицу са стотину хиљада феуда, који ће "запошљавати" око три милиона становника. Концепт који се апсолутно базира на ситносопственичком капиталу и мешетарењу, па провоцира чак и Зорана Љубисављевића, посланика СПС из Врања да поводом свега каже: "Мирко Марјановић је човек који увек зна да се снађе. Најбоље је то показао као кум Ивана Стамболића, када је био против Слободана Милошевића. Онда је сачекао свој тренутак па сада испада, он је за Милошевића, а ми против њега..."

Мирко - state рачуна колико ће инкасирати од овогодишњег извоза пшенице

На читавој политичкој сцени Србије где се играју тешке игре, поставља се још једно врло значајно питање – хоће ли Слободан Милошевић одговорити на питање партијског руководства СПС и општинског у Косову Пољу у коме годинама траже помоћ јер се, Срби и Црногорци непрекидно, у страху од сопствене сутрашњице, селе у ужу Србију?

Верујемо да хоће, али је потребно још мало времена. Односно, по нашим претпоставкама, а како се и иначе воде политичке игре, одговор народу ће стићи у тренутку када он, својим сео-

бама и страховима, Србију претвори у трочлану уставну јединицу у простор са две аутономне, етнички чисте покрајине и ужу Србију. Ово није никаква политичка фикција. Ово је сутрашњица Републике Србије. Србије, у којој овог тренутка владају бичем и лажним понашањем феудални владоци, људи који познају само сопствену безобзирност, али не и сопствени народ. Све ће се ово одиграти још пре уласка у тај "срећни" 21. век и што каже народ – живи били па виде ли!

Светлана Антић

Хоће ли им се придружити Ругова?

РЕЛИ ДО ПОСЛЕДЊЕГ ВОЗАЧА

Неисправна возила ГСП изазивачи су многих удеса на београдским улицама. Несреће које узрокују аутобуси ГСП-а граниче са бизарним.

Да ли се директор ГСП-а Рајко Пејић потсмева путницима

Судећи по броју удеса које на београдским улицама изазову возила ГСП због своје неисправности, ова возила су постала велика опасност за оне који се у њима возе, а и за оне који се нађу на путу или у близини пута којим пролазе. Дотрајала и неисправна возила која се налазе у возном парку ГСП и која ни технички преглед не могу да прођу, бивају сваког дана пуштена у саобраћај и тако угрожавају безбедност и путника и саобраћаја у Београду. Београђани се данас возе у возилима којима само један точак кочи, управљач заглављује, врата слабо раде, цури нафта по мотору, мотор слабо вуче, ... У Београду више није никакво чудо видети како делови аутобуса опадају, аутобуси се кваре или улеђу у дворишта приватних кућа. Слика поквареног аутобуса, остављеног уз руб улице да чека службу која ће га одвуче до радионице на поправак могла би да се пласира као београдска разгледница. Један од највећих проблема везаних за исправност аутобуса свакако су неисправне кочнице на великом броју возила и само захваљујући срећи још није дошло до трагедије већих сразмера. А у самом колективу, ГСП, сви су изгледа забринутости од директора Главичића који за ова возила тврди да су то "недовољно технички исправна возила која су безбедна за саобраћај". Ова изјава је, сасвим је јасно, сама по себи ноторна глупост јер технички прегледи управо зато и постоје да би се на њима установила исправност во-

зила и на тај начин омогућила безбедност саобраћаја.

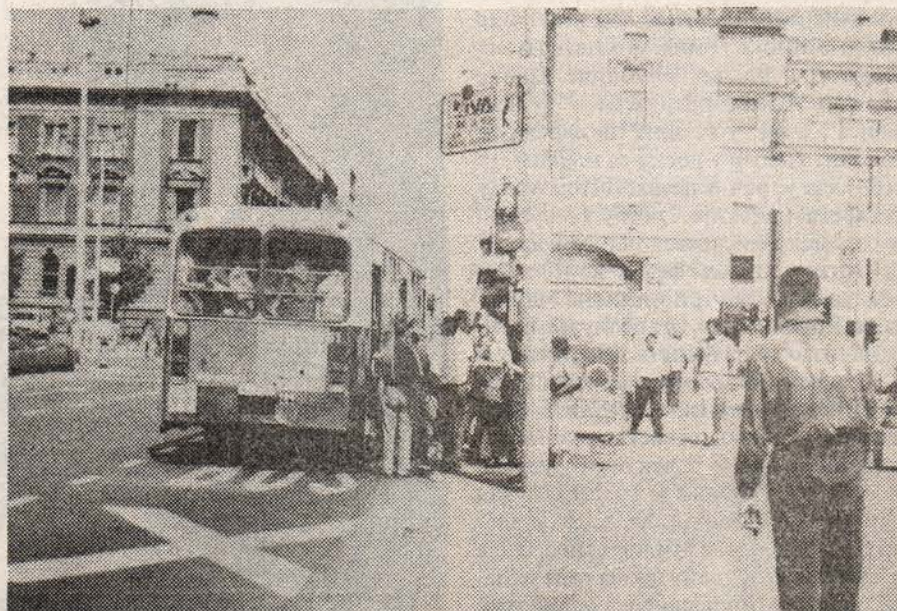
Под благословом градских отаца

За разлику од Главичића, Синдикат возача је ситуацију оценио алармантном и већ три месеца безуспешно апелује на челнике Скупштине града и градоначелника Небојшу Човића да почну са решавањем проблема у овом јавном колективу. Скупштина града је, међутим, остала глува за проблеме запослених у ГСП, а самим тим је изостала и брига градских власти за Београђане чији су интереси везани за јавни превоз овим директно угрожени, а угрожена им је и безбедност у том саобраћају. Небојша Човић је, штавише, чак и одбио понуђене оставке директора ГСП. Тако су под заштитом и благословом Небојше Човића, Главичићу остале одрешене руке да проблеме у колективу решава на свој начин – грубом силом. Главичић је, наиме, појачао притиске на возаче који по цену запослења и егзистенције не смеју да одбију да возе неисправна возила. Ако то ипак ураде, возачи онда бивају кажњавани, а уколико управљају неисправним возилом па им се уз

то још и деси какав удес, онда се сва одговорност за трагедију пребацује на возача који је преузео неисправно возило. Возачи се, дакле, налазе у безизлазној ситуацији. Наредба у погону "Карабурма" по којој су возачи који се искључују из саобраћаја дужни да до гараже возе путнике без обзира на кашњење или подношљив квар само је још један од видова тираније коју спроводе надлежни над запосленима у колективу, правећи ситуацију у саобраћају још ризичнијом.

У чему је рачуница

На Скупштини града, која је о свему била обавештена, а није нашла за сходно да реагује, свакако лежи велика одговорност за удесе који су се десили и који се буду десили, као и за целокупно стање у којем се налази ГСП. Због чега Скупштина града голерише овакво стање у јавном превозу, а директор Главичић не жели да реши проблеме у свом колективу? Обнова дотрајалог возног парка добар је изговор за ненаменску потрошњу средстава. На поправке аутобуса утрошено је више средстава него да су куповани нови, а о корисности поправљања можемо се уверити сваког дана на

"Оставите сваку наду ви који улазите"

PROGLAS

**SINDIKATA
VOZAČA
GSP**

**PROŠLA SU
TRI MESECA
OD OVOG
NAŠEG
UPOZORENJA**

U MEĐUVREMENU

... je u udesima vozila GSP
повредено више од 50 путника.
... су pojačani pritisci на vozače да по
cenu zaposlenja i egzistencije
voze неисправна vozila
... je obelodanjeno да су uložena
огромна средства за kupovinu
novih vozila, ali су nenamenski
potrošena, pa je trenutna
knjigovodstvena vrednost
voznog parka GSP - NULA.

**SVE DOK SE NA OVAKAV NAČIN KRIJE PRAVO STANJE U GSP
VAŠI I NAŠI ŽIVOTI SU U OPASNOSTI**

PUTNICI!

**GSP nema ni jedno vozilo koje može да
prođe ozbiljniji tehnički pregled, а većina
ih је опасна за bezbednost saobraćaja.**

DA LI ZNATE DA...

- u toku veka opadaju teževi
- zbog loših "serija" opadaju fitovi "masovni" и povećanje loših teži putosa u mestima za putovanje
- zbog ugrožene neodgovornosti delova i njihovog lošeg kvaliteta dolazi до oštećenja (na liniji 50 m, nedavno, zbog lošeg kvaliteta delova motora, razbili staklo u parničnim automobilskim vozilima 150 motora)
- vozila prilikom putovanja i kretanja до voza teško vuče, а mnogi nisu ispravni prikolice, pa се ne mogu GSP (kako се je stalo otkriti)
- putnici kao vozači volikova ulaze u kolonije i stajanje а njima opasno да last motora, а тако да vozačima да im tako prođu opasno ako bude ispravno volikove vuče iz saobraćaja

ODGOVORNO TVRIMO

- да ова saobraćajna linija не bi mogla biti teži putosa jer staklo oštećeno i pogledno на stacionarnu liniju (kod "Marševa" linije 73) да same bezbedni putnici на vozila да voze saopretno vozila

UPOZORAVAMO

- да rukovodstvo GSP-a, gospodin Orlendi i Dravović, obaveštavaju putnike o opasnosti saobraćaja i putnika u toku putovanja

ZAHTEVAMO

- od Uprave за bezbednost saobraćaja да reaguje i spreči да се на dopuni naših vozi
nastane, jer je toliko opasno, а obično на postojećem stanju, putnici rešimo

POZIVAMO

- gradonačelnika, gospodina Nebojša Čovića (kao što se stalo да go rukovodstvo GSP-a
obaveštava) да reaguje i zaštiti saobraćajna linija u bezbednost i život putnika

NADAMO SE

- да sama ova upozorenja i apel upućeni на Upravu, а ako се postoje oštećeni на putnici i
dopuni naših vozi tako moći да bude da se vozi - zbog GSP-a i zbog GSP-a

SINDIKAT VOZAČA GSP

казао атест неког од својих добављача резервних делова чиме би оправдао њихов квалитет. Колико је економски неоправдана набавка резервних делова у ГСП, и колико велика је ненаменска потрошња средстава у том колективу јасно је и само из тога што је Град дотирао за ГСП 152 милиона динара за прошлу годину. Толико новца се није издвајало чак ни када су купована нова возила. Упућени тврде да се за овај новац могло купити 300 комплетних градских аутобуса, а сва сума је потрошена само на одржавање возног парка.

Огромна средства су потрошена, а резултати су изостали. Вапаје возача, оних који су у овом предузећу најугроженији, не чује нико, ни Управни одбор ГСП, ни надлежни у Скупштини града. Синдикат возача одштампало је и нови проглас грађанима Београда и тај проглас је залепљен на неким аутобусима. У њему се упозорава: "Све док се на овакав начин крије право стање у гсп ваши и наши животи су угрожени".

Хоће ли челнике Скупштине града опоменути барем удеси који се у последње време дешавају, када то већ ни су могли сами возачи. Хоће ли они коначно увидети да су возила која се користе у јавном превозу толико технички неисправна да доводе у опасност све што возе и све поред чега пролазе.

У три дана три удеса

19. маја је аутобус ГСП са линије 309 провалио у двориште Радомира Савића у Улици Војводе Степе 11. Двоје путника је том приликом лакше повређено, а узрок удеса било је неисправно возило, које је услед пуцања споне јурило без контроле док се није зауставило у овом дворишту. Неколико борова је зауставило аутобус на само 1 м од куће.

21. маја је у раним јутарњим часовима у судару аутобуса ГСП на линији 51 и аутомобила животе изгубило двоје људи, а 16 путника је теже и лакше повређено. Погинули су возач и сувозач из путничког возила, а ти несрећници су проласком кроз црвено светло и изазвали удес. Аутобус се том приликом преврнуо, а у средствима јавног информисања о његовој исправности или неисправности није било говора.

21. маја је у вечерњим сатима аутобус ГСП на линији 403 провалио у двориште пицерије "Почековић". Узрок удеса била је неисправност возила коме су отказали задњи вучни точкови.

Уколико ово није довољно да се освете надлежни, животи Београђана постаће још јефтинији, а у најбољем случају ионако преоптерећени градски саобраћај доживеће потпуни колапс.

Јасминка Јеличић

Проглас грађанима Београда

Београдским улицама. Баш зато што се средства ненаменски троше, Главичић у пословима набавке за ГСП не укључује јавност, а на захтев Синдиката возача да се преиспита пословна политика везана за набавку резервних делова Главичић одговара да је набавка резервних делова пословна тајна. Ради се заправо о томе да ГСП, уместо да купи јефтиније и квалитетније резервне делове, купује делове који су лошији, а скупљи, али директори приликом таквих набавки узимају чак и

до 10% од вредности уговора. У циљу оваквог пословања ГСП је отказао пословну сарадњу фирми "SteCo", упркос томе што су резервни делови које је ГСП-у достављала ова фирма квалитетнији и јефтинији од оних које сада набавља ГСП. Фирма "SteCo" учествује у уградњи делова за највеће домаће произвођаче возила, мотора, трактора, за италијански "Piaggio" (Пјађо), мађарску "Рабу", а поседује и атест Института Машинског факултета. Насупрот томе Главичић никада није јавно по-

ПЉАЧКАШКА БЛОК-ТАРИФА ВЛАДЕ СРБИЈЕ И ЕПС-а

Само у земљи коју воде људи без морала могу се догађати овакве прљаве работе попут увођења блок-тарифе, којом су од српске Владе и Електропривреде кажњени најсиромашнији. Потпредседник Владе Србије, Светозар Крстић потписивањем уредбе о блок тарифи прекршио је Устав.

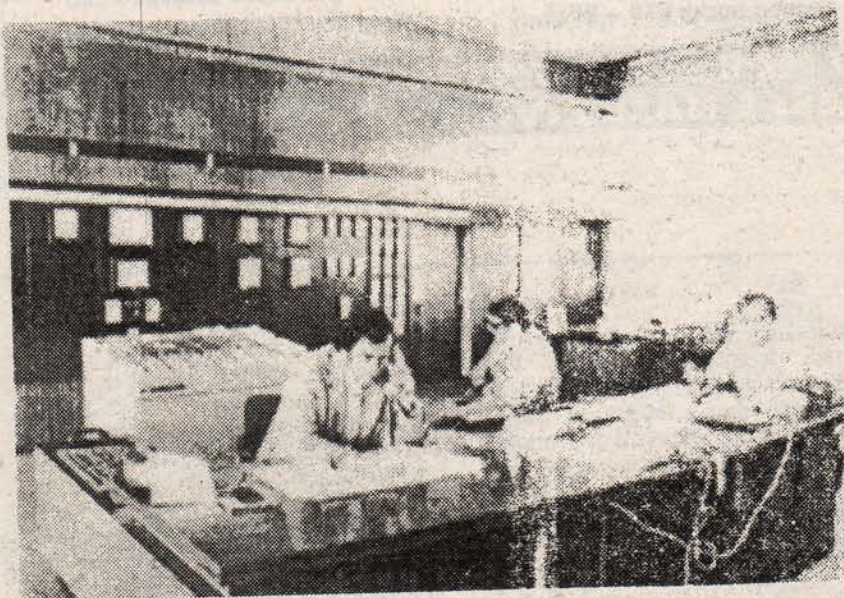
Драган Костић
– Републички
министар
енергетике

Грађани Србије су на крајње безочан и криминалан начин "заслугом" Марјановићеве владе и њеног потпредседника Светозара Крстића, пристиглим, скорашњим рачунима за струју на основу апсурдне блок-тарифе драстично опљачкани.

Цене за утрошак струје су због нерационалног и монополског пословања у Електропривреди Србије (ЕПС) и Електродистрибуцији, по тврђењима стручњака – превисоке. А због нечовечне блок-тарифе, неколико стотина хиљада породица у Србији доведено је у безизлазну ситуацију, јер нису у могућности да плате пристигле рачуне, који, по неколико пута превазилазе износ њихових плата или пензија. Тако нешто може се догодити само у једној осведочено неправној држави, јединој у Европи, која, поред Турске, има уведено незакониту блок-тарифу. Овде је битно напоменути да, влада Црне Горе није увела скандалозну блок-тарифу, код њих се за потрошени киловат плаћа много мања цена, а за разлику од Србије пензије њиховим грађанима не стижу закинуте са кашњењем од по неколико месеци. Међутим, у Србији траже да се превисоки рачуни за струју, с претњом казних камата, измире у року од осам дана.

Остаје отворено питање како су се дрзнули представници српске владе да спроведу у живот овако присилно-кажњеничку меру наплаћујући за исти производ – струју, две различите цене, при којој су, они, у старим становама и на вишим спратовима, без могућности даљинског грејања, у потпуно подређеном положају. За те уведене домаће санкције од стране Марјановићеве владе нико није одговоран. Једино правично решење у овом случају било би јединствена цена струје за све потрошаче, чиме би се избегла тотална неједнакост становника, који су овим подељени на два грађанска реда, од којих је први привилегован, са погодностима даљинског грејања, плаћајући минорне износе у односу на оне остале несрећнике који подлежу блок-тарифи. Уствари, грађани који имају даљинско грејање могу струју,

уз догревање, да троше колико хоће, без икакве контроле и високе цене али, зато они који су принуђени да за све потребе користе једино електричну енергију дискриминационим чином ЕПС-а са уведенком блок-тарифом, почињу да бивају сурово кажњавани већ после потрошених првих 1.000 kw. За те исте, након потрошених 2.000 kw, што је нормалан просек за загревање три просторије као и осталих потреба заједно са порезима и осталим таксама, цена по блок-тарифи рачуна се у петоструком износу! Она износи и по неколико хиљада динара, који се не могу у садашњем времену скромних плата и малих, нередовних пензија, ни измирити у назначеном року. Тако долазимо до апсурдне грађанске неједнакости.

Господари мрака – диспечерски центар ЕПС-а

Међутим, они који су донели или подржали те мере нису њима угрожени. То су имућни предузетници који су се преко ноћи обогатили, а поједини имају чак и своја приватна предузећа. Да ли је потпредседник владе Србије, Светозар Крстић, од своје плате могао да дође у власништво предузећа, којим се и јавно хвалио, остаје отворено питање. А господин Крстић је започео своје ратничке игре са струјом, односно блок-тарифом, угрожавајући опстанак стотина хиљада породица.

Друштво без одговорности

Због увођења блок-тарифе, нова хроника коју исписује наша ружна стварност могла би имати симболичан назив "Друштво без одговорности". Живимо, заправо таворимо, од данас до сутра, захваљујући овим нерационалним, испостављеним рачунима као на заљуљаном пијаном броду, који може лако потонути, између силних еуфоричних обећања властодржаца да би се опет све то брзо претворило у депресивно безнађе, симболисаним временом неокомунистичких прогона, прећуткивања у штампи, забрана и мрака. Тај принудни мрак режиран од моћника из ЕПС-а и Електродистрибуције, уз припомоћ и сагласност српске владе, најбоље илустрирају многи протестни наслови у штампи, на које се они уопште не осврћу, па ћемо их од оних стотинак из наше документације, неколицину, карактеристичних, овде, ради указивања на велико зло, навести:

Струја гресе Србију...

Блок-тарифа ће уништити здравље и казнити људе који се греју на струју – пензионере, раднике и сиротињу...

Како да платимо рачуне за струју?

Велика пљачка: потпредседник владе Србије Светозар Крстић потписао уредбу о блок-тарифи и прекршио устав...

Електропривреда блок-тарифом пљачка – уместо 240 милиона добили су 1,5 милијарду за ремонт...

Блок-тарифа не би опстала ни 15 минута у некој озбиљнијој земљи, њено увођење је очигледна манипулација на релацији ЕПС-држава-влада

Народ захтева – јединствене цене киловата!

Поред режираног грађанског рата, који је однео на стотине хиљада живота а још више оставио тешких инвалида у ужасно страдалништво избеглица из српских Крајина, највећи број наших грађана у скорашње време с прећутном дозволом власти био је опљачкан и доведен до крајње беде од

ЕПС харачлије

– Дали ће опљачкани потрошачи бити бржи од казних камата?

разних профитера, државних и приватних банкара, корупционара на високим положајима као и бескрупулозних моћника попут садашње гарнитуре из ЕПС-а и електродистрибуције. Они би радије извозили струју и јучерашњим усташко-муслиманским кољачима него ли омогућили да се огреје народ у Србији, којем су, по свом ћефу, у зимским месецима, по највећим хладноћама, смањивали или потпуно искључивали електричну енергију. Било их је баш брига што су се скупи апарати при тим њиховим вандализмима кварили (а оправке су прескупе!), што су се деца и старији разбољевали (а нестаница лекова је евидентна), што су тиме угрожавали солсвена скупа постројења за чији ремонт су потребне године и много новца. Свесни свог монополистичког положаја за све пропусте било их је баш брига, јер у овом друштву без одговорности, сав њихов нехат као и последице биће плаћене криминалним отимањем и последњег динара из џепа потрошача, којег не штити ни закон ни Устав. А свуда у свету где је заживела правна држава, градски и републички функционери одговарали би пред надлежним судовима поводом начињене материјалне штете грађанима због изненадних рестрикција, превисоких рачуна за струју, као и увођење блок-тарифе. Познато је да се рестрикције спроводе само у случају великих елементарних непогода, што се није десило у Србији.

Недомаћинско пословање ЕПС-а и Електродистрибуције

Најстравичније је што се ЕПС и Електродистрибуција, поред многих опомињућих написа у штампи, посвећених њиховом недوماћинском и монополском понашању и пословању, уопште не осврћу на жалбе угрожених грађана. Уместо, после толиких намета да ЕПС домаћински послује, он продајући годишње око 30 милијарди киловат часова, са запослених преко

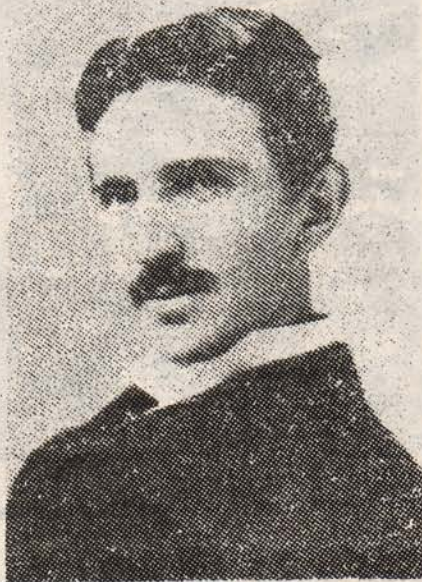
60.000 радника има веома лошу продуктивност. То није за чуђење, с обзиром да је ЕПС после много лажних кукумавчења успео да добије силне паре за ремонт, које није наменски трошио. Уместо да ЕПС оправља, његовом кривицом честим рестрикцијама, покварена постројења, пожurio је да тај новац потроши на повећање плата и нове станове, као и свечано обележавајући у Сава Центру пола века свог постојања (на нашу несрећу!), са много чашавања, и скупоценом, репрезентативном монографијом. Затим, ти исти моћници су озаконили, оно што попут блок-тарифе нигде нема на земаљској кугли: радници ЕПС-а и Електродистрибуције годину дана пред пензионисање примају пуни лични доходак а налазе се на одмору? То значи да је ЕПС толико богат да се за једно исто радно место исплаћују два годишња дохотка! Да не помињемо ЕПС-ове многе повластице, нарочито у вези попушта или неплаћања утрошене електричне енергије. Затим, моћници из ЕПС-а, користећи монополски положај, издејствовали су највеће плате, тако да просечне, према њиховим извештајима износе 968 динара. То значи да су њихове просечне плате веће од истих у земљи за 77,29 одсто, а у привреди за 89,44 одсто! На тај начин уз прописане кабахијске доприносе и порезе, најсиромашнији грађани Србије приморани су да финансирају најбогатије, што је својеврстан апсурд који тражи хитно испитивање пред Законом и кажњавање (не)одговорних.

Из Југословенског савета за заштиту потрошача, др Милан Ђурић, с правом, износи чињеничку констатацију да је "увођење блок-тарифе за струју класична пљачка" и да се ЕПС и даље "служи преварама и подвалама" неистинито тврдећи да би се и без тих намета "наш енергетски систем распао". Имајући привилегован, монополистички положај, руководиоци ЕПС-а и Електродистрибуције, на крајње неодговорно окривљују грађа-

не што троше више струје, уместо да их попут осталог цивилизованог света управо за то награђују и снижавају цену коштања. Тако, дрзнувши се да онима који немају друге енергетске изворе и могућности да за исту робу наплаћују и пет пута скупље, ЕПС се претворио у типичног пљачкаша. Остаје и даље отворено питање: где има на свету да један исти киловат има различиту цену? Да код једних домаћинстава кошта, рецимо, динар, а код осталих захваћених неправедном блок-тарифом, читавих – пет динара! Шта би се десило да килограм хлеба истог квалитета код једног продавца кошта два динара а код другог – десет! На све овде видљиве шпекулације, електроенергетска и тржишна инспекција, уопште не реагује, што доказује да живимо у друштву без одговорности.

Племенисти Тесла казнио би и пљачкаше из владе и ЕПС-а

Да којим случајем васкрсне српски генијални проналазач Никола Тесла, који је творац садашњих принципа електричне снаге и електрификације, због чега му је славно име међу 50 најзаслужнијих великана САД уклесано у вашингтонском "Холу славе", уверени смо да би, као хуман човек, најпре, упутио протест поводом дивљања "новог светског поретка" као и нашим крајње нечовечним властодршцима, посебно због сталних поскупљења струје. Тесла би се згрозио над нечовештвом моћника из ЕПС-а и Електродистрибуције, јер је у својим говорима увек истицао да његови проналазачи, који су препородили човечанство "морају служити заједници за олакшање и улешавање живота, а не појединцима за стицање богатства". Он је био уверен да у будућем новом поретку "неће бити експлоатације слабих од стране јаких, добрих од злих" да више сиромашни неће бити "понижавани од силовитости богатих", као што је на жалост случај у земљи Србији данас. Наш велики земљак био је уверен да тај нови свет "неће бити свет погажених и унижених, него свет слободних људи и народа, једнаких у достојанству и поштовању човека." А шта су насупрот Теслиних визионарских речи, учиниле садашње неокомунистичке аге и бегови над сопственим, опљачканим народом, немогуће високим рачунима за струју које ни писац овог текста, после четири деценије стваралачког рада, није у могућности да први пут у животу на време измири (чак ни уз помоћ бонова који су ЕПС-у и Електродистрибуцији омогућени да не плаћају доприносе за пензије), свакоме иоле разумном је јасно. То све што се ових дана дешава са струјном блок-тарифом може се назвати дивљањем нецивилизованих моћника из

Никола Тесла

– "Моји проналазачи не смеју служити појединцима за стицање богатства"

ЕПС-а и Електродистрибуције док највећу кривицу за све наведене пропусте сноси српска влада на челу са Мирком Марјановићем и потпредседником исте, Светозарем Крстићем, који је прокламовао ту драконску уредбу. Његов потпис Уредбе о увођењу блок-тарифе довео је стотине хиљада породица у Србији до немогућности даљег основног егзистенцијалног опстанка. Због таквих неодговорних властодржаца из врха државне управе, као и поступака генералног директора ЕПС-а Душана Јовановића и његовог заменика Богдана Ђурђевића, који су током протекле две зиме смрзнутим и оболелим грађанима због сталних рестрикција као и увођења апсурдне блок-тарифе, преко државне телевизије причали "оперисани од стида" свакојаке глупости, требало би подхитно испред њихових средишта уклонити часне бисте српских великана Николе Тесле и професора Ђорђа Станојевића.

И поред више протеста на ову тему, објављених у разним листовима као и изјава еминентних стручњака, захваљујући својим монополистичким привилегијама моћници из ЕПС-а и Електродистрибуције, који су допустили да толико времена "Струја тресе Србију", нису од надлежних позвани на одговорност. Чини се, као да српски властодршци, поред националне, политичке и социјалне катастрофе, овим желе после тоталног уништења тзв. средње класе, да нас и поред толико аргументованих и оправданих протеста до краја униште, незаконитом блок-тарифом. А то се све дешава у земљи Србији, надалеко познатој у свету по енергетском богатству. Србија је увек имала довољно струје, чак и за извоз. Чак је током

протеклих деценија великодушно опраштала огромна дуговања за електричну енергију другим републикама као и покрајини Косову и Метохији. Да ли због свог ранијег нехата и бахатости "богови" из ЕПС-а сада то путем блок-тарифе и осталих дажбина треба да наплаћују преко грбаче најугроженијих становника, радника и пензионера, остављамо њиховој савести. Јер, коме због тог зла пензионери и могу да се пожале. А чека их најстрашнија казна савремене цивилизације да им се струја насилно искључи, ако на време не измире пристигле високе рачуне. Међутим, то није сметало министру Радуловићу да се мало поигра с народом дајући "обећања – лудом радовања" да ће се пружити могућност угроженим пензионерима да високе цене струје измире у три рате. Наводно, та изјава је већ сутрадан оспорена од стране државних медија. У ствари, то је народу свеједно, јер он није уопште у могућности да ни за неколико месеци, поред осталих високих животних трошкова, нађе толику своту за измирење обавезе по блок-тарифи.

Остаје отворено питање како данас платити високе рачуне за струју, поред многих незаконитих, експлоататорских такси или намета којих нигде нема на свету, осим на чеку послатом од стране Електродистрибуције: за електрично бројило, за телевизор, за "инсталисану снагу", доприносе за руднике и железнице, за потребе инвестиција и ремонта у Електропривреди Србије, итд. О свакој тој неразумној пореској одредби могла би се написати расправа у вези са неразумним наметима најсиромашнијим, али шта то вреди када су неокомунисти увек у праву. Народна пословица тачно каже да "сит гладном никад не верује", па тако поступају и господа министри Марјановићеве владе, која се дрзнула да преко свог потпредседника, Светозара Крстића, уведе фамозну блок-тарифу. Такви сигурно станују у новим, комфорним палатама са најјефтинијим грејањем преко топлана, па и не могу разумети какве су невоље снашле остале житеље Србије, који немају повлашћене изворе електричне енергије. За њих и данас важи она сјајна анегдота о француској краљици Марији Антоанети, која је слушајући огорчене протесте свог народа испред двора, упитала дворјане: "Зашто се они буне?" "Величанство, то је зато што немају хлеба" – гласио је одговор, а онда је краљица сасвим озбиљно упитала: "Па, што онда не једу колаче?" Зна се како је на гилотини завршила та наивна француска краљица, само се питамо какву ће судбину дочекати они, који српској сиротињи, одређују драконске намете попут струјне блок-тарифе.

Коста Димитријевић

Нешто мало пре почетка рата, данашњи министар за информисање, Александар Тијанић тада још сиромашнији новинар него данас, у организацији ЈУТЕЛ-а (не ЈУЛ-а), водио је емисију која је снимана и емитована из Сарајева. Смењивали су се гости из света политике тадашње Југославије, а мени је у изузетно јасном (ко зна зашто?) сећању остала она у којој су гостовали Вук Драшковић и његов пријатељ Стипе Месић. Пошто је

Драшковић ева беседа о светлој будућности која очекује Србију када он дође на власт претила да пробије термин емисије, савесни (сиромашни) водитељ га је прекинуо у тренутку када је дубоко удахнуо, да би ухватио што бољи залет за описивање благостања у Србији, чији је он председник, (пошто ће очас да сме ни Милошевића).

Александар Тијанић је тада, до словце, изговорио: "Извините господине Драшковићу, али мислим да ни ви, ни Милошевић нисте будућност Србије".

Сада знамо на кога је Тијанић мислио.

Пошто је и сам постао министар, Александар Тијанић изјављује да ситуација мора бити озбиљна када су посегнули за њим, једним обичним и сиромашним новинаром који не припада ни једној партији. Да не би било никакве забуне: Александар Тијанић није (нити је био а још мање ће бити) сарадник "Велике Србије". Још увек је само директор и главни и одговорни уредник Телевизије Браћа Карић са платом од бар 300 динара. Што се тиче онога да не припада ни једној партији, та изјава је натерала зле језике да тврде како се ЈУЛ састоји од 23 партије и једног Тијанића.

"Дневни телеграф" (29.V) о фудбалској утакмици у Плаву извештава под

великим насловом "Специјалци ту-кли само муслимане".

Ето колико је Црна Гора заостала; оно што је у сличним ситуацијама чак и у једном Техерану сасвим нормално, овде је одмах-скандал!

Један добро обавештени иностран новинар куне ми се да је Ворен Кристофер добио напад беса када је чуо да је уважени академик Душан Каназир

постао његов колега, тј. такође министар. На моје чуђење и неразумевање, само се загонетно насмешио и рекао ми:

– Упореди им фотографије.

Не разумете? Ни ја!

Председник Сената Румуније, Оливије Герман, изјавио је да председник Румуније Јон Илијеску има право да се још једном кандидује за председника ове тако традиционално пријатељске и православне земље. На конференцији за штампу критиковао је сва тумачења Устава Румуније по којима, наводно, председник Илијеску нема право да се кандидује на председничким изборима крајем године. ("Политика", 29.V).

У Србији оваквих проблема неће бити. Устав је ту сасвим прецизан и тврди да свако може бити два мандата председник. Што се тиче штампарске грешке која се у Уставу поткрала, ни ту неће бити проблема: Скупштина ће изгласати да се заиста поткрала штампарска грешка. Наиме, требало је да гласи **БАР ДВА МАНДАТА!** Ако баш затреба, Ратко Марковић, хронични уставописац, као доказ поднеће оригинални рукопис Устава.

Кажу да је Љубиша Ристић, када је чуо да Ролингстонсима није ни на крај памети да "за најкасније месец дана" дођу у Београд и сниме неколико спо-

това за ТВ Палму, запео да по сваку цену доведе оркестар Глена Милера, Луја Армстронга или бар Едит Пјаф. Концерт би се одржао под именом "Вампири вампирима".

Како сазнајемо из "Политике", Ку Мингкин добио је доживотну робију!

То је онај Кинез који је службени телефон користио за "вруће" разговоре са шармантним гласовима у иностранству. Том приликом је направио рачун од 51.600 јуана, тј. 6.145 долара (курс израчунајте сами).

Доживотна!

Добро упућени тврде да би један овдашњи главни и одговорни уредник, да којим случајем уређује "Кинеску реч" уместо неке друге, овдашње, у Кини већ давно био – стрељан!

Читам у "Српској речи" Александра Чотрића:

"Отац, мајка, ујак...

Не знамо шта он још чека".

Само нек' је њему Вук жив и здрав!
Док је њега неће тај бити сироче.

Зоран Ђинђић, пошто је сам себи одсекао реп и извадио минђушу, ликвидирао је Мићуновића, одрекао се Караџића, преварио Коштуницу,

нема пошка на коме не сачекује Шешеља, Милошевић му је стално на нишану...

Међу нама речено, бојим се да ће и тај завршити у Хагу. Као масовни оцеубица!

Знате ли како изгледају евнуси који се шепуре по куплерају?

Не знате?

Е, онда нисте били у прилици да видите како посланици СПО-а бране деда Аврама у Савезној Скупштини!

Руку на срце—много компликују! Двадесет и седам изборних јединица у Србији! Зар им није било једноставније да од целе Србије (без обзира колика ће бити у време избора!) направе само једну једину изборну јединицу, с тим што би право гласа имали само чланови СПС-а, ЈУЛ-а и Нове демократије ако до избора прибави чланове.

Избори би били много јефтинији, гужве на бирачким местима мање,

гласови би се час после избројали, градови не би били облепљени ружним плакатима опозиције...

Једино што би сумње у крају гласова остале исте. Без тога они не могу.

Чини ми се да сам схватио разлику:

У диктаторским режимима, поред осталих, затвори и луднице пуни су поштених, недужних и нормалних људи. У демократским режимима ти људи се сасвим слободно крећу улицама. Поред осталих.

Слушајући ЈУЛ примећујем да је са добрим идејама као и са парам: Увек их имају погрешни људи!

Београдом колају свакојаке лажни. Најновија је да је Вицан Вицановић, нека врста "дворског фотографа", почео да студира латински језик. Хоће, тврде лажови, да "Ноћ и дан" преведе на латински, једини језик, уз хрватски и "бошњачки", на коме се ова књига још није појавила. Заиста, зашто би то старим Латинима било ускраћено?

Знаменити забављач, Ђорђе Балашевић, намеравао је да у Марибору приреди свој сопствени наступ под

именом "Концерт за Загреб". Међутим, ништа од тога!

Не, није га забранио Грин пис (и мени је то била прва помисао) већ Младаж ХДЗ-а (Туђмајугенд). Спречила је продају карата по Загребу обрађујући да Загребчани и даље масовно пате од шуљева, те да би им забављачево додворавање ипак било исувише болно.

Истина или не, најзад један потез који није уперен против Срба!

Купујем на Теразијама "Освете", лист Савеза комуниста—покрета за Југославију". Из заглавља видим да се ради о другом броју, другој години, месецу марту 1996. године.

— Је ли ово последњи број? — питам колпортера.

— Из твојих уста у Божје уши! — кликће ми он кроз прозорче киоска.

Покушавам да будем јаснији:

— Је ли ово најновији број?

— Ма какви! — церака се. — Већ три месеца ми виси ту у излогу. Видим са ким имам посла и дижем руке оддаљег распитивања. Како бих да обрадујем неке пријатеље, кажем:

— Дај ми три примерка.

Гледа ме као да сам пао с Марса, а онда стаде да се смеје као да је он пао с Марса:

— Човече! Јеси ли ти читав? Шта ти мислиш, колики им је тираж? Узимам тај једини примерак, ко зна коме испред носа. Сада ме гризе савест па стављам до знања:

Ако неко тражи "Освете" — код мене су!

Милан Божић, контролор Вука Драшковича, или саветник, шта ли, не знам тачно, хвали Црну Гору ("Српска реч", бр. 149):

"Приватизација је — поштено или не, то ништа не мења ствари — тамо већ обављена..."

"...поштено или не, то ништа не мења ствари..."

Ако нешто не мења ствари онда је то "нешто" неважно, а ако је неважно да ли је приватизација обављена поштено или непоштено, онда се долази до сазнања да дрека коју СПО диже око черупања државне имовине није због тога што су тамо поштењачине, већ стога што неко други уместо СПО-а врши пљачку.

Срећом, сада је и Ђинђић додељен Вуку, па ће све бити ПОШТЕНО!

Албанци су у Албанији изашли на изборе. На Косову то не чине. Да ли то значи да се теже сналазе на туђем терену?

Полиција је претукла Албанце који су опозиција режиму.

По ћутању "међународне заједнице" види се да ова вест није са Косова већ из Албаније.

ГЛАМОЧАНИН И ЊЕГОВА ЈАГЊЕЋА БРИГАДА КОРИСТЕ САВЕЗНУ СКУПШТИНУ КАО КАФАНУ. ЈЕДУ И ПИЈУ, А НЕ ПЛАЋАЈУ

ПОСЛАНИЦИ САВЕЗНОГ РЕСТОРАНА

У само три јуриша на ресторан Савезне скупштине, јагњећа бригада под командом Јована Гламочанина нанела огромне губитке кухињи. Рачуни који су бирократском грешком стигли у Француску 31, откривају праве размере окршаја

Јова Гламочанин
– Продао веру за доручак, ручак и вечеру

Већ дуже времена на адресу Српске радикалне странке, у Француској 31, стижу рачуни смешне садржине. Шаље их Служба за заједничке послове Савезне скупштине, а ради се о заосталим рачунима који нису плаћени у ресторану поменуте институције. Само, има један мали проблем! Стигли су на погрешну адресу!

Хвала бирократији

Оно, јесте да су адресирани на Српску радикалну странку, али онај који је опомену упаковао у коверат, није се потрудио да прочита наставак у другом реду заглавља. Да јесте, видео би да је опомена упућена отпадницима Јове Гламочанина, који су на пуно име странке коју су преварили, додали "Никола Пашић", и да им је адреса негде на Тргу Николе Пашића (вероватно у парку, пошто број није назначен). Овако, захваљујући једној, за ове просторе типичној бирократској грешци, читаоцима "Велике Србије" можемо предочити конкретан "извештај" о кафанским активностима

дотичних узурпатора Пашићевог имена и дела. Прецизније, о кафанским активностима на савезном нивоу. Како се из приложеног види, није само Никола Пашић тај који се окреће у гробу, и Милутин Алексић, директор Службе за заједничке послове Савезних органа нема мира због злоупотреба Гламочанинових изелица. Јело се, пило се, али се није платило. Ваљда су им биле масне руке, па се нису ухватили за новчанике.

Окршај са холестеролом

Јагњећа бригада под командом Јове Гламочанина потрошила је укупно, у три напада на ресторан Савезне скупштине, 936 динара, што се неупућеном може учинити релативно мало, с обзиром на број ратника који су учествовали у јуришу на мрски им холестерол. Треба знати да су цене у скупштинском ресторану тек недавно повећане, а да су нарочито у време када је комесар Гламочанин извео препад биле изузетно ниске. Тако да им није било довољно што су све наручено добијали по пет-шест пута нижим ценама од оних у просечним београдским ресторанима, него су и такве ситнице одцена пребацивали на рачун који је требало да плати неко трећи. Вероватно оно што Гламочанинови истребљивачи јагњетине подразумевају под именом "странка". Или их УДБА није обавестила да више нису на платном списку, пошто су обавили задатак. Ту долазимо до још једне битне чињенице коју откривају залутали рачуни.

Јагњетина као мотив

Овакав скупштински наступ објашњава да су утамањивачи јагњетине имали још по неки мотив када су издали Српску радикалну странку и поверење бирача које их је довело у Савезну скупштину, али не за говорницу, где је требало. Дакле, не ради се

само о полицијском налогу који су ови доушници извршили без поговора када су основали некакав свој "посланички клуб". Постоји још нешто веома важно. Наиме, у Српској радикалној странци једноставно није могуће да се крка, а да то плаћа Странка. Не зато што је то забрањено, него што је, једноставно, такав морални склоп чланства и посланика Српске радикалне странке. Зато се и боримо против комуниста, чије су пролетерске и остале јагњеће бригаде опустошиле све што је српско. Према томе, Гламочанин и његови истребљивачи мора да су били на сто мука док су прикривали свој прави карактер и апетит.

СТИЖУ КАМАТЕ

У допису који прати неплаћене рачуне, надлежна служба обећала је овим корисницима савезних повластица да ће им, уколико не плате, откапати услуге и своја потраживања наплатити судским путем. Међутим, јагњећа бригада Јове Гламочанина, све и да плати оно што је дужна (ресторану, не и народу), опет ће бити на добитку. Јер, 936 динара дуга из прошле године, сигурно да вреди мање у мају ове године, када им је опомена послата.

Што се тиче свих осталих дугова изелица типа Гламочанина, који стигну на адресу Српске радикалне странке, "Велика Србија" се обавезује да ће на време обавестити и своје читаоце и "посланике" савезног ресторана. Наравно, овим последњим, обрачунаћемо и камату коју су остали дужни, не само у кафани.

Кад се све сабере, треба рећи да су Гламочанинови гурмани комунисте задужили вишеструко. Обогаћили су и њихову изеличку хијерархију. С обзиром колико их је мало, ипак је претерано да се прогласе "јагњећом бригадом". Остају само – атентатори на јагњетину.

Огњен Михајловић

ЈУДСКЕ ПАНИКЕ

Necrofilia domestica или зашто домаћи комунисти обожавају леш са Дедиња

Ових је дана страховиту пометњу и панику међу строго лево оријентисаним партијама и покретима изазвала једна изјава председника Хрватске. Да одмах на почетку разјаснимо о чему се ради. Није Туђман изјавио да ће из Хрватске протерати и оно мало преосталих Срба. Или да ће војно интервенисати у Барањи. Та их изјава и не би потресла. Они су интернационалисти и нимало их се не тиче патња нације. Њихове поготово. Што си безобзирнији према својима то си већи интернационалиста. Ако још твој народ пати и гине и бива буквално уништаван а ти се не обазиреш на то, већи си левичар, то цене у свету. Непријатељи твог народа поготово. Није, дакле, Туђман ништа слично рекао. Односно, ако је и рекао ови би остали мртви-хладни. Као онда кад изгину, пропаде и пострада народ Западне Славоније. Или онда кад изгинуше и у збегове кренуше Личани, Крајишници, Далматинци, Срби из РСК. Па, побогу, они су левичари. И интернационалисти. Њих може ганути што тамилски тигрови војно пропадоше, или што паде Цафна или нечији град у нечијој земљи у неком крајку света. Ово овде их се не тиче. Или барем не све. Оно што их се тиче и што их је жестоко узнемирило више спада у домен колекционарства. И хобија. Одлучио Фрањо да направи колекцију свих Хрвата који су нешто учинили за Хрватску. Довести Павлића, а Мачек и Артуковић су му већ ту. Ту је и Старчевић. Фали му још Тито. Кад их све скупи поређаће их вероватно у стаклене витрине, онако као лептире и остале кукце. И гмазове. Па да их показује

и приказује кад му дођу гости из белог света. Јесте да је перверзно, али кад човек воли... *Necrofilia croatica*, што би се рекло. А ови наши леваци надали дреку и кукњаву: "Не дамо Тита! Тито је наш, он је овде живео и радио. Има овде и да остане. И тачка." Можда су донекле и у праву. Са њихове тачке гледишта. Без оне грађевине и оног гроба они би били обезглављени. Дезоријентисани начисто. Кома да иду на поклоњење, коме да испричају шта су све постигли. А постигли су много. И у Дејтону и пре и после Дејтона. И још постижу. На Космету почело ономад постизање њихових зацртаних циљева и остваривање њихових и његових идеја. Затим ће доћи Рашка, па редом, онако како је он замислио и скицирао још давних дана. И зато не дају Тита. Они су његови, он је њихов. Чијим ће путем ићи, ако Туђман овога однесе? Како би звучало оно "Ми ти се кунемо да са твога пута не скренемо", а он у витрини закачен чиодама за подлогу. Са све маршалском униформом. И троструким орденем народног хероја. Не дају они Тита и тачка. Они га воле. *Necrofilia domestica*. Шта да се ради. Има, ето, и код нас настраних и поремећених. Уосталом, има то и добрих страна. Што ови наши буду више дизали дреку њему ће цена само расти. А после га можемо утралити Туђману за Превлаку и Конавле. Кад је Слободана већ прешао у Дејтону за те исте територије па после рекао "Нема преговора јер дубровачко залеђе не припада вама већ Босни", сад да тај простор узмемо за овај, њему толико драг сувенир. Али, овога пута памет у главу! И ништа на поверење. Сад лепо извршити

Јосип нерадник

размену на лицу места. Трак Тито-трак Конавли. И то цели. И без врдања. Размену извршити у присуству великодостојника белосветских.

Или, ако овај наш посао пропадне из било ког разлога, а и наша претходна идеја да га свака нова држава добије на тачно 16 година, а комунисти из ових држава се не договоре о редоследу чувања нека га онда лепо поделе на 5 делова па да свако добије по део. Сви осим Словеније. Она је још 80-их добила ногу. И то јој је доста. Остали нек се споразумеју шта коме припада. Све ми се чини да знам шта би српски комунисти добили у тој подели. Шта би им запало. Али, Боже мој. И то би био део њиховог свеца. Светог Јосипа Радника. Па да то лепо ставе у витрину. И да му се клањају. Онако, пред њихове конгресе и пред њихове празнике. Интернационалне.

Било како било, оно ругло треба уклонити са Дедиња. Да не загађује онако лепо брдо. Треба, додуше, ондаде уклонити још што-шта, али њега првенствено.

Момир Марковић

Свака птица своје јату – када ће Брозови посмртни остатци бити пренети у Хрватску?

ЧЕТНИЦИ НА ТРЕСИБАБИ

Педесетогодишњица зверског убиства Драже Михаиловића обележена на Тресибаби, постројавањем четничког одреда "Стара Србија", под командом војводе Бранислава Вакића

Војвода Бранислав Вакић и четнички капетан Зоран Марковић на обележавању годишњице почетка Трећег српског устанка

Четници на четничкој Тресибаби

Поводом дизања Трећег Српског Устанка под командом и руководством Генерала Драже Драгољуба Михаиловића, педесетпетогодишњи-

цу су свечано обележили припадници четничког Одрода "Стара Србија", под руководством и командом четничког војводе Бранислава Вакића. Четници

су се окупили на планини Тресибаба, која се налази на путу Сврљиг – Књажевац.

Свечаности су присуствовали четници из Зајечара, Неготина, Књажевца, Ниша, као и других околних места, где је најбољим борцима овог рата, као и заслужнима за развој комитског покрета у Србији, војвода Вакић уручио пригодне захвалнице и књиге о развоју свеукупног четничког покрета у Србији и Македонији.

Тринаести мај је дан српске историје и српског отпора према свему ономе што није српско и што је уништавало српство од 1941. године до сада, када је генерал Дража изашао са српским четницима на Равну Гору, село Ба, одакле је вођен отпор у свим српским земљама, против оних који су српство вековима истребљивали и протеривали. Иако педесетогодишња комунистичка диктатура и терор још трају, припадници четничког Одрода "Стара Србија", под командом четничког војводе Бранислава Вакића из Ниша, тај дан су прославили свечарски на планини Тресибаба, близу Хајдучке чесме, где су се на Ђурђевдан окупљали хајдуци и српске комите.

Претходних дана падала је киша. Тај дан је освануо са плаветнилом и разиграним суњем које је просто мамило четнике на окупљање, посебно када се зна шта је режим Слободана Милошевића потписао у Дејтону, када вековни српски непријатељи, петоволонашки дижу главе, нападају српску нејач, угрожавају прадедовске српске земље: Космет, Стари Рас, Семберију и Војводину...

Одред је на пропланку планине постројио четнички капетан Зоран Марковић, који је предао рапорт војводи Браниславу Вакићу, да би се после уобичајених српских и четничких поздрава обратио борцима овим речима: "Браћо, Срби браћо, четници. Помаже Бог!

Мале су било које речи хвале, којима би се могла изразити захвалност за ваше јуначко и патриотско дело испуњено у досадашњем одбрамбеном рату српског народа, на својим вековним територијама и прадедовским огњиштима у Републици Српској Крајини и Републици Српској.

Територијама за које су кроз историју, наши преци храбро војевали, проливеом крвљу међе српства обележавали и кости остављали, уместо граничних каменова на олтару отиби не постављали!

Верујем да су на вас поносни они, ми, сви национално пробужени Срби, а посебно српски народ од: Борова Села, Вуковара, Мирковаца, Нијемаца, Окучана, Шаговине, Баније, Кордуна, Лике, Далмације, Источне Херцеговине, целе сарајевске зоне ратних дејстава, Сребренице, Братунца, Скелана, Кравица, Милића, Мајевице. И других места, где сте достојно највећим српским витезовима пронели славу српства, Српске радикалне странке, Српског четничког одреда "Стара Србија", нагласио је капетан Зоран Марковић.

Затим се постројеним четницима Одред, симпатизерима и помагачима покрета, обратио четнички војвода Бранислав Вакић, уједно републички посланик, речима:

Браћо, Срби, браћо, четници! Српски витезови!

На овом хајдучком историјском месту данас смо се окупили, у складу неговања старих српских четничких традиција, развоја и унапређења овог високог патриотског српског покрета, односно 94. годишњице од оснивања четничког покрета, 55. годишњице дизања Трећег српског устанка на Равној Гори под вођством нашег Генерала, чича Драже, те 50. годишњице од њего-

вог зверског убиства од стране комуниста; да обележимо, сходно нашим скромним могућностима, данашњи дан, 13. мај, Дан четника и примерно овом тренутку, да Вам доделимо захвалнице за Ваше досадашње активности и изванредне заслуге испољене у садашњем одбрамбеном рату српског народа у одбрани најсветлијих идеала васколике српске Слободе, територијалне целине и свесрпског јединства у најкритичнијем периоду опстанка и спаса српског рода у Републици Српској Крајини и Републици Српској!

За то су нас подстакле многобројне похвале старешина свих линија фронта, политичких субјеката и мештана, где сте витешки војевали, јунаштвом, борбеним способностима и примерним владањем доказивали, ореолом традиционалне српске славе себе овековечили, нацију нашу витештвом оковали, последице срамне издаје странке на власти покушали ублажити!

Генерације и генерације будућих нараштаја, без обзира на садашњи исход стања, кроз историју ће вас славити, ваших храбрих подвига са усхићењем ће се сећати, као примера како се брани и како ће се бранити отаџбину и слобода, њена територијална целина. Са колена на колена вековима преносити!

Браћо, српски четници!

Дејтон, југословенство, комунисти: то је била и биће гробница српства!

Зато, кад је Слободан Милошевић све дао што му је Запад тражио, као

што ће дати и нас, не дозволимо да наше свете српске земље: Космет, Стари Рас, Семберија и Вовјодина, буду залогаш нашим туђиманима који мисле, иако су упознали снагу нашег оружја, ваше вере православне, нашег патриотизма и витештва, да ће преко ваших живота и васколиког Српства, то остварити.

Јер ако бисмо то дозволили, Српства више не би ни било!

Непобедив и вечан је народ који овакве синове има као што сте ви, завршио је свој говор војвода Вакић.

Затим се пришло подели признања, похвала, захвалница и књига.

Српски четници су дозволили себи скромно опуштање, ручак и по коју сетну беседу. У очима бораца видео се онај сјај неустрасивости – љубави према српству, као и одлучност да се истраје до краја по цену било каквих жртава и репресија које покрет доживљава од Брозових петоклонаша, модерних колаборациониста; комуниста! Посебно породице са Дедиња.

Долови, шумарци, пропланци планине Тресибаве, тако су подсећали на шумарке и долове Равне Горе. Да ли је ово историјски тренутак за одлучну одбрану Старе Србије, над којом су се надали тамни и црни облаци шипгара, петоклонаша, српских издајника и, увек мирођије у свим међународним односима, Америке!

Ипак, иако нам је окружење опорно, сви присутни су се тога дана осећали као веома млади и срећни Срби.

Радоман Млађеновић

На аргументе и чињенице везане за малверзације у Алексиначком Црвеном крсту, секретар Општинске организације Црвеног крста у Алексинцу, Драган Јовановић – Леро, упутио је Општинском одбору Српске радикалне странке и господину Миловану Радовановићу писмо, као свој коментар и одговор на поменути текст, који бисмо слободно могли да назовемо:

ЕСЕЈ О ТОЛЕРАНЦИЈИ

Реакција на текст Милована Радовановића, "Где је танко ту се кида" објављеног у "Великој Србији" број 96 од 10-20. маја 1996. године.

Већ првом реченицом, секретар Општинске организације Црвеног крста, Драган Јовановић – Леро, прихвати своју грешку као чињеницу, и ми знамо да је то тачно, али нека нас не позива на толерантност.

Толерантност престаје да буде врлина када се пређе у сферу доповлука, криминала, злоупотреба, а то је социјалистима својствено. Када "умре" толерантност, рађа се одважност, храброст, достојанство, рађа се слобода.

За вас комунисте "политика је борба", за остале, политика је одраз људских слобода. Лишени политичких права само су неслободни људи, робови. Тако је и први услов за бављење политиком – слобода, док је живот дат и он се подразумева. Да је живот важнији од

политичког убеђења, још бисмо живели у робовском друштву. Ви, комунисти, увек заборављате слободу; мир вам нема алтернативу; живот вам је важнији од убеђења. У име мира, завиле сте много српских породица у црно, у име убеђења пунили сте апсане, казамате, голе отоке... сачувај нас Боже од нашег мира и нашег убеђења.

Види се да не разумете основно политичко полазиште нас српских радикала – правна држава. Где почиње правна држава, ту завршава време као судија, уступања се власт закона. Баш зато што то не разумете, у нама радикалима имате и највеће политичке противнике.

Само вама, социјалистима, или комунистима, свеједно, својствено је да сами донесете неки закон, а онда навалите

да га кршите, да кршите оно што сте сами изгласали. Тако радите са Уставом, са законима, уредбама... И баш зато што смо странка којој је основни политички циљ остваривање националне, али правне државе, не можете очекивати после таквих поступака, толеранцију. Ваш одговор ни у једној тачки не оспорава разложен аргументован текст Милована Радовановића.

Уместо конкретног одговора, делите лекције из етике.

А о истинитости, уместо латинског, она народна,

"ако коза лаже, рог не лаже".

Ненад Станковић

У БЕОГРАДУ ЈЕ ПОСЛЕ КРАЋЕ БОЛЕСТИ, У 65. ГОДИНИ
ПРЕМИНУО СТАРЕШИНА РУСКЕ ЦРКВЕ
СВЕТЕ ТРОЈИЦЕ ВАСИЛИЈЕ ТАРАСЈЕВ

СМРТ ПРИЈАТЕЉА

На Духовни понедељак, 3. јуна, у присуству највиших црквених великодостијника, личности из јавног живота и више хиљада поштовалаца, сахрањен је отац Василије

Опело "руском сину и српском брату" служили су Његова светост Патријарх српски Павле, изасланик Патријарха московског и целе Русије Алексеја Другог, архиепископ Теофан и епископ будимски Данило.

За свој рад митрофорни протојереј Василије Тарасјев одликова је великим бројем црквених и световних одликовања

Наш пријатељ и брат у Христу, митрофорни протојереј Василије Тарасјев, старешина Подворја московске патријаршије при трону српског патријарха и старешина Руске цркве Свете Тројице, преминуо је у петак 31. маја, после краће болести.

"Руски син и српски брат" отац Василије рођен је пре 65 година у Београду, у породици руских емиграната, која је свештенички позив генерацијама преносила са колена на колена, са оца на сина. Гимназију и Богословски факултет завршио је у Београду, где је провео и окончао овоземаљски живот, као старешина Руске цркве на Ташмајдану.

Отац Василије Тарасјев био је стрпљиви и учени мисионар православ-

ља и народни свештеник који је живео и радио у савршеном складу са моралним начелима вере коју је исповедао. Одлучан градитељ братства и заједничтва српског и руског народа, од власти обе државе често запостављаног, дизао је глас и прекоревао званичну Русију због равнодушног односа према страдању српског живља западно од Дрине. Није могао ћутке да пређе преко страха избеглиштва, кроз које је некада прошла и његова породица. Као свештеник није се бавао политиком а његово ангажовање за српску ствар била је унутрашња потреба православног духовника.

За свој рад био је одликован и световним и црквеним одликовањима. Прошле године у Москви додељено му

је високо државно одликовање, орден Светог Андреја Првозваног. Био је носилац и ордена Светог Сергеја Радонешког II реда и Благородног светог кнеза Данила.

За живота ведар и дружељубив, отац Василије Тарасјев био је 20. октобра прошле године гост Српске радикалне странке, на пријему у "Интерконтиненталу", организованом у част посете Владимира Жириновског Србији. Сурет који је том приликом имао са председником Шешелом, био је срдчан и ван конвенционалних оквира.

Наш пријатељ отац Василије Тарасјев преминуо је, нажалост, само неколико месеци после тог кратког и веома пријатељског сусрета, на Војномедицинској академији у Београду.

Руска црква Свете Тројице, која се налази између цркве Светог Марка и позоришта "Душко Радовић", на Ташмајдану, била је у понедељак 3. јуна, тесна да прими макар и део поштовалаца покојног оца Василија, који су дошли да га испрате. Више хиљада људи испунило је малу порту и све прилазе цркви. Почасну стражу држали су руски војници из састава УНПРОФОР-а, а упокојену литургију одржали су Патријарх српски господин Павле, архиепископ Теофан из Берлина, изасланик Московског и руског патријарха господина Алексеја II, владика будимски Данило и велики број свештеника, ђакона и монаха Српске и Руске православне цркве.

Митрофорни протојереј Василије Тарасјев сахрањен је уз највише почести у крипти цркве, поред свог оца Виталија.

Синиша Аксентијевић

Василије Тарасјев са сином и др Шешел
на пријему у част Владимира Жириновског

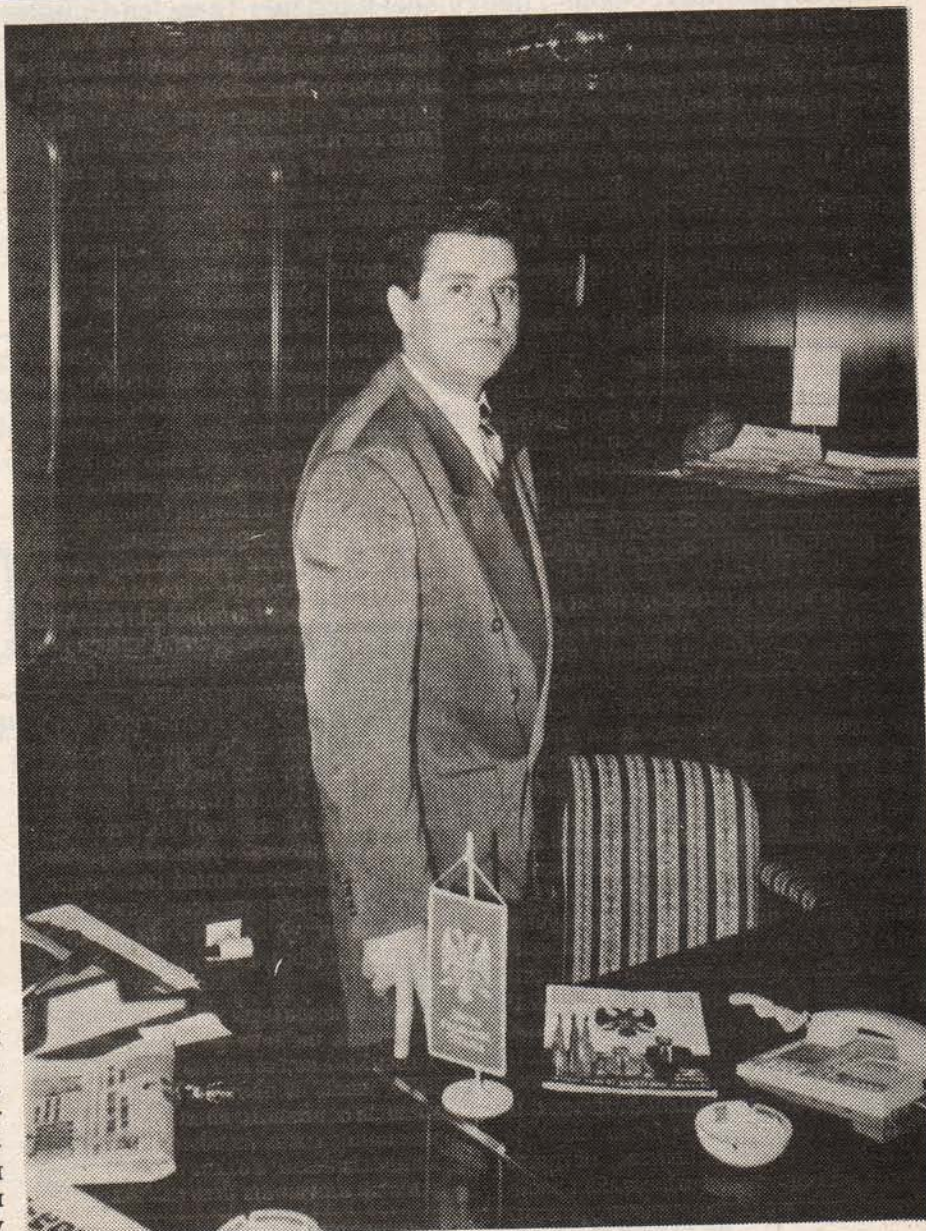
СА ПАНТЕЛИЈОМ ДАМЈАНОВИЋЕМ, ЧЛАНОМ ЦЕНТРАЛНЕ ОТАЏБИНСКЕ
УПРАВЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ И ПРЕДСЕДНИКОМ ВРБАСКОГ
ОКРУГА СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

СВЕ ЗА НАЦИОНАЛНЕ ИНТЕРЕСЕ

Код Касагића му је одмах засметала његова недоследност и колебљивост у борби за самосталну Републику Српску
Једино се међу радикалима осећа природно

Делу наше јавности још увек се сервира слика о српским радикалима као људима нижих квалитета, као сељачким грубијанима или градском националистичком лумпенопролетаријату. Овакву слику о српским радикалима упорно намећу медији под контролом државе а такви су у Србији готово сви, игноришући чињеницу да народ није слеп код очију. Наиме, довољно је упознати неког од њих или погледати фотографије па се уверити да се о сасвим нормалним људима, уредно ошишаним, који уживају углед у својој околини. И према власт и владајућа партија у Републици Српској не ради тако грубо и отворено на сатанизацији српских радикала, већ свој прљави веш често настоји потурити неким радикалима, посебно онима склоним поједностављеном схватању политике, политичке борбе и односима између политичких странака.

Међу српским радикалима Републике Српске нема упечатљивијег лика који руши наметнуту слику о радикалима а коју потенцијалним бирачима желе да наметну средства информисања владајућих структура у Србији и донекле у РС од Пантелије Дамјановића, политичара и предузимача из Бања Луке. Додуше, Дамјановић ће за себе рећи да је он у политици привремено – само док се не заврше српски национални послови. Конкретно, док се не проведу први вишестраначки избори у Републици Српској и не конституише плуралистички парламент са српским радикалима у њему, али та привременост траје, сво, већ пету годину. Такође, могло би се рећи да је Дамјановић један од најпостојанијих међу актуелним вођама Српске радикалне странке у Републици Српској.

Пантелија Дамјановић

У Главни одбор Српске радикалне странке Републике Српске изабран је на оснивачкој скупштини, марта 1993. године, а у јулу исте године већ је потпредседник српских радикала у, тада, најмлађој српској држави. Од Трећег отаџбинског конгреса од јануара 1994. па до данас члан је Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке. Успешно је пребродио све што је у последње две године задесило радикале западно од Дрине, а поткрај 1995. године постао је и председник Врбаског округа Српске радикалне странке у Републици Српској са седиштем у Бања Луци.

Премда је већ пету годину у политици, а пуне три године у самом врху српских радикала, странке која је најорганизованија и најјача опозициона странка у Републици Српској, Пантелија Дамјановић се ретко појављивао у јавности. Иако добар говорник, брз у мислима и захвалан саговорник новинарима, овај бизнисмен манекенског изгледа и лепоте, више је пута дао интервју за новине: један за "Велику Србију", пре две године, два за "Западну Србију", дакле, све за страначка гласила, и један за "Глас српски" из Бања Луке и "Телеграф". Према себи је често непотребно критичан, па микрофон препушта страначким колегама сматрајући да су они за то компетентнији и вештији. Истини за вољу, треба рећи да је Дамјановић и више пута давао краће изјаве за радио и телевизију у својству председника Удружења приватних послодавца Републике Српске, али путем ових медија није се дуже и озбиљније обраћао јавности.

Са Пантелијом Дамјановићем, кога пријатељи и страначке колеге зову Панто, разговарали смо половином маја ове године, у његовим радним просторијама у бањалучком хотелу "Босна" чији је он један од сувласника. Иначе, овај хотел је важно политичко средиште у граду на Врбасу, не само српских радикала, него свих који у овај град долазе или кроз њега пролазе.

Највише пажње, што је и разумљиво, посветили смо стању у Врбаском округу Српске радикалне странке Републике Српске, предизборној активности српских радикала, затим стању у бившој БиХ, односима са Србијом, другим странкама, привредним активностима и приватизацији.

● Господине Дамјановићу, од када се бавите политиком?

Ако се ово што сада радим, чиме сам највише преокупиран, уопште може назвати политиком, онда се тиме бавим од 1990. године. Мој интерес за политику датира, дакле, од тренутка када је постало јасно да су на сцену у неким бившим републикама Југославије дошле оне снаге и појединци којима није било до мира са Србима. Тада сам се по први пут запитао шта се то

Милошевићев пион Касагић са Карлом Билготом у Бањалуци, пре него што је најурен

дешава око мене, због чега се баш они народи који су највише профитирали од Срба, буне против заједничке државе, због чега је руше и то на начин да обесправе друге народе, а пре свега, српски народ.

● Није ли чињеница што сте дуго били у иностранству, а отуда се увек благонаклоности гледа на домовину, пресудила да се почнете занимати за политику, дакле на прилике у земљи, баш у тренутку кад се она почела распадати? Јесте ли тада били Југословен, односно осећате ли жал за Југославијом?

Прво, ми Срби кажемо отаџбина, а не домовина. Ту реч смо препустили Хрватима, пошто они немају свог језика. Друго, ја јесам волео некадашњу отаџбину и државу. Можда је то, као што и примећујете, због тога што сам дуго боравио у иностранству, а можда је то и због тога што ми Срби знамо да ценимо државу, да је поштујемо и да гинемо због ње, чак и онда кад нам је више била мањка него мајка.

Тако је било и са бившом Југославијом. Ми Срби смо је сматрали својом државом, чак и кад нисмо прихватили ондашњи режим, комунистичку власт. Она је ипак била оквир, кућа у којој су се сви Срби осећали у једној држави и били спремни равноправно живети са другим народима у њој. Међутим, наша је заблуда, коју сада скупо плаћамо, што смо дуго мислили а неки фосили и политички слепци и данас исто мисле, да и други народи на једнак начин доживљавају Југославију и односе се према њој.

Дакле, Југославија је за мене прошлост, експеримент који смо ми Срби скупо платили, остали без огромних територија, без стотина хиљада житеља, споменика културе и духовности. Само луд човек може поново тежити нечему и некоме ко га не прихвата, и од чега има само штете, и то у сваком погледу. Сматрам да је Југославија немогућа и непродуктивна као било каква заједничка држава на-

рода који су је некада чинили, уосталом без велике силе на то их нико не може приморати, а понајмање сладуњавао-лицемерна пропаганда ЈУЛ-а.

● Често користите израз "ми Срби". Објасните нам вапе виђење српства.

Да, ја сам Србин! Србин по рођењу и политичком опредељењу, али не и по занимању. Ја сам се родио као Србин и сада не могу бити ништа друго. Такође, кад год политички размишљам, то не могу чинити другачије него као Србин. Значи, Србин сам тамо где то треба, где је то битно и где се таквим треба показати. Да не будем погрешно схваћен, нисам Србин по читав дан, на сваком месту, у свако време. Битно је да сам Србин у политици да тако васпитавам децу, а не и у спорту, забави, хобију, док телефонирам.

Иначе, ја сам обичан српски патриота, националиста, коме је стало до остварења српских националних интереса и добробити тог народа, а не до несреће и штете по друге народе. Е, сада ако та два принципа дођу у колизију, па и у сукоб, шта могу – ја своје место знам: уз свој народ. Ту за мене није било, нема, нити ће бити било каквих дилема. Ја нисам шовиниста, нити је то ико из Српске радикалне странке, нисам ни екстремиста, иако нам то многи, а посебно ови леви, да не кажем левати, стално импутирају. Србин сам, ни велики ни мали, онакав сам какви су били и моји преци са Змијања, које је Кочић прославио.

● Да се вратимо вашим почецима у политици. Које сте припадали те, 1990. године? У коју странку сте се учланили?

Те године готово да је сав српски народ бивше Босне и Херцеговине био уз Српску демократску странку, основану на Петровдан 1990. То није била странка него покрет српског народа, усмерен, пре свега, на очување Југославије и равноправности у тадашњој Босни и Херцеговини. Том покрету,

Са српским војводама и др Николом Поплашеном на Грбавици

тој странци и ја сам тада припадао, што је било потпуно нормално, иако се у њу нисам учланио. Уосталом, тада је иза овог покрета (СДС се тек ових дана трансформише у странку) – стајало преко 90% српског народа у бившој БиХ, што потврђују резултати избора из новембра 1990. године.

Дакле, одмах сам се укључио у тај српски одбрамбени и демократски покрет, који се само називао странком, и дао сам му онолико колико су ми то допуштале моје интелектуалне, организационе и материјалне снаге и способности. Иако нисам био никакав функционер у СДС, сматрам да нисам мало учинио да се српски народ отрезни, дође к себи и припреми за оно што га је касније снашло. Мислим на рат, који је овде почео још у лето 1991. године. Наравно, ја се ни једног тренутка не стидим онога што сам (у)радио за СДС, нити се кајем што сам тада био у том покрету, без обзира на каснију еволуцију: и СДС-а и моју. Напротив, то је тада било потпуно природно, у служби народа и отаџбине.

● Када и због чега је дошло до међусобног "захлађења"?

Пазите, то је врло озбиљно питање и за његову слаборацију требало би ми много више простора од једног одговора за новине. Зато ћу само кратко рећи о чему се ради(ло). Није ту било никаквог захлађења а још мање претрчавања у другу странку, посебно не пљувања по СДС, како то сада чине неки који навлаче одоре миротвораца или за лову прелазе у социјалисте, тзв. независне социјалдемократе итд. Нешто друго је посредни.

Био сам један од оних српских патриота који су сматрали да треба све учинити да се рат избегне, да се настали конфликти решавају политичким средствима, мирним путем, али без угрожавања српских националних, државних, економских, културних и

других интереса. Ако се у рат већ ушло, ако нам је противник то већ наметнуо и тако се претворило у нашег непријатеља, онда се рат мора водити по свим правилима рата. Дакле, морали су се дефинисати ратни циљеви, па онда обезбедити снаге и средства који ће те циљеве реализовати. Ми то, на жалост, нисмо имали. Рат је био, дуго трајао, и завршио се, како-тако, а ми никада нисмо дознали шта су циљеви Срба у том рату. А без тога се војници не могу дуго држати мобилним и мотивисаним за борбу и победе. Није се знало зашто се ратује и докле се ратује.

Од самог почетка то је требало дефинисати, па да се онда у складу са тим и организујемо. Од војске, преко полиције, до медија информисања, привреде, инфраструктуре и спољне политике. Вођство СДС у пролеће 1992. године доста је лутало око свега тога, ваљда је тако инструисано из Београда. Видите, на крају се показало да се не може водити рат у коме циљ није да се победи непријатељ. Па шта је онда циљ? Показало се да противника нисмо хтели поразити док смо могли, а када смо то хтели онда је један командант преузео све војске у рату. Испало је да смо заиста рат са непријатељима водили левом руком.

Након заиста славних победа '92. и '93. године ми смо на волшебан начин изгубили многе битке, велику територију, а да не говорим о ономе што се догађало у јесен 1995. г. на западном делу Републике Српске, када је смишљеном издајом дневно падало и по неколико градова.

Дакле, мој темперамент је тражио више одлучности, дисциплине, реда и одговорности у извршавању националних послова, више самосталности у доношењу одлука, мање трулих компромиса, половичних решења, препуштања наше судбине у руке разних међународних организација и посред-

ника. СДС је био неодлучан, чак је формално замрзнуо свој рад и тако сву политичку активност пренео у узак круг државних функционера, министара и посланика, а према различито мислећим почео се негативно односити. Уз то, током лета те, 1992. године на сцену су све одлучније ступали српски радикали, посебно у Србији где су тада дефинитивно постали друга странка по снази, али и овде код нас.

● Одмах сте приступили Странци?

Ма не! Није то ишло тако брзо и једноставно. У странке се не улази трчећи. Одлуку нисам донео "по хитном поступку", него сам о свему добро размислио, обавио низ разговора, консултовао пријатеље и политичке истомишљенике и на крају се одлучио. Олакшавајућа околност је била та, што ја, као што сам већ рекао, нисам био члан СДС, нисам имао партијску књижицу те странке, иако сам јој у почетку по свему припадао. Значи, ја уопште нисам мењао страначки "дрес". Моја прва и једина странка је Српска радикална странка. То је мој аутономни избор, моје опредељење и ту се најприродније осећам.

● Зашто баш Српска радикална странка? Чиме Вас је она то привукла?

Нико ми ништа није обећао, а и да јесте, ја сам довољно искусан човек да знам како се треба односити према обећањима. Није мене то привукло српским радикалима. Пресудан је био програм и начин његовог остваривања, методи политичког деловања, а у истој мери и политички, интелектуални и духовни профил, имиџ њеног ондашњег и садашњег лидера, др Војислава Шешеља.

● Реците конкретније, које су то тачке из програма српских радикала на које мислите?

За мене су пресудне биле две ствари: јасан, чврст став у националном питању и питање приватизације. Мислим да и данас, после четири године, српски радикали имају најјаснију визију српских националних интереса и визију решавања питања приватизације бивше друштвене имовине или што би рекли стручњаци, транзицију власништва. У том смислу наша парола "Ми се нисмо променили" израз је суште реалности и мотивацијски делује на бирачко тело.

За мене, Србина западно од Дрине, али и за огромну већину осталих "западних Срба", од великог значаја је било то што су радикали рекли да граница те државе на западу треба да иде линијом Карлобаг – Карловац – Вировитица. Није уопште важно да ли је то било реално или не. Важно је било да неко каже које су то границе на које српски војник треба изаћи и које мора бранити по цену живота. Наравно, српски радикали нису били у позицији да воде државну политику, да запо-

ведају војсци, воде спољње послове и остале важне послове, па је све то завршило како је и започело.

Дакле, жеља да се створи јединствена српска држава, да се изврши српско уједињење, да се разграничимо са судским народима и решимо међусобна "потраживања", а процена да су у томе најдоследнији, најефикаснији и најкоректнији баш српски радикали, одвела ме је у њихове редове и не мислим ту странку напуштати све док сам јој потребан.

- Који су то људи, челници српских радикала са којима сте водили пресудне разговоре пред улазак у Српску радикалну странку?

Па, није то толико битно, није ово нека моја исповест, већ политички интервју. Ипак, да не ускратим одговор. То је било крајем 1992. и почетком 1993. године, а људи са којима сам најчешће и најозбиљније о томе разговарао били су др Никола Поплашен, др Никола Шпирић, Драган Јовановић и други. То су људи са којима се ја и данас најинтензивније дружим и најближе сарађујем. Према томе, ми смо се онда добро разумели и такав однос задржали до данас.

- Шта су данас, после свега што се десило (са) Србима у западним српским земљама, српски радикали задржали од својих програмских одређења у националном питању и колико сте задовољни учинцима Српске радикалне странке?

Поћи ћу од последњег дела Вашег питања. Чињеница да сам још увијек међу српским радикалима ваља довољно говори о мом задовољству или не нашем политиком и учинцима. Већ сам рекао да ми нигде нисмо били на власти, а у Републици Српској чак ни у парламенту, а власт је она битна полога, механизам или средство преко кога или помоћу кога се остварују прокламовани политички, национални или државни циљеви. Српски радикали су могли, док им и то није ускраћено, забрањено, да путем новина, радија или телевизије апелују, предлажу, критикују актуелне власти у Србији, Републици Српској Крајини, овде код нас у Републици Српској. А од септембра 1993. године нисмо имали ни тих могућности, посебно не у Србији, а она је наша матица, зар не?

Српски радикали нису променили своју националну политику упркос поразима које смо доживели у Републици Српској Крајини и у западним деловима Републике Српске. Понављам, ти поразни не иду на душу радикалима, већ одговорност за њих морају сносити други. Ми смо и даље за стварање заједничке српске државе на свим просторима које сада контролишемо, а перспективно, и на свим српским етничким просторима, на онима које сада контролишу хрватске или муслиманске снаге. Али, да бисмо

то успешно могли завршити, да бисмо могли повратити изгубљене територије у Републици Српској Крајини, у неким деловима Републике Српске, јер ми се никада нисмо одрекли српског Книна, Коренице, Војнића, Дрвара, Петровца, Грахова, Гламоча и других градова који су привремено под туђом влашћу, морамо се у својој сопственој држави добро организовати, стабилизирати, и економски и политички, демократизовати, створити професионалну војску, неидеолошку полицију, независно судство, професионалне медије, духовно се опоравити и уредити све остале елементе државне структуре и подсистема. Само тако можемо озбиљно наступити и само тако ће нас озбиљно у свету и схватити. Хајдуковању више нема места.

- Шта су српски радикали чинили да не дође до пораза и националне катастрофе у Републици Српској Крајини и западним дијеловима Републике Српске? Да ли се све то могло избећи?

Српски радикали немају никаквих дилема у оцени да се пораз о коме сам говорио могао избећи. Уосталом, ко имало прати политичка збивања код нас присетиће се, ако није склон намерној амнезији, да су баш српски радикали још далеке 1992. године предлагали државно уједињење Републике Српске Крајине и Републике Српске у једну државу: Западну Србију са Бањалуком као главним градом. Међутим, нас тада нико није послушао. А то би био први корак ка свесрпском уједињењу, ка постизању државног уједињења са Србијом, а то је вековни сан Срба западно од Дрине. Можете мислити како би се догађаји одвијали да су се тада или нешто касније ујединиле Република Српска Крајина и Република Српска. То би била озбиљна држава, заокружена и економски и војнички и не би се нама десило оно што се десило у лето и јесен 1995. године.

- А ко је крив што до уједињења није дошло?

Е, пуно ме питате! Ко је крив, то се и ја питам. Знам само да нисмо ми, српски радикали. А одговор на то питање ваља потражити у Београду, на Дедињу. Присетих се нешто Његошевог стиха "... ње је зрно клицу заметнуло...". Наравно, одговоран је Милошевић, његова кукавичка и компромисерска политика, његово "вршљање" по Крајини, по Републици Српској. А све је започело одустајањем од прокламоване националне политике. Разуме се, одговорна су и државна руководства на Палама и у Книну што су толико слепо слушали Београд, верујући да их он води у правом смеру и ка правом циљу. Кад су се отрезнили, кад су схватили своју заблуду, већ је било касно.

Па видите у ком смеру иде и које резултате даје званична политика Београда данас. Нас из Републике Српске свим средствима, осим војничким наравно, терају у тзв. Босну и Херцеговину, да изгубимо и овај степен државности. Остатак Републике Српске Крајине, како су је издајници назвали Сремско-барањска област је предана Хрватској, а питање Превлаке није решено. Уз то, на Косову и Метохији се већ чују трубе. Бојим се да то нису српске трубе, већ шиптарске борбене трубе којим ће започети оружана сецесија на Космету.

- Да се вратимо на актуелне прилике у Републици Српској и међу српским радикалима у њој. Ви сте председник Врбаског округа странке па нам зато реците ко чини тај округ и какво је стање у њему?

Врбаски округ чине општине: Бања Лука, Котор Варош, Челинац, Лакташи, Прњавор, Србац, Градишка, Кнежево, а после дејтонског разграничења и Мркоњић Град и Шипово. Српска радикална странка у Републици Српској се на округе организовала поткрај прошле године, када је постало извесно које територије ће контролисати власти Републике Српске.

Ми у свакој општини имамо конституисан општински одбор Странке, а у већини њих и месне одборе. Али то није довољно. Наш је циљ да у свакој месној заједници, сваком селу имамо своје одборе, неку своју организациону јединицу. У том смислу пред нама је још доста посла и предстоји нам пуна страначка мобилизација. Ипак, треба рећи да смо задовољни оним што је до сада урађено и како се и данас ради у, на пример, једном Челинцу, Котор Вароши, Прњавору, па и у Бања Луци, мада су њени потенцијали знатно већи па би, сходно томе, и резултати морали бити већи.

- У Бањалуци је било кадровских проблема?

Само делимично! Сва та кадрoвска померања су неспорна, али ваља објаснити контекст у коме се све то одвијало, ваља презентовати слику целине, а не закључивати на основу фрагмената.

Држим да је непродуктивно сада објашњавати сваки конкретан случај сваку смену или искључење из Странке. Наравно, један број људи је отишао из Странке, али то није ослабило Странку, није довело до њеног раскола како су се неки, "пројектовани" чланови или функционери, надали или добили задатак да учине. Некада је до размимоилажења долазило из принципијелних разлога, из разлога другачијег приступа реализацији програмских циљева, методима деловања. Навешћу и пример из Прњавора а сличан је и онај из Српца. Наиме, тамо су из Странке искључени председници општинских одбора. Они су, навод-

но, имали неке "озбиљне" замерке. Тврдили су да је чланство иза њих. Али, када су елиминисани из Странке, њима није отишло више од три члана из обе општине. Шта ће бољи доказ да Странка уопште није уздрмана одласком двојице или тројице људи?

Исто је и у случају тзв. Радикалне странке "Никола Пашић" и њеног шефа, извесног Ђукића. Зато се Ђукић стално мора "удруживати" са нешто бројнијом Народном радикалном странком "Никола Пашић" – она има читавих пет чланова – како би се на конференцијама за штампу видело да није буквално сам, па мора ставити било кога крај себе.

Будите сигурни да све те квази-странке па и, евентуално, "убачени" елементи код нас у Странци не могу озбиљније наудити српским радикалима у Републици Српској. Ми долазимо и не мислимо тако брзо отићи са српске политичке сцене!

● Дозволите, ипак је јесенас било велике пометње у радикалским редовима. Искључени су, осим Лазаревића, Умичевића и других, и председник Странке др Поплашен и члан Централне отаџбинске управе Никола Шпирић.

Само полако, молим! Није то баш тако! Прво, Никола Поплашен није ни из чега искључен. Он је сам понудио оставку на место председника Странке у РС, и то на одређено време, док се ситуација која је изазвала понуду оставке не сагледа са свих страна и не елаборирају сви релевантни фактори који су се "склопили" у том сплету околности. Истина, Шпирић је био искључен из Странке. Али, не заборавите, он је поново враћен у Странку и на све функције које је и раније имао. Исто је и са др Поплашеном. Ја лично сматрам то великим тренутком за Странку, победом духа толеранције, демократије и уважавања аргумената. То најбоље демантује све оптужбе на рачун Српске радикалне странке да је реч о тоталитарној, недемократској партији. Напротив! Замислите СПС да сада врати Јовића, Марковића, Вучелића и друге. Они то никада неће моћи. По томе се мери величина једне странке, њена снага и ефикасност.

Хоћу да кажем још нешто. На томе, заправо, инсистирам и молим да то ни у ком случају не изоставите. Српска радикална странка је једина озбиљна странка на српским етничким просторима која је имала снаге да се обрачуна са "мангулима из властитих редова". Сетите се само "случаја" Чеке и још неких, тзв. војвода. Српски радикали се нису либили да се јавно и јасно, да јасније бити не може, дистанцирају од свих оних својих чланова и функционера који су прекршили закон, друштвене норме и обичаје, страначку дисциплину, програм и статут странке. То смо радили и ми овде у

Републици Српској. Ми смо искључивали због крађе, провале у станове, неодрживања војном позиву. А шта су радиле друге странке, која од њих је тако нешто урадила? Ниједна. Ни СПС, ни СДС, ни демократи, ни либерали, ни СПО, а о осталим маргиналицима да и не говорим.

Значи, никакве пометње нема у редовима радикала у Републици Српској, ту се увек знало и знаће се "ко коси, а ко њу носи". Свако је на своме месту и ради посао за који је процењено да најбоље зна.

● Какве резултате очекујете? Како ће проћи друге странке, покушајте прогнозирати исход избора, ако их буде, на јесен ове године?

Добро сте приметили, ако их буде. То је питање, али ипак сматрам да ће их бити, јер је то најмања штета од свих осталих које би могле наступити ако се избори не би одржали.

Видите, код нас, у Републици Српској, постоји готово тридесет регистрованих странака, а неке ће се тек регистровати. Међутим, свега их је неколико озбиљних. Ту пре свега мислим на Српску демократску странку, Српску радикалну странку, затим на Социјалистичку партију РС, и још неке. Јасно, овде има странака које имају само по два и по члана, а уз то још су се и поцепали (на пример Српски демократски савез – Отаџбински фронт, из кога је сада настала Отаџбинска странка, а има таквих још).

Прогнозирати је незахвално, тим пре што код нас нема никаквих истраживања јавног мњења, јер се тиме нико не бави, па је свака процена крајње субјективна. По моме мишљењу, највише гласова добиће СДС, али не толико да би могао сам владати. Српски радикали биће другопласирани, а иза нас биће социјалисти. Иако ми није драго, морам рећи да ће се социјалисти пласирати јер имају невиђену помоћ из Србије. Они немају никаквих материјалних, финансијских, техничких, медијских и других проблема. Овде је ситуација доста тешка па и то иде на руку социјалистима, те ће изборити неки проценат гласова. Друге партије, а посебно тзв. независни кандидати, немају шанси, изузев можда на локалном нивоу. Држим да су, без директних интервенција и притисака из иностранства, изненађења искључена.

● Какав је однос српских радикала према другим странкама у РС? Какав према владајућој, а какав према осталим опозиционим странкама?

Српски радикали се држе "теорије еквидистанце". Ми једнако третирамо и односимо се према свим странкама. Шта то значи? То значи да ми јавно и јасно кажемо са чиме и у чему се слажемо са програмом других странака, а са чиме се не слажемо. И ту нема изузетака. Ми и владајућој СДС

кажемо у чему их подржавамо, а у чему не, у чему их критикујемо. Исти однос имамо и према осталим странкама.

Друго, иако смо ми опозициона странка, ми немамо неких чврстих веза, а посебно никаквог коалиционог односа с другим опозиционим странкама. Разлог томе су програмске разлике. Наша странка је десног усмерења, недвосмислено национално детерминисана, а већина осталих опозиционих странака "лута" између леве или лажне грађанске опције. Дакле, програмска начела су нам потпуно различита, уколико их они уопште и имају. Док смо ми за српску националну државу уједињену са Србијом, позиције других опозиционих странака су, углавном, да се Република Српска мора интегрисати у Босну и Херцеговину, да се мора прихватити заједнички живот, грађанске вриједности и сличне западњачке обмане; док се ми залажемо за отворену и конзеквентну приватизацију, друге странке или немају ставове о томе или се залажу за очување друштвене имовине или за подржављење; док ми сматрамо да треба омогућити формирање и равноправне услове за све странке, без обзира на програмску оријентацију, неке опозиционе странке мисле да би неке странке требало забранити, јер су наводно ратнохушкачке, злочиначке, тоталитарне; док српски радикали сматрају да треба прикупити сву могућу документацију како би се доказали ратни злочини припадника хрватске и муслиманске војске и власти, дотле неки овдашњи опозиционари, квазимиротворци и криптодемократи опањавају властите борце, команданте, руководиоце, а на крају ће се окренути и против властитог народа.

● Извините, је ли Српска радикална странка тоталитарна и ратнохушкачка, како то неки тврде?

Ако Ви господине из мојих досадашњих одговора нисте разумели профил и карактер Српске радикалне странке, онда сте безнадежан случај. Те оптужбе, се нарочито лансирају у Србији, подједнако од владајуће СПС, до "опозиционог" Грађанског савеза, СПО, "жена у црном", разних "миротворних" организација и група.

● У јавности је већ примећено да се српски радикали, најчешће обрушавају на социјалисте, на припаднике ЈУЛ-а и њима сличне странке? Због чега? Шта имате толико против социјалиста и комуниста?

Прво, драго ми је да је то у јавности примећено, ако је примећено, јер нас не пуштају баш толико у медије а наше страначко гласило у Републици Српској дуго није излазило и не доспева баш свагде тамо где бисмо ми желели. Друго, ми се нисмо ни на кога обрушили, па ни на социјалисте. Зашто бисмо обрушавали, па ми смо

апсолутни легалисти и демократе. Дакле, сваку странку која је код нас регистрована ми уважавамо и боримо се да има равноправне услове деловања. Треће, ми се не либимо да социјалистима, као и свим другим странкама уосталом, кажемо да се не слажемо са њиховим програмом, а не слажемо се зато што држимо да њихов програм не одговара историјској ситуацији овде код нас, не одговара интересима српског народа, српске државе, а не само зато што такав програм заступају социјалисти или неки други левицари. Па, није непознато да ми критички реагујемо и јавно износимо своје неслагање када су у питању програми или политички ставови и других партија, наводно национално одређених. Значи, нама не сметају социјалисти и комунисти, сами по себи, већ по томе што су то странке које више воде рачуна о себи а не о српским националним интересима. То су наши ставови.

Ипак, хтео бих још нешто рећи о овдашњим социјалистима. Мене ЈУЛ у РС не интересује, баш као ни комунисти Миће Царевића, јер је ту у питању неколико излапелих старца и југоносталгичара и они овде немају никаквих шанси. Социјалисти су озбиљнија странка, јачи су из разлога које сам већ навео и треба се с њима суочити. Ја те све њихове "лидере" овде познајем и не могу да им се начудим. Јер, то су људи, мислим на чланове СПРС који су били у рату, који су се добро борили, а сада би њихови "лидери" да се одрекну те борбе и њених резултата. Сад би они поново неко ново братство и јединство са Хрватима и муслиманима. Па, не могу они своје личне судбине и пројекције наметати читавом српском народу. Ја немам ништа против тога што је, нпр. супруга др Драгутина Илића, змијањског горштак, муслиманка, али зашто би он због те чињенице био у предности у односу на мене, чија је жена Српкиња. Како то да је он због тога демократа, умерени патриота, политички реалиста, а ја наводно ратни хушкач, шовиниста, мрачњак итд. Ако мени не смета што је његова жена муслиманка, зашто би њему или његовим истомишљеницима сметало то што је моја жена или што су жене мојих истомишљеника Српкиње. Такође, није ми јасно како они мисли да убеде овај народ да је руководство са Дедиња апсолутно невино за овдашња страдања, и да сву одговорност треба приписати руководству са Пала.

Или, још драстичније, зашто смо се борили за Републику Српску, ако ћемо сада њену државност утопити у муслиманску Босну и Херцеговину.

Оно што социјалисти не виде или неће да виде, а међу њима и Живко Радишић, један од њихових "лидера" чија су се два сина борила у српској војсци, јесте факат да ће не буде ли

Републике Српске, нестати и сваке бригае за борце, за њихове породице, за инвалиде, децу погинулих бораца, избеглице итд. Зар они мисли да ће Хрвати или муслимани у тој њиховој "заједничкој" БиХ водити рачуна о неколико хиљада инвалида, о више хиљада деце која су остала без једног или оба родитеља? Зар не виде ти другови како пролазе Срби који су остали у другом ентитету, каква права имају и како их третирају усташке федералне власти? Ја хоћу да верујем да је то због тога што ови наши, социјалисти из РС, не мисле својом главом, него главом руководства СПС из Београда, тачније главом Слободана Милошевића.

● **Је ли у бившој Босни и Херцеговини рат окончан и како изгледа живети у миру?**

Доста тешко питање! Истина, директних оружаних конфликта више нема, изузев спрорачичних инцидента на граници двају ентитета које изазивају муслимани; не иде се на прву борбену линију, нема више масовних погибија и великих разарања и то јесте један нови квалитет. Али, овај мир је варљив. Он није дошао на један праведан начин и ратујуће стране нису њиме искрено задовољне, посебно муслиманска страна. Ту је садржана клица могућег новог сукоба, повода рату и то је између осталог, оно што ме пречи да се позитивно изјасним о дејтонском миру.

Превише је озбиљних индикација да се актуелни мир схвата само као предак за ново прегруписавање снага, пре свега муслимана, јер они су највећи губитници у овом рату и желе то надокнадити у неком будућем рату. Уосталом, ни Американци не крију да наоружавају муслиманску војску, а где је оружја ту је и његове употребе, рата дакле. А на подстицању рата се ради и из других центара и из других разлога.

Ништа не радимо да се у случају евентуалног новог оружаног сукоба ефикасно одупремо непријатељу, нити за себе лобирамо у свету и водимо неке озбиљније дипломатске активности које би резултовале већим разумевањем српског проблема.

Наравно, знам да смо сатерани у мишију рупу и да је Дејтон био врхунац Милошевићеве издаје. Али, не треба заборавити да смо великим делом и сами, уз несечичну помоћ Београда, допринели да се у Дејтону нађемо у инфериорној позицији у односу на федерацију и Хрватску. Сад шта је – ту је. Дејтонски оквир се мора прихватити и деловање, и државно и политичко и страначко, одмеравати у односу на одредбе тог "мировног" споразума. Дакле, пушке у сушке, а памет у главу. Наоружајмо се стрпљењем, памету и снагом аргумената, а не фразама о непобедивости, небеском наро-

ду, вечним пријатељима, правди, истини.

● **Да се вратимо блоку економских питања. Нека прво од њих буде: да ли страхујете да би у случају победе социјалиста у РС могло доћи у питање Ваше сувласништво над хотелом "Босна" овде у Бања Луци?**

Што се тога тиче, ја сам потпуно спокојан. Уосталом и садашња власт стално ми шаље неке комисије, инспекције, контроле и друге да истраже под којим околностима послујемо. Кад год су били, видели су да је све уредно и отишли. Дакле, немају ту шта открити ни социјалисти. Ја и моји партнери никога нисмо преварили, ништа опљачкали. Напротив. Ми и сада, за добро овог града и државе, радимо против економске логике и профита. У корист своје штете.

Мене више плаши то што би евентуалном победом социјалиста или неке леве коалиције овде, односно уценама са Дедиња, ми у РС били доведени у ситуацију да обуставимо даљи процес трансформације власништва, приватизацију, а тиме и опоравак привреде.

● **Ви сте дакле за приватизацију овде и сада?**

Да! И опет да! Јер, оно што пропустимо сада, касније ће бити знатно теже. Без приватизације ми у Републици Српској не можемо кренути у привредни опоравак. Не можемо се више ослонити на велике државне фирме са неколико хиљада запослених, са застарелом технологијом, без тржишта, без стручне радне снаге, без организације посла. Наравно, приватизација је крупно друштвено предузеће, активност која покреће читав друштвени механизам и од тога нико неће бити изузет. За то се треба добро припремити, анализирати наше специфичности и могућности, правно дефинисати ствари и кренути у имплементацију консензусом постигнутог модела приватизације. Ово што се сада ради и што је до сада урађено није довољно.

● **А шта је са негативним странама приватизације, шта ће бити са онима који ће остати без посла? Знате ли да људи не прихватају добровољно најамни однос, експлоатацију, да се не лишвају социјалне сигурности?**

Видим ја да сте ви неки социјалиста, јер и они користе исту аргументацију да би зауставили приватизацију, наводно забринути за судбину радника, а суштина је да они дођу на власт па да то спроведу као и партијска им сабраћа, пардон – другови, из Србије, значи без контроле и истинске ревалоризације капитала.

Свестан сам страхова и предрасуда које наши људи имају чим се помене реч приватизација. То потиче и отуда што су људи за време социјализма "самоуправног типа" живели у илизији

да нема експлоатације, најмањом односа, да свако добија према потребама и остало што је следило из вулгарног Марксовог учења. У суштини, људи су јако добро живели са мало рада који су обављали у тзв. друштвеним организацијама, сви су помало поткрадали и подмићивали и свима је било добро док се држава задуживала у иностранству. Е, сада је дошло време да се неки дугови отплате, да се живи од свог рада, својих способности, а не од лажних диплома, партијских и родбинских по добности, и нарочито "функција". Уз то, био је страхан рат у коме је разорено преко 50% индустријских потенцијала, народ је осиромашен, кредита нема, социјална давања су огромна, држава лута око концепције развоја, неефикасна је у наплати пореза, а шветају криминал и шверц, па је разумљиво што је народ слуђен и неповерљив према свему новоме што се нуди, па тако и приватизацији.

Али, треба народу јасно рећи да се приватизација не врши да би се само покуповале фабрике и предузећа, па онда пустило да то зврји празно, да не ради. Свако ко нешто откупи чини то да би се даље развијао, а не могу радити без живих људи, посебно не без оних за то оспособљених и школованих. Значи, нема разлога да се многи радници поново не врате на своја радна места. Уз то, ту ће ваљда бити и нека држава која ће штитити своје грађане, а то се ради кроз обезбеђење социјалних давања и фондова, а они опет по-

стоје захваљујући порезу који се убира од приватних послодаваца. Што је већи обим посла и зараде, то је већи и порез, а тиме и већи број људи заштићен. Дакле, свима је у интересу да привреда проради, да се тргује, да се улаже у инвестиције, знање, нове пројекте, а то ће бити могуће само уколико се "пусти" у функцију свеж капитал, свеж новац кога у овом тренутку држава нема. Њега имају приватни предузетници и нема разлога да им се не омогући да раде. Па нису ни они пали са Марса. То су исти људи као и сви остали, то су патриоти, Срби, а нека држава преиспита како је сваки дошао до богатства и нека их редовно контролише како се то већ ради у "белом свету" на који се толико угледамо и коме тежимо. А тамо, богами, нема "леба преко погаче", а још мање онога "лези' лебе да те једем". Међутим, то не значи да зарад трговине треба тежити и политичком уједињењу. То никако!

- На крају: Како ће српски радикали на изборе и хоће ли се кандидовати и за које место?

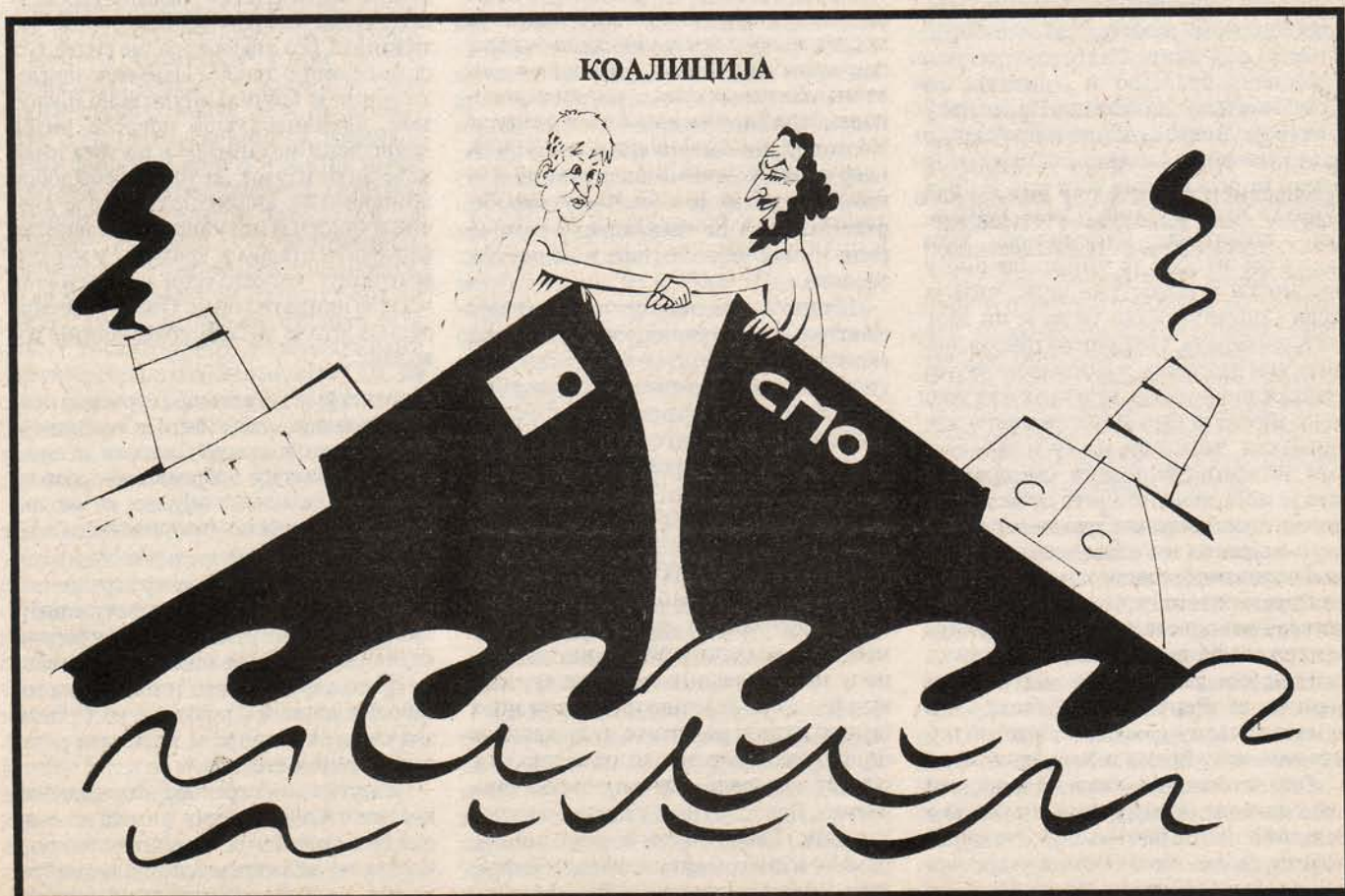
Конечно и једно лагано питање. Српски радикали у Републици Српској ће на изборе ићи сами, и то на свим нивоима. Евентуалне коалиције могу бити предмет разговора само након одржаних избора, кад се види колико ко вреди. Што се мене лично тиче, ја сам лојалан члан странке и како одлучи страначко руководство тако ћу се и понашати. Мени кандида-

тура није примарни интерес, али ако би моје кандидовање допринело бољем изборном резултату моје странке, онда ја немам никаквих дилема – дакле, кандидовао бих се.

- Потенцира се сукоб Крајине и Источне Босне, Пала и Бањалуке. Наводно, Бањалука је некад била унижена и експлоатисана од Сарајева а сада од Пала. Кадрови из Крајине су по тим наводима подређени херацеговачком и романијском дијелу руководства. Са места председника Владе смењен је и Рајко Касагић, овдашњи кадар? Како то коментаришете?

То је накривљено улево и оптерећено туђим намерама. Велики свет уз помоћ оних са Дедиња овде понавља рецепт са којим је уништен Книн. Све се ради да се продубе сукоби међу људима, идеолошке разлике, регионални сукоби. Нама је то јасно и зато не учествујемо у тој игри којом се руши српство у целини. Ми смо за све регионе, а нисмо ни против једног региона који припада српским земљама. Други је проблем уравниотежене политике и луне равноправности. Што се тиче Касагића, према њему имамо однос независно од његовог географског порекла. Нама је одмах засметала његова недоследност и колебљивост у борби за самосталну Републику Српску и јачање њене државности. Због тога смо се изјаснили на начин на који је јавност обавештена.

Светолик Бабић

КАКО ЈЕ СЛОБОДАН МИЛОШЕВИЋ РЕШИО СТАМБЕНО ПИТАЊЕ
ПОРОДИЦЕ ДРАШКОВИЋ

ВИЛА ВУКА ДРАШКОВИЋА

Иако прелепа, није из класе "карингтонки". Вукова вила припада новом типу – "дејтонкама", које се деле за заслуге у спровођењу у мира који нема алтернативу. Напокон међу својима или Вук и Дана у Кошутњаку. У Србији се зна ко где станује: где радници, где избеглице, а где власт

Да је вила породице Драшковић, у Улици Благоја Паровића под бројем 117 у некој другој земљи, била би то само још једна потврда теорије по којој је иза сваког успешног мушкарца још успешнија жена. У овој земљи важе друга правила, овде иза сваког успешног мушкарца (и његове жене, поготово) стоје – комунисти. Најбољи доказ је прелепо архитектонско здање са претпоследње стране "Велике Србије". Наравно, то не значи да Вук и Дана Драшковић нису зарадили, до последње цигле, ову лепоту у Благоја Паровића. То што поред стана имају и кућу у елитном београдском насељу је потпуно нормално. Данас се у Србији одлично зна где станују радници, где избеглице, а где власт. Дакле, Драшковићи су међу својима. У фирми за коју он ради тако се решава стамбено питање, једанпут за сва времена, за све генерације унапред. Иако малобројни, Драшковићи користе ову вилу и још један велики неколико стотина квадратних метара, стан на два нивоа који се налази у једном другом ексклузивном насељу. Што не би узели оно што им припада?

А заслужено је. Био је то мукотрпан пут од секретара кабинета Мике Шпиљка, преко дописника "ТАНЈУГ"-а задуженог за ширење "истине" о неврстаној Југославији, до харизматичног опозиционара. Треба ценити његове напоре на непрестаном дезинформисању домаће и стране јавности, јер сигурно да није било лако од диктатора правити демократу, а још теже од Страдије земљу Дембелију. Вилом коју је Драшковић добио на поклон од Милошевића комунисти доказују да цене његове заслуге. Тако долазимо и до заједничке нити која повезује све три досадашње Драшковићеве делатности – дезинформисање. Уједно, то нам открива и његовог послодавца (читај: станодавца). Служба за дезинформисање Државне безбедности Србије, у народу познатија као "УД-БА", има два огранка: домаћи и сектор

за иностранство. Вук Драшковић је очигледно прошао кроз оба, за службовање у једном добио је стан, а за заслуге у другом – вилу. Штета што не постоји још један сегмент Службе за дезинформисање, па да Вук заокружи свој стамбени фонд на њему тако драгу бројку "три"! Ипак, Драшковић је постигао једну тројку. С обзиром да сада располаже са више од 700 квадратних метара стамбеног простора, многобројна породица Драшковић (Вук, Дана и свастика) сада има по особи више од 250 квадрата. Додуше, постоје индиције да му кућа у Улици Благоја Паровића пре свега служи као полигон. Практични архитекта је предвидео велики број балкона па Вук опозиционар до миле воље може да увежбава командовање демонстрацијама. Дорађивање балконске тактике заиста му је потребно јер је задњи пут, Голуб Драшковић добро удесио све оне који су се нашли испод његове терасе. Ипак, промућурни архитекта је омануо, у дворишту нема споменика, било каквог, јер је опште познато шта голубови воле да раде споменицима (исто што и случајним пролазницима испод балкона). Уосталом, Голуб Драшковић је своју приврженост овим јавним добрима показао недавно код споменика Кнезу Михајлу, на митингу удружених маргиналаца. Постоји још неколико добрих аргумената који иду у прилог теорији да вила "Драшковић" заиста има намену вежбаонице. На пример, где Вук вежба изразити шумедијски нагласак? Када га човек слуша, једноставно поверује да је Гацко у срцу Шумадије. Није ни чудо што му је Милошевић после стана поклонито, за веће заслуге, и вилу. Пошто се доказао као ситан точки у УДБИ, додељени су му крупнији задаци. Набројаћемо само неке његове заслуге на месту провереног "опозиционара".

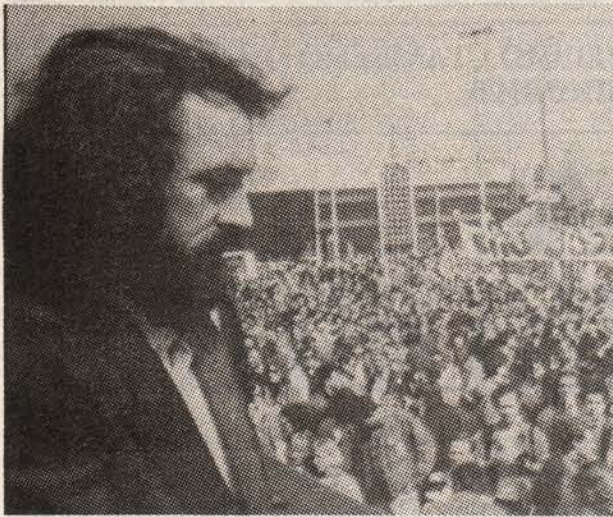
Уочи првих председничких избора у Србији себе је здушно приказивао као много гору алтернативу Ми-

Амерички каубој
– колико ће дуго остати у седлу?

лошевићу. Када је по претходном договору и изгубио изборе осуо је палџу на ТВ Бастиљу. Било је то само башање прашине у очи које је требало да прикрије договор. Награду је купио нешто касније. Зна се шта је зарадио – вилу.

Деветог марта, по новом задатку, организовао је демонстрације које Србији нису донеле ништа ново осим изгубљена два живота и полуране излоге у центру Београда. Данас је јасно зашто, као организатор, није кривично одговарао. Све је била представа за наивне коју је Милошевић орга-

Проујало са вихором – посећеност Вукових митинга припада прошлости

низовао како би Вуку поправио нарушени имиџ опозиционара.

Пут до виле у Ул. Благоја Паровића 117 био је заиста трновит па је за Нову 1992. годину морао за Милошевића да обави један још прљавији посао. У слављеничкој атмосфери обећао је мудахедину Суљи Угљанину стару Рашку. Ништа од обећане ампутације руке, како би се иначе кушнули чашама после братског договора?

Била је то само прва услуга муслиманима. По Милошевићевим инструкцијама на једном наступу у сарајевској Скендерији позвао је Србе из тадашње БиХ да не изађу на изборе. Преко Вука, Милошевић је још тада покушао да уради оно што је урадио сада у Дејтону.

Када је почео рат није имао три чисте да крочи на тло Републике Српске. Штета, јер је био пун идеја како зауставити рат у време када су муслимани губили. Ипак, није му пало на памет, да иако су и он и његова супруга Дана тврдили како су мусли-

мани жртве, да их прими у вилу коју су добили од Милошевића. Као избеглице, наравно.

Једна од највећих обмана замишљена у Милошевићевој, а изведена у Вуковој режији звала се ДЕПОС. Врхунац ДЕПОС-овог доприноса демократији био је сабор испред Савезне скупштине, после којег су последице биле сличне онима од 9. марта. Некадашњи Дворски (данашњи Пионирски) парк данима је после излева демократије смрдео по амонијаку. Али, права услуга Милошевићу је тек следила. Вуков ДЕПОС је социјалистима уступио Нову демократију у тренутку када је Милошевићу очајнички требао појас за спасавање.

После Дејтона није било више потребе да Вук по задатку контрира Милошевићу. Требала му је подршка за издају српског народа и ту му је Драшковић прискочио у помоћ. Ревносније од свих потписника "мира који нема алтернативу" Вук се залаже за сарадњу са хашким судом и на тај начин отвара пут за оно што Милошевић не сме гласно да каже и тако изгуби и оно мало преосталих гласача. То што лагу преузима на себе, Вука не брине, он је материјално и стамбено обезбеђен. Вилу је зарадио помажући Милошевића и на знатно нижем политичком нивоу – општинском. У београдским општинама његов СПО уредно сарађује са социјалистима. Тамо где је добио већину гласова, у општинама Савски венац и Стари

Град, Милошевићева странка нема шта да брине. Све њихове жеље СПО уредно испуњава и нема говора о некомнапуштању општинских фотеља које су изузетан извор прихода братских странака. Да о решавању стамбених питања не говоримо.

Своје некадашње задатке под шифрираним именом ДЕПОС, Вук данас обавља под именом "Удружена опозиција". Оно јесте да су удружени, али тешко да су опозиција, јер се њихови ставови ни у чему не разликују од политике странке на власти.

То је само мањи део Драшковићевих заслуга, а сви они који су заинтересовани за комплетан списак могу да се обрате на његов директан телефон у крваво зарађеној вили. После позивног броја за Београд (011) треба бирати бројеве: 254-02-59, тако ће уједно бити отклоњена сумња да ли трочлана породица Драшковић заиста станује у овој вили.

Камо среће да је вила "Драшковић" зарађена од продаје Вукових књига, а не од продаје српског народа. Али, у земљи у којој "ни Ага Кан не може да купи стан", још је мање оних који могу да живе од писане речи. Ко се сети макар једног таквог, живог или покојног, добиће Нобелову награду за метафизику. Покојници који су живели као миљеници режима не рачунају се. Јесте да Вук Драшковић има истанчан осећај за маркетинг (таман помислимо да је Вук кренуо у политичку офанзиву по унутрашњости Србије, организујући трибине, а оно испостави се да само продаје књиге) али нити народ има пара за књиге нити се може овакав замак направити, па таман да се све његове књиге и продају. Мајстор је Вук за маркетинг. И Дража Михаиловић и четници за њега су само – маркетинг. По систему, друг Слободан је за партизане, СПО ће бити за четнике. Продају Србији нову робу, које на тржишту није било 50 година. За њега четништво и српство није непрестана борба, у којој нема гарантоване победе! Њему је његова борба и те како много тога дала. Благоја Паровића 117. Оно, јесте да је дотични Благоје био екстерни комуниста, али то је само коинциденција. Наравно, читав тај маскенбал је у склопу активности Драшковићевих послодавца, шта би било да су на сцени, у борби са комунистима, само прави српски националисти? Овако, нађе се увек неки Голуб из врсте превртача, који на време одлепша на другу страну.

Још од Брозових времена, Срби су овакве грађевине по својој земљи крстили разним именима. Најраширенији израз је "карингтонка", по презимену богате породице из једне ТВ серије. Ова би могла бити "дејтонка", пошто је могуће да је Милошевић одвојио за многобројну породицу Драшковић управо после хорора из Дејтона. За Вукове заслуге, као и обично.

Вук и Уљанин – подршка аутономији Рашке области

Огњен Михајловић

Награда за подршку у издаји – кућа Вука Драшковића у Ул. Благоја Паровића 117, коју је добио од Слободана Милошевића

MUSICAL

swatch uskoro u beogradu